

AUTORUL TRILOGIEI SECOLULUI

KEN FOLLETT

BANI DE HÂRTIE

UN PUZZLE NĂUCITOR, ÎN DOAR 24 DE ORE...

Bani de hârtie este un roman ingenios construit, cu o structură inteligentă și minuțios elaborată.

Crima și infracționalitatea, afacerile financiare la nivel înalt și jurnalismul se întrepătrund periculos și într-o manieră coruptă în acest roman timpuriu al celebrului Ken Follett, care reușește să creioneze, prin intermediul câtorva personaje bine alese, un tablou sugestiv al societății Londrei anilor '70.

Cercul vicios în care interacționează personajele în decursul unei singure zile, în care norocul se schimbă dramatic pentru unele dintre ele, generând răsturnări de situație comico-absurde sau tragice, demonstrează talentul scriitorului de a inocula suspansul și surpriza în jocul amețitor din jurul permutării „banilor de hârtie“.

„FOLLETT ESTE UN MAESTRU.”

The Times

„FOLLETT ESTE UN SCRITOR
CU UN TALENT REMARCABIL.”

Philadelphia Inquirer

„KEN FOLLETT SE NUMĂRĂ PRINTRE CEI
MAI BUNI SCRITORI AI TIMPULUI SĂU.”

Indianapolis News

ISBN 978-606-609-886-1

editura rao

9 786066 098861

www.rao.ro

www.raobooks.com

KEN FOLLETT

BANI DE HÂRTIE

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FOLLETT, KEN

Bani de hârtie / Ken Follett ; trad.: Graal Soft SRL.
- București : Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-609-886-1

I. Graal Soft (București) (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Str. Bărgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

KEN FOLLETT
Paper Money
Copyright © Zachary Stone, 1977
Copyright © Ken Follett 1987
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

© Editura RAO, 2013
Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-886-1

INTRODUCERE

Această carte a fost scrisă în anul 1976, exact înaintea romanului *Prin urechile acului*, și cred că este cea mai bună dintre cărțile mele lipsite de succes. A fost publicată sub pseudonimul Zachary Stone, la fel ca și *Scandalul Modigliani*, deoarece romanele sunt asemănătoare: le lipsește personajul principal, dar prezintă câteva grupuri de personaje ale căror povești au legătură una cu cealaltă și un punct culminant comun.

În *Bani de hârtie* legăturile sunt mai puțin întâmplătoare, întrucât romanul ar trebui să prezinte modul în care infracțiunile, activitățile financiare și jurnalismul sunt interconectate, într-un mod corupt. Finalul este destul de sumbru în comparație cu cel din *Scandalul Modigliani* – de fapt, este aproape o tragedie. Cu toate acestea, cele mai pline de învățăminte sunt deosebirile și asemănările dintre *Bani de hârtie* și *Prin urechile acului*. (Cititorii care își doresc prăjitura și nu rețeta ar trebui să sară peste această introducere și să treacă direct la capitolul unu.) Intriga din *Bani de hârtie* este cea mai inteligentă din câte am născocit vreodată, însă vânzările slabe ale cărții m-au convins că intrigile inteligente îi satisfac mai mult pe autori decât pe cititori. Intriga din romanul *Prin urechile acului* este, desigur, foarte simplă – poate fi împărțită în trei paragrafe, așa cum am și scris-o, de fapt, când m-am gândit prima oară la ea. *Prin urechile acului* are doar trei sau patru personaje principale, în timp ce *Bani de hârtie* are în jur de douăsprezece. Totuși, în ciuda intrigii complexe și a distribuției numeroase,

Bani de hârtie are doar jumătate din lungimea romanului *Prin urechile acului*.

Ca scriitor, a trebuit întotdeauna să mă lupt cu tendința de a scrie prea puțin, iar în *Bani de hârtie* mă vedeți luptându-mă în zadar. În consecință, numeroasele personaje sunt ilustrate în imagini îndrăznețe și energice, iar cărții îi lipsește sentimentul acela de implicare personală amănunțită în viața privată a personajelor, pe care cititorii îl pretind de la un bestseller.

Unul dintre punctele forte ale romanului este forma sa. Acțiunea are loc într-o singură zi din viața unui ziar londonez de seară (am lucrat pentru un astfel de ziar în 1973 și în 1974) și fiecare capitol relatează o oră din acea zi, în trei sau patru scene care descriu atât ce se petrece în redacție, cât și ceea ce se întâmplă în poveștile din ziar (sau care lipsesc din el).

Prin urechile acului are o structură chiar și mai rigidă, deși, din câte știu, nimeni nu a observat-o: sunt șase părți, fiecare dintre ele cu câte șase capitole (cu excepția ultimei părți, care are șapte), iar primul capitol al fiecărei părți se ocupă de spion, al doilea de cei care prind spionul și tot așa până la ultimul, care descrie întotdeauna urmările armate la nivel internațional a ceea ce s-a întâmplat înainte. Cititorii nu observă astfel de lucruri – și de ce ar face-o? –, totuși, bănuiesc că uniformitatea și chiar și simetria contribuie la ceea ce ei percep ca fiind o poveste bine spusă.

Cealaltă caracteristică pe care *Bani de hârtie* o are în comun cu *Prin urechile acului* este bogăția de personaje secundare: femei stricate, hoți, copii reduși la minte, soții din clasa muncitoare și bătrâni singuri. În cărțile care au urmat nu am mai procedat astfel, fiindcă acest lucru nu face altceva decât să devieze de la personajele principale și de la povestea lor; și totuși, mă întreb adesea dacă nu cumva sunt prea inteligent.

Astăzi nu mai sunt la fel de sigur ca în 1976 de legăturile dintre infracțiuni, finanțe și jurnalism, dar consider că acest roman este autentic în alt sens: prezintă o imagine detaliată a

Londrei pe care o știam eu în anii '70, cu polițiștii și infractorii săi, cu bancherii și prostituatele sale, cu reporterii și politicienii, magazincle și mahalalele sale, drumurile și râul său. Mie mi-a plăcut și sper să vă placă și vouă.

Ora 6 a.m.

CAPITOLUL UNU

Fusese cea mai norocoasă noapte din viața lui Tim Fitzpeterson. Își spusese asta în momentul în care deschise ochii și o văzu pe fata din pat, de lângă el, încă dormind. Nu se mișcă, de teamă să nu o trezească, dar o privi aproape pe furiș, în lumina rece a Londrei de la revărsatul zorilor. Dormea întinsă pe spate, cu acea relaxare deplină a copiilor mici. Îi aducea aminte de Adrienne a lui, pe când era copilă. Își alungă din minte acest gând neplăcut.

Fata de lângă el avea capul mic și părul roșcat, ca o calotă, care lăsa să i se vadă urechile miciute. Toate trăsăturile ei erau mici: nasul, bărbia, pomeții, dinții frumoși. La un moment dat, în timpul nopții, îi acoperise fața cu mâinile lui mari și aspre, apăsând ușor cu degetele în scorburile ochilor și în obraji și deschizându-i buzele moi cu degetul mare, de parcă pielea lui i-ar fi putut simți frumusețea, ca pe căldura emanată de un foc.

Brațul ei stâng zăcea fără vlagă deasupra cuverturii ce fusese dată la o parte, dezvelindu-i umerii înguști și delicați și un sân mic, cu sfârcul moale și adormit.

Stăteau întinși unul lângă celălalt, fără să se atingă, deși îi putea simți căldura coapsei aproape de el. Își îndepărtă privirea de la ea, uitându-se în tavan, și – pentru o clipă – lăsa amintirea bucuriei pure a adulterului să se reverse peste el ca un fior; apoi se ridică.

Rămase în picioare lângă pat și o privi din nou. Era liniștită. Lumina candidă a dimineții nu o făcea mai puțin frumoasă, în ciuda părului ciufulit și a urmelor neingrijite a ceea

ce fusese un machiaj elaborat. Zorii zilei erau mai puțin îngăduitori cu Tim Fitzpeterson, știa lucrul ăsta. De aceea încercase să nu o trezească: voia să se privească în oglindă înainte ca ea să îl vadă.

Se duse în baie, gol, pășind tiptil pe covorul verde și lipsit de strălucire din camera de zi. Pentru câteva clipe privi locul ca pentru prima oară și i se păru iremediabil de monoton. Covorul era asortat cu o canapea verde și mai monotonă, cu perne cu flori decolorate. Mai era și o masă de scris simplă, de lemn, genul acela pe care îl găsești în milioane de birouri, un televizor alb-negru vechi, un dulap pentru acte și un raft cu manuale de drept și de economie, plus câteva volume din *Hansard*. Pe vremuri i se păruse foarte în vogă să aibă o a doua locuință în Londra.

În baie avea o oglindă înaltă – cumpărată nu de Tim, ci de soția lui, în zilele de dinainte de a renunța complet la viața de oraș. În timp ce aștepta să i se umple cada, se privi în oglindă, întrebându-se ce avea trupul acela de vârstă mijlocie încât o fată frumoasă de – cât, 25 de ani? – să-l dorească nebunește. Era sănătos, dar nu și în formă; nu în sensul în care este folosit acest cuvânt ca să descrie bărbații care fac exerciții și vizitează sălile de sport. Era scund, iar osatura sa lată din naștere era îngroșată de un pic de surplus de grăsime, în special pe piept, pe mijloc și pe fese. Fizicul lui era potrivit pentru un bărbat de 41 de ani, dar nu avea nimic care să stârnească o femeie, nici măcar pe cea mai carnală dintre toate.

Oglinda se acoperi de aburi, iar Tim intră în cadă. Își rezemă capul și închise ochii. Își dădu seama că dormise mai puțin de două ore, dar cu toate astea se simțea destul de odihnit. Educația sa l-ar fi putut face să creadă că durerea și disconfortul, dacă nu chiar și boala, erau consecințe ale nopților târzii, ale dansului, adulterului și băuturilor tari. Toate păcatele acestea ar fi trebuit să atragă asupra lui mânia lui Dumnezeu. Nu: plata păcatului era pură încântare.

Începu să se spele încet. Totul începuse la unul dintre dinedurile acelea îngrozitoare: cocktail de grepfrut, friptură prea

arsă și tort fără surpriză¹ pentru 300 de membri ai unei organizații inutile. Discursul lui Tim fusese doar o altă expunere a strategiei actuale a guvernului, încărcată de emoție, pentru a atrage simpatia publicului. După aceea fusese de acord să meargă în altă parte ca să bea ceva cu unul dintre colegii lui – un tânăr economist strălucit – și cu două persoane vag interesante, din public.

Locul se dovedise a fi un club de noapte în care Tim nu și-ar fi permis să meargă în mod normal, însă altcineva plătise intrarea. Odată ajuns înăuntru, începuse să se distreze atât de bine, încât cumpărase o sticlă de șampanie cu cardul de credit. Se alăturaseră apoi mai multe persoane grupului lor: directorul unei companii de film de care Tim auzise vag, un dramaturg de care nu auzise, un economist de stânga care le strânsese mâinile cu un zâmbet strâmb și care evitase discuțiile despre serviciu și fetele.

Șampania și spectacolul din club îl întârâtaseră puțin. În zilele de demult, în momente ca acela ar fi dus-o pe Julia acasă și ar fi făcut dragoste cu ea brutal – ei îi plăcea asta, dar doar din când în când. Însă acum ea nu mai venea în oraș, iar el nu mai mergea în cluburi; nu în mod normal.

Fetele nu fuseseră prezentate. Tim începuse să vorbească cu cea care se afla cel mai aproape, o roșcată cu pieptul plat, care purta o rochie lungă de culoare deschisă. Arăta ca un model și spunea că e actriță. Tim se așteptase să o găsească plictisitoare și ca ea să îi răspundă la fel. Atunci își dăduse seama, pentru prima oară, că noaptea aceea avea să fie specială: fata părea să îl găsească fascinant.

Treptat, discuția lor intimă îi izolase de restul petrecerii, până când cineva sugerase să meargă într-un alt club. Tim spusese imediat că el se va duce acasă. Roșcata îl apucase de braț și

¹ În original, *bombe no surprise* – aluzie la filmul *Diamonds are forever*, în care se folosește termenul de *bombe surprise* cu referire la un desert care chiar conținea o bombă, cu care două dintre personaje (domnul Albert Wint și domnul Charles Kidd) încearcă să îl ucidă pe James Bond (n.tr.)

il rugase să nu facă asta, iar Tim, care era galant cu o femeie frumoasă pentru prima oară în 20 de ani, fusese imediat de acord să meargă cu ea.

Ieșind din cadă, se întrebă despre ce vorbiseră atâta timp. Activitatea unui subsecretar de stat în departamentul de energie nu prea era o discuție pentru o petrecere: dacă nu era formală, era extrem de confidențială. Probabil că discutaseră politică. Oare îi spusese bancuri ironice despre politicienii de rang înalt, pe tonul acela mucalit care era singurul lui mod de a fi amuzant? Nu-și putea aminti. Tot ce își amintea era felul în care stătuse ea, cu fiecare părțică a corpului ei îndreptată cu dăruire spre el: capul, umerii, genunchii, picioarele – o atitudine fizică intimă și provocatoare în același timp.

Șterse aburii de pe oglinda de ras și își frecă barba speculativ, cântărind situația. Avea părul foarte închis la culoare, iar barba, dacă ar fi lăsat-o să crească, ar fi fost deasă. În rest, fața lui era comună, ca să nu spunem mai mult – bărbia retrasă, nasul ascuțit cu două semne albe gemene de fiecare parte a rădăcinii, pe care se odihniseră ochelarii timp de 35 de ani, gura deloc mică și un pic cam aspră, urechile prea mari, fruntea înaltă, ca a unui intelectual. Nu i se putea citi caracterul pe chip. Era o față antrenată să ascundă gândurile în loc să afișeze emoțiile.

Porni aparatul de ras și făcu o grimasă, astfel încât să își vadă întregul obraz stâng. Nici măcar nu era urât. Auzise că unele fete erau atrase de bărbații urâți – nu era în măsură să verifice asemenea generalizări despre femei –, dar Tim Fitzpeterson nici măcar nu se încadra în acea categorie dubios de norocoasă. Însă probabil era timpul să se gândească din nou la categoriile în care se încadra.

Cel de-al doilea club pe care îl vizitaseră era genul de loc în care nu ar fi intrat niciodată din proprie inițiativă.

Nu era un iubitor de muzică și, chiar dacă i-ar fi plăcut, gusturile sale nu ar fi inclus partiturile zgomotoase și stridente care înăbușeau conversațiile din *Gaura Neagră*. Cu toate acestea, dansase pe muzica aceea – dansul acela smucit, exhibiționist,

care părea a fi la modă acolo. Îi plăcuse și se gândise că se achi-tase destul de bine; ceilalți clienți nu îi aruncaseră priviri amu-zate, așa cum se temuse. Probabil fiindcă mulți dintre ei erau de vârsta lui.

DJ-ul, un tânăr cu barbă, într-un tricou imprimat în mod neverosimil cu textul „Harvard Business School”, pusese pe neașteptate o baladă lentă, cântată inconstant de un american cu o voce răgușită. În momentul acela, se aflau pe micul ring de dans. Fata se apropiase de el și își încolăcise brațele în jurul lui. Atunci își dăduse seama că nu glumește și fusese nevoit să se hotărască dacă era și el la fel de serios. Cu trupul ei fierbinte, suplu, lipit de el la fel de strâns precum un prosop ud, se decisese foarte repede. Își înclinase capul – era un pic mai scundă decât el – și îi șoptise în ureche: „Hai să bem ceva în apartamentul meu”.

O sărutase în taxi – nu mai făcuse asta de foarte mulți ani. Sărutul fusese atât de seducător, ca sărutul dintr-un vis, încât îi atinsese sânii, extraordinar de mici și de fermi sub rochia ei lejeră; iar după aceea le fusese greu să se abțină până ajunseseră acasă.

Uitaseră de băutură. „Probabil am ajuns în pat în mai puțin de un minut”, se gândi Tim cu îngâmfare. Își termină bărbieritul și se uită în jur după apa de toaletă. Găsi o sticlă veche în dulapul de pe perete.

Se întoarse în dormitor. Fata încă dormea. Își găsi halatul și țigările și se așeză în fotoliul de lângă fereastră. „Am fost destul de grozav în pat”, își spuse. Știa că se minte singur: ea fusese cea revoluționară, cea creativă. La inițiativa ei făcuseră chestii pe care Tim nu i le-ar fi putut sugera Juliei nici după 15 ani petrecuți în același pat.

Da, Julia. Privea în gol de la fereastră primului etaj, pe partea cealaltă a străduței înguste, spre școala victoriană din cărămidă roșie, al cărei loc de joacă prăpădit era trasat cu liniile galbene decolorate ale terenului de netball. Încă simțea același lucru pentru Julia: dacă o iubise înainte, o iubea și acum. Însă fata asta era altfel. Dar nu asta își spuneau întotdeauna imbecilii înainte de a începe o aventură?

„Să nu ne pripim”, își spuse. Pentru ea ar fi putut să fie doar o aventură de o noapte. Nu putea presupune că va dori să îl vadă din nou. Cu toate astea, înainte de a o întreba care îi sunt opțiunile, voia să decidă care erau intențiile lui: guvernul îl învățase să se informeze înainte de reuniuni.

Avea o formulă de abordare a problemelor complexe. În primul rând: ce am de pierdut? Din nou, Julia: categorică, inteligentă, mulțumită; orizonturile ei îngustându-se implacabil cu fiecare an de când devenise mamă. Fusese o vreme în care trăise pentru ea: își cumpăraseră hainele care îi plăceau ei, citise romane fiindcă ea era interesată de ele, iar succesele sale politice îl mulțumiseră cu atât mai mult cu cât o mulțumiseră pe ea. Dar centrul de greutate al vieții lui se schimbase. Acum, Julia stăpânea numai lucrurile neînsemnate. Dorea să locuiască în Hampshire, iar pentru el nu conta, așa că locuiau acolo. Voia ca el să poarte jachete în carouri, dar moda din Westminster cerea costume sobre, așa că purta negru, gri șters cu modele și bleumarin.

Când își analiză sentimentele, își dădu seama că nu îl legau prea multe de Julia. Un pic de afecțiune, probabil; o imagine nostalgică a ei, cu părul prins în coadă, dansând swing într-o fustă conică. Asta era dragoste? Se îndoia.

Fetele? Asta era altceva. Katie, Penny și Adrienne: doar Katie era destul de mare încât să înțeleagă dragostea și căsătoria. Nu se vedeau prea des, dar era de părere că puțină dragoste paternă conta foarte mult; și era mult mai bine așa decât fără tată. Nu exista loc de discuții aici: părerea lui era bătută în cuie.

Și mai era și cariera sa. Poate că un divorț nu ar fi afectat un subsecretar, dar ar fi putut distruge un bărbat într-o poziție mai înaltă. Nu existase niciodată un prim-ministru divorțat. Iar Tim Fitzpeterson își dorea această funcție.

Așadar, avea foarte multe de pierdut – de fapt, tot ce prețuia. Își întoarse privirea de la fereastră către pat. Fata se întorsese pe o parte, cu spatele la el. Alesese corect să poarte părul scurt – îi scotea în evidență gâtul subțire și umerii frumoși. Spatele i se

subția brusc într-o talie mică, apoi dispărea sub cearșaful mototolit. Pielea îi era ușor bronzată.

Avea atâtea de câștigat! „Bucurie“ era un cuvânt pe care Tim îl folosea foarte puțin, dar acum îi pătrunsese în gânduri. Dacă cunoscuse bucuria înainte, nu își putea aminti când. Satisfacție da: prin scrierea unui raport solid și cuprinzător, prin câștigarea uneia dintre nenumăratele mici bătălii în comisiile și în Camera Comunelor, printr-o carte precisă sau un vin bun. Dar plăcerea seducătoare și sălbatică pe care o simțise cu fata asta era ceva nou.

Poftim: astea erau punctele pro și contra. Formula spunea: acum adună-le și vezi care atârână în balanță. Dar de data asta formula nu avea să funcționeze. Tim avea cunoștințe care spuneau că nu funcționează niciodată. Probabil că aveau dreptate. Putea fi o greșeală să crezi că motivele se pretează la a fi numărate ca bancnotele. În mod curios, își aminti o frază de la un seminar de filosofie din colegiu: „Încântarea inteligenței noastre prin intermediul limbajului“. Ce este mai lung – un avion sau o piesă de teatru într-un act? Ce prefer – satisfacția sau bucuria? Gândurile începeau să i se încurce în cap. Scoase un sunet scârbit, apoi se uită repede spre pat să vadă dacă o deranjase. Dormea în continuare. Bun.

Afară, în stradă, un Rolls-Royce gri trase la marginea trotuarului, la o distanță de o sută de metri. Nimeni nu coborî din el. Tim se uită mai atent și îl văzu pe conducătorul auto deschizând un ziar. Putea fi un șofer care lua pe cineva la ora 6.30? Un om de afaceri care călătorise noaptea și ajunsese prea devreme? Nu putea citi numerele de înmatriculare. Dar vedea că șoferul era un bărbat solid, suficient de masiv încât interiorul mașinii să pară la fel de înghesuit ca al unui Mini.

Își întoarse din nou gândurile spre problema lui. Ce facem în politică, se întrebă, când avem de-a face cu două cereri puternice, dar care se află în conflict? Răspunsul apărură imediat: alegem cursul unei acțiuni care, în mod real sau aparent, satisface ambele nevoi. Paralela era evidentă. Va rămâne căsătorit cu

Julia și va avea o aventură cu fata aceea. Părea o soluție foarte politică și îl mulțumea.

Își aprinse încă o țigară și se gândi la viitor. Era un joc încântător. Aveau să urmeze mult mai multe nopți acolo, în apartament, din când în când câte un weekend într-un mic hotel de la țară, poate chiar și două săptămâni la soare, pe o plajă discretă din Africa de Nord sau din India de Vest. Ea va arăta senzațional în costum de baie.

Alte speranțe păleau pe lângă acestea. Era tentat de gândul că viața lui din tinerețe fusese irosită, dar cunoștea și noțiunea de a fi extravagant. Nu fusese irosită, însă era ca și cum își petrecuse tinerețea rezolvând împărțiri prin fracții și nu descoperise niciodată calculul diferențial.

Hotărî să discute cu ea despre problemă și despre soluția lui. Ea va spune că nu se poate, iar el îi va spune că a face compromisuri era talentul lui special.

Oare cum ar fi trebuit să înceapă? „Draga mea, vreau să facem asta din nou, cât de des.“ Părea în regulă. Ce va spune ea? „Și eu“ sau „Sună-mă pe numărul ăsta“ sau „Îmi pare rău, Timmy eu sunt o fată de o singură noapte“.

Nu, asta nu, era imposibil. Noaptea trecută fusese plăcută și pentru ea. El era special pentru ea. Îi spusese asta.

Se ridică în picioare și își stinse țigara. „Mă duc în pat, îmi spuse; o dezvelesc ușor și îi privesc trupul gol câteva clipe, apoi mă întind lângă ea și îi sărut buricul și coapsele și sânii, până când se trezește, și apoi fac din nou dragoste cu ea.“

Își îndepărtă privirea de la ea și se uită pe fereastră, savurând așteptarea. Rollsul era încă acolo, ca un melc gri în mocirlă. Fără să știe de ce, îl deranja. Și-l alungă din minte și se duse în pat să o trezească pe fată.

CAPITOLUL DOI

În ciuda faptului că era foarte bogat, Felix Laski nu avea mulți bani. Averea lui luase forma acțiunilor, terenurilor, clădirilor și, ocazional, a bunurilor și mai vagi, cum ar fi jumătate dintr-un scenariu de film sau o treime dintr-o invenție pentru producerea instant de chipsuri de cartofi. Ziarele obișnuiau să spună că, dacă toate averile lui ar fi transformate în bani gheață, ar deține o grămadă de milioane de lire, iar lui Laski îi plăcea la fel de mult să sublinieze că ar fi aproape imposibil să facă asta.

Merse pe jos de la gara Waterloo spre centrul orașului, fiindcă era de părere că lenea putea provoca atacuri de cord bărbaților de vârsta lui. Preocuparea asta pentru sănătate era o prostie, fiindcă era cel mai în formă tip de 50 de ani care putea fi găsit în Square Mile. Un pic mai scund de un metru optzeci și doi, cu un piept ca pupa unei nave de război, era cam la fel de predispus la un stop cardiac precum un taur tânăr.

Făcea furori în timp ce se plimba pe podul Blackfriars, în soarele fragil din primele ore ale dimineții. Hainele lui erau scumpe, de la cămașa albastră de mătase la pantofii lucrați manual; după standardele orașului, era un dandy. Și asta fiindcă toți bărbații din satul în care se născuse Laski purtau salopetă de bumbac și șapcă de stofă; acum, hainele bune îl făceau să se simtă bine, amintindu-i de ceea ce lăsase în urmă.

Hainele făceau parte din imaginea lui – aceea a unui aventurier. De obicei, afacerile sale implicau riscuri sau oportunism – sau și una, și alta – și avea grijă ca din exterior să pară mai necinstite decât erau. Faptul că era cunoscut pentru abilitățile sale speciale valora mai mult decât o bancă comercială.

Era imaginea care îl sedusese pe Peters. Laski se gândi la el în timp ce trecu vioi pe lângă catedrala St. Paul, spre locul întâlnirii lor. Un om mărunț și îngust la minte, a cărui experiență consta în felul în care gestiona banii: nu credite, ci fonduri fizice – bani de hârtie. Lucra pentru Banca Angliei, ultima sursă a mijloacelor legale de plată. Slujba lui consta în asigurarea producerii și distrugerii bancnotelor și a monedelor. Nu făcea politică – asta se făcea la un nivel mai înalt, probabil în Cabinet –, dar știa de câte hârtii de cinci dolari avea nevoie Banca Barclays, dinainte ca ei să știe asta.

Laski îl întâlnise prima oară la petrecerea de deschidere a unei clădiri de birouri construite de o firmă care se ocupa cu scontarea polițelor. Laski mergea la astfel de evenimente doar ca să întâlnească oameni ca Peters, care într-o zi ar fi putut să îi fie de folos. Cinci ani mai târziu, Peters devenise util. Laski îi telefonase la bancă și îl rugase să îi recomande un numismat care să îl consilieze într-o achiziție fictivă de monede vechi.

Peters îl anunțase că era și el colecționar într-o oarecare măsură și că avea să le analizeze chiar el, dacă dorea. „Splendid“, îi spusese Laski, apoi ieșise repede să aducă monedele. Peters îl sfătuisese să cumpere. Dintr-odată, erau prieteni.

(Achiziția devenise baza unei colecții care valora acum dublu față de cât plătise Laski pentru ea. Lucrul acesta fusese neprevăzut față de scopul lui, dar era excesiv de mândru de asta.)

Se dovedise că Peters era genul care se trezea devreme; pe de o parte fiindcă îi plăcea, dar și pentru că banii se transferau dimineața, așa că cea mai mare parte a activității sale trebuia rezolvată înainte de ora nouă. Laski aflase că Peters avea obiceiul să-și bea cafeaua într-o anumită cafenea, în fiecare zi în jur de ora 6.30, și începuse să îl însoțească – la început din când în când, apoi regulat. Se dădea și el drept matinal și îl însoțea pe Peters în preamărirea străzilor liniștite și a aerului rece al dimineții. De fapt, îi plăcea să se trezească târziu, dar era pregătit să facă o grămadă de sacrificii dacă exista vreo șansă ca acest plan forțat să îi iasă.

Intră în cafenea respirând greu. La vârsta lui, chiar și un bărbat în formă avea dreptul să gâfâie după o plimbare lungă. Localul mirosea a cafea și a pâine proaspătă. Pe pereți atârnav roșii de plastic și tablouri în acuarelă din orașul natal al proprietarului, din Italia. În spatele tejghelei, o femeie în salopetă și un tânăr cu părul lung pregăteau munți de sandviciuri pentru sutele de oameni care aveau să ia o îmbucătură la birou, la ora prânzului. Undeva era pornit un radio, dar nu era dat tare. Peters era deja acolo, la o masă de lângă fereastră.

Laski cumpără cafea și un sandvici cu leberwurst și se așază în fața lui Peters, care mânca gogoși – părea să fie unul dintre oamenii aceia care nu se îngrașă niciodată. Laski spuse:

– O să fie o zi frumoasă.

Vocea lui era joasă și sonoră, ca a unui actor, cu o urmă de accent est-european.

– Minunat. Iar eu voi fi în grădina mea pe la patru și jumătate, spuse Peters.

Laski sorbi din cafea și îl privi. Avea părul foarte scurt și o mustață mică, iar fața lui părea ciupită. Nici nu începuse încă să muncească și abia aștepta să se întoarcă acasă; lui Laski i se păru îngrozitor. Pentru o clipă simți compasiune față de Peters și față de toți ceilalți oameni mărunți pentru care munca era un mijloc, în loc să fie un scop.

– Îmi place munca mea, spuse Peters, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Laski își ascunse surprinderea.

– Dar mai mult îți place grădina ta.

– Pe vremea asta, da. Tu ai o grădină... Felix?

– Menajera mea are grijă de jardinier. Nu sunt un om cu hobby-uri.

Laski reflectă la modul ezitant în care Peters îi folosise numele de botez. „Tipul e ușor copleșit, se gândi el. Foarte bine.”

– Din lipsă de timp, presupun. Probabil că lucrezi din greu.

– Așa spun oamenii. Numai că eu prefer să-mi petrec intervalul dintre șase seara și miezul nopții făcând 50 de mii de

dolari, în loc să mă uit la actorii care se prefac că se omoară unul pe celălalt la televizor.

Peters râse.

– Cel mai inventiv creier din oraș se dovedește a nu avea pic de imaginație.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Nu citești romane și nici nu mergi la cinema, nu-i așa?

– Nu.

– Vezi? Ai un punct slab: nu poți empatiza cu ficțiunea. E valabil pentru mulți dintre cei mai întreprinzători oameni de afaceri. Neputința asta pare să meargă mână în mână cu o perspicacitate sporită, ca auzul hipersensibil în cazul unui orb.

Laski se încruntă. Faptul că era analizat îl făcea să fie în dezavantaj.

– Poate, spuse el.

Peters părea să îi simtă disconfortul.

– Sunt fascinat de carierele marilor antreprenori, spuse.

– La fel și eu, spuse Laski. Sunt total pentru furtul ideilor strălucite ale altora.

– Care a fost prima ta reușită, Felix?

Laski se relaxă. Era un domeniu mai familiar.

– Cred că Woolwich Chemicals, spuse. Era un mic producător de produse farmaceutice. După război au înființat un mic lanț de farmacii pe High Street, cu scopul de a-și garanta piețele. Problema era că știau totul despre chimie, dar nimic despre comerțul cu amănuntul, iar magazinele au înghițit cea mai mare parte din profiturile realizate de fabrică. La momentul respectiv lucram pentru un agent de hursă și am făcut câțiva bănuți speculând piața. M-am dus la șeful meu și i-am oferit jumătate din profituri, cu condiția să finanțeze afacerea. Am cumpărat împreună compania și am vândut imediat fabrica la ICI¹ pentru aproape aceeași sumă pe care o plătisem pentru acțiuni. Apoi am închis magazinele și le-am vândut unul câte unul – toate se aflau în zone importante.

¹ Imperial Chemical Industries – trust de produse chimice din Londra (n.tr.)

– N-o să înțeleg niciodată lucrurile de genul ăsta, spuse Peters. Dacă fabrica și magazinele valorau atât de mult, de ce acțiunile erau ieftine?

– Pentru că fabrica pierdea bani. Nu plătiseră dividende de ani de zile. Conducerea nu avea tupeu să-și vândă acțiunile, ca să zic așa. Noi da. În afaceri, curajul e totul.

Începu să-și mănânce sandviciul.

– E fascinant, spuse Peters, apoi se uită la ceas și zise: Trebuie să plec.

– O zi importantă? întrebă Laski încet.

– Astăzi este una dintre zilele alea, iar asta înseamnă întotdeauna dureri de cap.

– Ai rezolvat problema aia?

– Care?

– Cu traseele, zise Laski, coborându-și vocea.

– Oamenii tăi de siguranță voiau să trimiti transportul în mod diferit, de fiecare dată.

– Nu.

Peters se simțea stânjenit; fusese indiscret din partea lui să îi spună lui Laski despre această situație dificilă.

– De fapt, există un singur mod înțelept de a ajunge acolo. Și totuși...

Se ridică în picioare.

Laski zâmbi și își păstră tonul nepăsător.

– Așadar, marele transport de astăzi merge pe vechea rută directă.

Peters duse un deget la gură.

– Siguranța, spuse el.

– Absolut.

Peters își luă haina de ploaie.

– La revedere.

– Ne vedem mâine, spuse Laski, zâmbind larg.

CAPITOLUL TREI

În timp ce urca scările din stație, pieptul lui Arthur Cole horcăia nesănătos. O rafală de aer cald se ridică din inima metroului, îl învălui plăcut, apoi se împrăștie. Când ieși în stradă, îl trecu un fior.

Lumina soarelui îl luă prin surprindere – când urcase în tren, abia dacă se crăpa de ziuă. Aerul era răcoros și dulce. Mai târziu avea să devină îndeajuns de toxic încât să doboare un polițist de circulație. Cole își aminti prima oară când se întâmplase asta: povestea fusese articol exclusiv în *Evening Post*.

Merse încet până când respirația i se domoli. „Douăzeci și cinci de ani în presă mi-au distrus sănătatea”, își spuse. De fapt, orice domeniu ar fi avut același efect, pentru că era predispus să își facă griji și să bea, iar pieptul îi era slab; dar îl consola faptul că dădea vina pe profesie.

În orice caz, se lăsase de fumat. Era nefumător de – se uită la ceas – o sută douăzeci și opt de minute, asta dacă nu punea la socoteală și noaptea, caz în care ar fi fost vorba de opt ore. Deja trecuse peste câteva momente de risc: la patru jumătate, imediat după ce îi sunase alarma ceasului (de obicei fuma o țigară pe wc), în mașină, când plecase de acasă, în momentul în care băgase în viteză și pornise radioul ca să asculte știrile de la ora cinci, în timp ce accelerase pe primul tronson rutier de pe A12, în momentul în care Fordul lui cel mare începuse să ajungă la viteza normală și când așteptase primul tren al zilei într-o stație rece de metrou în aer liber, din East London.

Buletinul de știri BBC de la ora cinci nu îl bucurase. Îi atrăsese întreaga atenție în timp ce conducea, fiindcă traseul îi era

atât de familiar, încât lua toate curbele și sensurile giratorii automat, din memorie. Știrea principală venea din Westminster: cel mai recent proiect de lege privind relațiile industriale fusese adoptat de către parlament, însă majoritatea fusese restrânsă. Cole văzuse știrea la televizor, cu o seară înainte. Asta însemna că avea să apară cu siguranță în presa de dimineață, ceea ce însemna, în consecință, că ziarul *Post* nu putea face nimic cu ea, în afară de situația în care ar fi existat evoluții pe parcursul zilei.

Mai fusese și o știre despre indicele prețurilor de vânzare cu amănuntul. Sursele aveau să fie statisticile guvernamentale oficiale, care urmau să fie interzise până la miezul nopții: și asta avea să apară în ziarele de dimineață.

Nu fusese nicio surpriză să afle că greva muncitorilor de la fabrica de automobile era încă activă – cu greu s-ar fi putut soluționa pe timpul nopții.

Campionatul de cricket din Australia rezolvase problema redactorului sportiv, dar scorul nu era suficient de senzațional pentru prima pagină.

Cole începu să își facă griji.

Intră în clădirea ziarului *Evening Post* și luă liftul. Redacția ocupa tot etajul întâi. Era un birou imens, în plan deschis, în forma literei I. Cole intră pe la baza literei. În stânga lui erau mașinile de scris și telefoanele dactilografilor care scriau poveștile dictate la telefon, iar în dreapta, dulapurile și rafturile redactorilor pe specialități: politică, industrie, crimă, apărare și așa mai departe. Cole înaintă pe trunchiul literei I, printre rânduri de birouri care aparțineau reporterilor simpli, obișnuiți sau de teren, către biroul lung de presă care împărțea încăperea în două. În spatele lui era biroul redactorilor, în formă de U, iar pe partea cealaltă, de-a curmezișul I-ului, era departamentul de sport – un regat semiindependent, cu propriul editor și propriii reporteri și redactori.

Din când în când, Cole le arăta rudelor curioase locul și le spunea întotdeauna: „Ar trebui să funcționeze ca o linie de

producție. De obicei însă, seamănă mai mult cu un ceai dansant". Era o exagerare, dar întotdeauna provoca râsete.

Încăperea era goală și puternic luminată. Ca editor de știri adjunct, Cole avea o porțiune a biroului de presă doar pentru el. Deschise un sertar și scoase o monedă, apoi se duse către automatul din departamentul de sport și apăsă pe butoane ca să își ia un ceai instant cu lapte și cu zahăr. Trezindu-se la viață, un teleimprimator începu să țâcăne, spărgând liniștea.

În timp ce Cole se întorcea la biroul lui cu paharul de carton, ușa din depărtare se izbi de perete. Înăuntru intră o persoană scundă, cu părul cărunț, care purta un hanorac larg și cleme pentru pantaloni. Cole îi făcu cu mâna și strigă:

– 'Neața, George.

– Salut, Arthur. E destul de frig pentru tine?

George își scoase haina. Trupul său era mic și subțire. În ciuda vârstei, titlul său era de stagiar principal: era șeful echipei de curieri a biroului. Locuia în Potters Bar și venea la muncă cu bicicleta. Lui Arthur i se părea o performanță uimitoare.

Arthur își puse ceaiul jos, își scoase haina de ploaie, dădu drumul la radio și se așeză. Radioul începu să murmure. Sorbi din ceai și se uită drept înainte. Redacția era dezordonată – scaune împrăștiate la întâmplare, ziare și foi de imprimantă aruncate pe birouri, iar renovarea fusese amânată în efortul de anu trecut de a face economie –, însă peisajul era mult prea familiar ca să te marcheze. Cole se gândea la prima ediție, care avea să fie pe străzi în trei ore.

Ziarul de astăzi urma să aibă șaisprezece pagini. Paisprezece dintre paginile primei ediții existau deja sub formă de plăci de metal semicilindrice, pe presa de la parter. Acestea conțineau reclame, articole, programe de televiziune și știri scrise în așa fel, încât vechimea lor – se spera – să fie trecută cu vederea de către cititor. Astfel, ultima pagină îi rămânea redactorului sportiv și prima – lui Arthur Cole.

Parlamentul, greva și inflația – toate acestea erau povești de ieri. Nu prea avea ce să facă cu ele. Oricare dintre ele putea fi

pusă la punct cu o introducere actuală, de genul „Miniștrii plini au efectuat astăzi o anchetă privind modul în care guvernul a scăpat ca prin urechile acului...”

Exista una de acest fel pentru fiecare situație. Dezastrul de ieri devenea știrea de astăzi prin „Zorii zilei de astăzi au dezvăluit întreaga oroare...”, „Asasinatul de ieri a profitat de pe urma...”, „Astăzi, detectivii l-au căutat în Londra pe bărbatul care...”

Problema lui Arthur dăduse naștere la zeci de clișee. Într-o societate civilizată, se gândi el, dacă nu existau știri, nu aveau să existe nici ziare. Era un gând învechit și îl alungă din minte cu nerăbdare.

Toată lumea acceptase că prima ediție fusese un dezastru, trei zile din șase. Dar asta nu îi oferea nicio alinare, fiindcă era motivul pentru care Arthur Cole primise sarcina de a produce acea ediție. Fusese editor de știri adjunct timp de cinci ani – de două ori în timpul perioadei în care postul rămăsese liber și în ambele dăți în care un bărbat mai tânăr decât el fusese promovât. Cineva hotărâse că o slujbă inferioară era limita aptitudinilor sale. Nu era de acord cu asta.

Singura modalitate prin care își putea demonstra talentul era să producă o primă ediție excelentă. Din păcate, calitatea ei depindea în mare măsură de noroc. Strategia lui Cole era aceea de a avea drept scop un ziar care să fie în mod constant un pic mai bun decât prima ediție a opoziției. Credea că reușește. Nu avea habar dacă cineva de sus observase și nici nu intenționa să își dea voie să se îngrijoreze pentru asta.

George apăru în spatele lui și aruncă un teanc de ziare pe birou.

– Tânărul Stephen s-a declarat din nou bolnav, mormăi el. Arthur zâmbi.

– Ce are, mahmureală sau îi curg muci?

– Îți amintești ce obișnuiau să ne spună? „Dacă poți merge, înseamnă că poți munci.” Nu și tipul ăsta.

Arthur dădu din cap aprobator.

– N-am dreptate? spuse George.

- Ai.

Cei doi fuseseră stagiari împreună la ziarul *Post*. După război, Arthur obținuse cardul de membru al Uniunii Naționale a Jurnaliștilor. George, care nu fusese promovat, rămăsese curier.

- Noi eram pasionați. Noi ne doream să muncim, spuse George.

Arthur luă primul ziar din teanc. Nu era prima oară când George se plângea de subalternii săi și nici prima oară când lui Arthur îi era milă de el. Dar el știa ce nu era în regulă cu stagiarii de azi. Acum 30 de ani, un stagiar isteț putea deveni reporter; în zilele acelea, drumul respectiv era închis. Noul sistem avea un dublu impact: tinerii inteligenți rămâneau în școală în loc să devină curieri, iar cei care deveneau știau că nu au perspectivă, așa că munceau cât de puțin puteau. Dar Arthur nu-i putea spune asta lui George, fiindcă ar fi scos în evidență faptul că el se descurcase mult mai bine decât vechiul său coleg. Așa că fu de acord că tineretul din prezent era depravat.

George părea dispus să continue cu bodogăneala. Arthur îl întrerupse spunând:

- Ceva pe telegraful de noapte?

- O să mă uit. Numai că trebuie să fac singur toate documentele...

- Ar fi bine să văd mai întâi ce a venit pe telegraf.

Arthur se îndepărtă. Ura să se folosească de poziția sa superioară. Nu învățase niciodată să o facă firesc, probabil fiindcă nu îi făcea nicio plăcere. Aruncă o privire în ziarul *Morning Star* - erau în avantaj cu proiectul de lege privind industria.

Era foarte puțin probabil să mai existe o altă știre națională pe teleimprimator; era prea devreme. Dar știrile externe apăruseră sporadic pe timpul nopții și, în cea mai mare parte, includeau o poveste care putea fi de senzație, la nevoie. În majoritatea nopților avea loc câte un incendiu semnificativ, o crimă multiplă, o revoltă sau o lovitură de stat, undeva în lume. *Post* era un ziar londonez și nu îi plăcea să fie în frunte cu știri externe decât dacă erau absolut senzaționale; dar

puteau fi totuși mai bune decât „Miniștrii de Cabinet au efectuat astăzi o anchetă...”

George trânti pe biroul lui o bucată de hârtie lungă de câțiva metri. Faptul că nu o tăiasă în știri separate era modul lui de a-și exprima nemulțumirea. Probabil că voia ca Arthur să se plângă, pentru ca el să-i poată atrage atenția la câtă treabă a avut de făcut, având în vedere că tânărul stagiar era bolnav. Arthur bâjbâi în birou după foarfecă și începu să citească.

Răsfoi o știre politică din Washington, un raport al campionatului și un rezumat din Orientul Mijlociu. Citise pe jumătate un articol despre un divorț minor de la Hollywood, când telefonul sună. Ridică receptorul și spuse:

– Redacția.

– Am un material pentru rubrica dumneavoastră de bârfe.

Era vocea unui bărbat cu un puternic accent londonez din East End. Cole deveni sceptic dintr-odată. Nu era vocea cuiva care ar fi putut să aibă informații din interior despre viața amoroasă a clasei aristocrate. Îi spuse:

– Bine. Îmi spuneți, vă rog, numele dumneavoastră?

– Nu contează asta. Știți cine este Tim Fitzpeterson?

– Bineînțeles.

– Ei bine, se face de răs cu o roșcată. Cred că e cu 20 de ani mai tânără decât el. Vreți numărul lui de telefon?

– Vă rog.

Cole notă numărul. Acum era interesat. Destrămarea căsniciei unui ministru ar fi făcut o știre bună, nu numai un material de bârfă.

– Cine e fata? întrebă el.

– Își zice actriță. Dar de fapt e o parașută. Sunați-l chiar acum și întrebați-l de Dizi Disney.

Convorbirea se întrerupse.

Cole se încruntă. Era un pic ciudat: majoritatea celor care vindeau ponturi voiau bani, în special pentru știri de acest gen. Ridică din umeri. Merita să verifice. O va pasa mai târziu unui reporter.

Apoi se răzgândi. Nenumărate povești fuseseră pierdute pentru totdeauna fiindcă fuseseră lăsate la o parte pentru câteva minute. Fitzpeterson ar fi putut să plece spre Casa Regală sau către biroul din Whitehall. Iar informatorul spusese: „Sunați-l chiar acum“.

Cole citi numărul din carnețel și formă.

Ora 7 a.m.

CAPITOLUL PATRU

- Ai făcut-o vreodată privindu-te în oglindă? Întrebă ea, iar când Tim recunoscuse că nu, insistă să încerce împreună.

Când telefonul sună, stăteau în fața oglinzii mari din baie. Sunetul îl făcu pe Tim să tresară, iar ea spuse:

- Au! Ai grijă.

Vru să ignore apelul, însă intruziunea lumii exterioare îi înlătură dorința. O lăsă pe fată acolo și se duse în dormitor. Telefonul se afla pe un scaun, sub un teanc de haine. Îl găsi și ridică receptorul.

- Da?

- Domnul Fitzpeterson?

Era vocea unui bărbat între două vârste, cu accent londonez. Părea ușor astmatic.

- Da. Cine e?

- De la *Evening Post*, domnule. Îmi cer scuze că vă sun atât de devreme. Trebuie să vă întreb dacă este adevărat că divorțați.

Tim se așeză cu greu. Pentru o clipă, fu incapabil să vorbească.

- Mai sunteți acolo, domnule?

- Cine dracului ți-a spus asta?

- Informatorul a menționat o femeie pe nume Dizi Disney. O cunoașteți?

- N-am auzit în viața mea de ea.

Tim își recăpăta calmul.

- Nu mă mai treziți dimineața cu zvonuri nefondate.

Închise telefonul. Fata veni în dormitor.

- Ești cam palid, îi spuse. Cine era?

- Cum te cheamă? întrebă el scurt.

- Dizi Disney.

- Doamne Dumnezeule!

Măinile îi tremurau. Își strânse pumnul și se ridică în picioare.

- Ziarele au aflat un zvon cum că aş divorţa!

- Probabil că aud tot timpul chestii de genul ăsta despre oameni celebri.

- Ți-au menționat numele!

Lovi cu pumnul în palmă.

- Cum au aflat atât de repede? Ce mă fac?

Fata se întoarse cu spatele și își trase chiloții pe ea. Tim se uită pe fereastră. Rollsul gri era încă acolo, însă acum nu era nimeni înăuntru. Se întrebă unde plecase șoferul. Gândul ăsta răătăcit îl enervă. Încercă să analizeze situația la rece. Cineva îl văzuse plecând din club cu fata și îi transmisese informația unui reporter, prin telefon. Pentru un efect dramatic, informatorul exagerase incidental, însă Tim era sigur că nu îi văzuse nimeni intrând împreună în apartament.

- Uite cum stă treaba, îi spuse. Azi-noapte ai spus că nu te simți bine. Te-am scos din club și am luat un taxi. M-a lăsat pe mine acasă, apoi te-a dus pe tine. Bine?

- Cum spui tu, spuse fata fără interes.

Atitudinea ei îl scoase din fire.

- Pentru numele lui Dumnezeu, te privește și pe tine!

- Cred că rolul meu în toată chestia asta s-a încheiat.

- Ce înseamnă asta?

Se auzi o bătaie în ușă.

- O, Doamne, nu, spuse Tim.

Fata își închise fermoarul rochiei.

- Eu plec.

- Nu fi așa tâmpită, ce naiba!

O apucă de braț.

- Nu trebuie să fii văzută aici, nu înțelegi? Stai aici, în dormitor. Eu o să deschid ușa. Dacă trebuie să îi invit înăuntru, până pleacă să nu scoți un sunet!

Își trase pe el boxerii și se chinui să-și pună halatul în timp ce traversa sufrageria. Avea un hol micuț și o ușă cu vizor. Trase clapa deoparte și se uită cu un ochi pe vizor. Bărbatul de afară i se păru vag cunoscut. Avea înfățișarea unui pugilist. Cu umerii lați și bine făcut, ar fi putut fi de categorie grea. Purta o haină gri cu guler de catifea. Îi dădu în jur de 30 de ani. Nu arăta ca un reporter de ziar.

Trase zăvorul și deschise ușa.

– Ce s-a întâmplat? întrebă.

Fără să scoată un cuvânt, bărbatul îl împinse, intră și închise ușa în urma lui. Se duse în sufragerie.

Tim respiră adânc și încercă să nu se panicheze. Îl urmă pe bărbat.

– Am să sun la poliție, îi spuse.

Bărbatul se așeză și strigă:

– Ești acolo, Dizi?

Fata apăru în ușa dormitorului.

– Fă-ne un ceai, fato, spuse bărbatul.

– Îl cunoști? întrebă Tim sceptic.

Ea îl ignoră și se duse în bucătărie. Bărbatul râse.

– Dacă mă cunoaște? Lucrează pentru mine.

Tim se așeză jos.

– Despre ce e vorba? întrebă în șoaptă.

– Toate la timpul lor.

Bărbatul privi în jur.

– Nu pot spune că ai un loc drăguț aici, fiindcă n-ai. Mă așteptam să ai ceva mai de efect, știi ce zic? Apropo, în caz că nu m-ai recunoscut, sunt Tony Cox.

Îi întinse mâna. Tim ignoră gestul.

– Treaba ta, spuse Cox.

Tim își amintea: fața și numele îi erau cunoscute. Bănuia că e un om de afaceri destul de bogat, dar nu își putea aminti cu ce se ocupa. Credea că văzuse fotografia bărbatului într-un ziar – ceva legat de colectarea de fonduri pentru cluburile de bărbați din East End.

Cox făcu un gest cu capul înspre bucătărie.

– Ți-a plăcut?

– Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Tim.

Fata intră cu o tavă pe care erau două câni. Cox o întrebă:

– I-a plăcut?

– Tu ce crezi? îi răspunse ea tăios.

Cox își scoase portofelul și numără câteva bancnote.

– Poftim, îi spuse fetei. Ai făcut treabă bună. Acum, dispari de aici.

Fata luă banii și îi puse în poșetă, apoi spuse:

– Știi, Tone, cred că cel mai mult îmi plac la tine manierele tale frumoase.

Ieși din cameră fără să se mai uite la Tim.

„Am făcut cea mai mare greșală din viața mea“, își spuse Tim.

Fata ieși trântind ușa.

– E fată de treabă, îi spuse Cox, făcându-i cu ochiul.

– E cea mai josnică formă de viață umană, spuse Tim cu dispreț.

– Ei hai, nu fi așa. E doar o actriță bună. Ar fi putut face filme dacă n-aș fi descoperit-o eu primul.

– Presupun că ești pește.

Ochii lui Cox sclipiră de furie, dar se controlă.

– O să regreți glumița asta, spuse el cu blândețe. Tot ce trebuie să știi despre mine și Dizi e că ea face ce îi spun eu. Dacă îi spun „Ține-ți fleanca“, asta face ea. Iar dacă îi spun „Povestește-i domnului drăguț de la *News of the World* cum te-a sedus domnul Fitzpeterson“, asta va face. Înțelege ce vreau să spun?

– Presupun că tu i-ai contactat pe cei de la *Evening Post*.

– Nu-ți face griji! Fără confirmare, nu pot face nimic. Și doar trei oameni pot confirma povestea: tu, Dizi și cu mine. Tu nu vei spune nimic, Dizi n-are nicio intenție, iar eu pot păstra un secret.

Tim își aprinse o țigară. Își regăsea increderea. Cox nu era decât un huligan din clasa muncitoare, în ciuda gulerului său

de catifea și a Rolls-Royce-ului gri. Tim simțea că îi poate ține piept. Îi spuse:

– Dacă e vorba de șantaj, nu prea ai de câștigat. Nu am niciun ban.

– E destul de cald aici, nu-i așa?

Cox se ridică în picioare și își scoase haina.

– Păi, continuă el, dacă nu ai bani, va trebui să ne gândim la altceva din ce ți mi poți oferi.

Tim se încruntă. Era din nou confuz. Cox continuă:

– În ultimele câteva luni, vreo șase companii sau ceva de genul ăsta au depus oferte pentru drepturi de foraj într-un nou teren petrolier numit Shield, corect?

Tim era uluit. Fără doar și poate, escrocul ăsta nu putea avea nicio legătură cu vreuna dintre companiile acelea respectabile. Îi răspunse:

– Da, dar este prea târziu ca să influențez rezultatul – decizia a fost luată. Va fi anunțată în după-amiaza asta.

– Nu te pripri să tragi concluzii. Știu că e prea târziu ca să o schimbi. Dar îmi poți spune cine a câștigat licența.

Tim se holbă la el. Asta era tot ce voia? Era prea frumos ca să fie adevărat!

– La ce ți-ar putea folosi o asemenea informație? îl întrebă.

– La nimic, de fapt. O voi da la schimb pentru alta. Vezi tu, am o înțelegere cu un domn. El nu știe cum îmi obțin informațiile și nici ce fac cu cele pe care mi le oferă el. În felul ăsta își păzește pielea. Înțelegi ce vreau să zic? Acum, spune-mi: cine primește licența?

Era atât de simplu, se gândi Tim. Două cuvinte și coșmarul s-ar fi încheiat. O încălcare a confidenței de acest gen i-ar fi putut distruge cariera, dar – până la urmă – dacă n-ar fi făcut-o, cariera lui s-ar fi încheiat oricum.

Cox spuse:

– Dacă nu ești hotărât ce să faci, gândește-te la titlurile de pe prima pagină: „Ministrul și actrița. N-a vrut să facă din

mine o femeie cinstită, se smiorcăie artista". Îți amintești de bietul Tony Lambton?

- Taci din gură, îi spuse Tim. E vorba despre Hamilton Holdings.

Cox zâmbi.

- Prietenul meu va fi încântat, spuse. Unde este telefonul?

Tim îi arată direcția cu degetul mare și spuse cu un aer obosit:

- În dormitor.

Cox se duse în cameră, iar Tim închise ochii. Cât de naiv fusese să creadă că o fată tânără ca Dizi s-ar fi putut îndrăgosti lulea de cineva ca el! Era un fraier într-un plan minuțios, mult mai amplu decât un șantaj mărunț.

Îl auzi pe Cox vorbind la telefon.

- Laski? Eu sunt. Hamilton Holdings. Ai auzit? Anunțul se face în după-amiaza asta. Acum zi-mi, tu ce ai aflat?

Urmă o pauză.

- Astăzi? Minunat. Mi-ai înseninat ziua, amice. Și traseul?

Încă o pauză.

- Cum adică crezi că e cel obișnuit? Trebuia să... ok, ok. Pe curând.

Tim îl știa pe Laski - un tip în vârstă, care făcuse o carieră rapidă în oraș -, însă era prea epuizat emoțional ca să mai fie uimit în mod corespunzător. Acum putea crede orice despre oricine.

Cox se întoarse, iar Tim se ridică în picioare.

- Așadar, o dimineață de succes, într-un fel sau altul. Și să nu-ți pară prea rău. Până la urmă, a fost cea mai bună partidă de care ai avut parte vreodată, spuse Cox.

- Vrei să pleci acum, te rog?

- Păi, mai este o chestie mică de discutat. Dă-mi halatul tău.

- De ce?

- O să îți arăt. Hai.

Tim era prea dărâmat ca să se mai împotrivească. Își scoase halatul de pe umeri și i-l dădu. Rămase în boxeri, așteptând. Cox aruncă haina într-o parte.

– Vreau să îți amintești cuvântul acela, „pește“, spuse el, apoi îi trase un pumn în stomac.

Tim se întoarse cu spatele și se chirci de durere. Cox întinse mâna, îi apucă organele genitale cu palma lui uriașă și strânse. Tim încercă să țipe, dar nu avea aer. Căscă gura într-un urlet mut, încercând cu disperare să respire.

Cox îi dădu drumul și îl lovi. Tim se răsturnă pe podea. Se făcu covrig acolo și ochii i se umplură de lacrimi. Nu mai avea niciun pic de mândrie, de demnitate. Îi spuse:

– Te rog nu mă mai lovi.

Tony Cox zâmbi și își îmbrăcă haina.

– Nu încă, spuse.

Apoi plecă.

CAPITOLUL CINCI

Onorabilul Derek Hamilton se trezi în dureri. Stătea întins în pat cu ochii închiși, urmărindu-și disconfortul din abdomen, analizându-l și clasificându-l drept cumplit, dar nu atât încât să-l facă neputincios. Apoi își aminti de cina de seara trecută. Spuma de sparanghel fusese inofensivă; clătitele cu fructe de mare le refuzase; friptura fusese bine făcută, iar în locul tarței cu mere alesese plăcintă cu brânză. Un vin alb slab, cafea cu frișcă, coniac... Coniacul! Fir-ar să fie, trebuia să se fi limitat la vinul de Porto.

Știa cum va decurge ziua. Va sări peste micul dejun, iar pe la mijlocul dimineții foamea va fi la fel de cruntă ca și durerea de ulcer, așa că va mânca rapid ceva. Până la ora prânzului i se va face din nou foame, iar ulcerul va fi și mai cumplit. În timpul după-amiezii îl va enerva peste măsură o chestie banală, va țipa la angajații săi, iar stomacul i se va face ghem într-un nod de durere, care îl va face incapabil să gândească. Se va întoarce acasă și va lua prea multe analgezice. Va dormi, se va trezi cu o durere de cap, va lua cina, va lua somnifere și se va culca.

Măcar putea să aștepte cu nerăbdare ora de culcare.

Se întoarce pe o parte, deschise sertarul noptierei, găsi o pastilă și o băgă în gură, apoi se ridică și luă cana de ceai. Sorbi, înghiți și spuse:

- Bună dimineața, dragă.
- 'Neața.

Ellen Hamilton stătea pe marginea patului dublu într-un halat de mătase, sprijinindu-și cana pe genunchiul subțire. Deja

se pieptănase. Cămașa ei de noapte era elegantă, ca și restul garderobei ei vaste, în ciuda faptului că o văzuse doar el; iar el nu era interesat. Asta nu conta, presupunea Derek: nu era vorba că ar fi vrut ca bărbații să o dorească, ci doar ca ea să se poată considera dezirabilă.

Își termină ceaiul și își lăsă picioarele pe podea. Ulcerul protestă la mișcarea bruscă și Derek se strâmbă de durere.

– Iar? întrebă Ellen.

El dădu din cap aprobator:

– Coniacul de aseară. Ar fi trebuit să fiu mai prudent.

Chipul ei era lipsit de expresie.

– Presupun că asta n-are nimic de-a face cu rezultatele pe jumătate de an, apărute ieri.

Derek se ridică în picioare și păși încet pe covorul de culoarea stridiilor, mergând spre baie. Își văzu chipul în oglindă: era rotund și roșu; începuse să chelească și avea straturi de grăsime sub bărbie. Își examinează barba de dimineață, trăgând în toate părțile de pielea flască și făcând perii să se ridice. Începu să se bărbiească. Făcea asta în fiecare zi, de 40 de ani, și încă i se părea obositor.

Da, rezultatele de jumătate de an erau proaste. Hamilton Holdings era în încurcătură.

Când moștenise Hamilton Printing de la tatăl său, era o afacere eficientă, de succes și profitabilă. Jasper Hamilton fusese un tipograf fascinat de fonturi, pasionat de noua tehnologie, care iubea mirosul uleios al preselor. Fiul său era afacerist. Analizase fluxul profiturilor din lucrări și le direcționase în mai multe activități: import de vin, comerț cu amănuntul, activitate editorială, fabrici de hârtie, radio comercial. Lucrul acesta își atinsese scopul principal de a transforma venitul în avere și de a evita, astfel, taxele. În loc de Biblii, cărți și afișe, se ocupase de lichidități și de profit. Cumpărase societăți comerciale și înființase noi întreprinderi, clădind un imperiu.

Succesul continuu al afacerii originale mascase fragilitatea suprastructurii o perioadă lungă de timp. Dar când tipografia

începuse să își piardă puterea, Hamilton descoperise că majoritatea celorlalte afaceri erau secundare, că subestimase investiția capitală de care era nevoie pentru a le duce la maturitate și că o parte din ele erau, într-adevăr, pe termen foarte lung. Vânduse 49% din acțiunile fiecărei companii, apoi își transferase capitalul într-o societate de tip holding și vânduse 49% din ea. Strânsese mai mulți bani și negociase un credit de șapte cifre. Împrumutul ținuse compania în viață, dar dobânda – care crescuse rapid pe perioada celor zece ani – epuizase micul profit care îi rămăsese.

Între timp, Derek Hamilton dezvoltase un ulcer.

Programul de salvare fusese inaugurat cu aproape un an în urmă. În încercarea de a diminua depășirea contului bancar, creditul fusese restrâns, iar costurile fuseseră reduse prin orice mijloace posibile – de la anularea campaniilor de publicitate la utilizarea resturilor de suluri de hârtie pentru papetărie. Hamilton conducea acum după reguli foarte stricte, însă inflația și declinul economic îl depășiseră. Se așteptase ca rezultatele de șase luni să arate lumii că Hamilton Holdings ieșise cu bine din criză. În schimb, demonstraseră că regresul continua.

Își șterse fața cu un prosop cald, se stropi cu apă de colonie și se întoarse în dormitor. Ellen se machia în fața oglinzii, deja îmbrăcată. Întotdeauna reușea să se îmbrace și să se dezbrace atunci când soțul ei nu era în dormitor: își dădu seama că nu o mai văzuse goală de ani de zile. Se întrebă de ce. Oare se rablagise? Oare pielea ei de 55 de ani era ridată, iar carnea, odată tare, îi atârna? Oare goliciunea ar fi distrus iluzia atracției? Poate – dar suspecta ceva mai complicat. În timp ce își punea chiloții lăbărțați, se gândi că era ceva legat, în mod neclar, de felul în care îmbătrânise propriul lui corp. Ea era mereu îmbrăcată decent, drept urmare niciodată nu o dorise cu pasiune; iar ea nu fusese niciodată nevoită să arate cât de respingător îl găsea. O astfel de combinație între prefăcătorie și sensibilitate ar fi fost cât se poate de tipică.

– Ce ai de gând să faci? îl întrebă ea.

Întrebarea îl prinse în cumpănă. La început crezuse că ea știa probabil la ce se gândește și că la asta se referea, apoi își dădu seama că reluase discuția despre afacere. Își fixă bretelele, întrebându-se ce să îi răspundă.

– Nu sunt sigur, spuse în cele din urmă.

Ellen se privi în oglindă mai îndeaproape, făcându-și ceva la gene.

– Uneori mă întreb ce îți dorești de la viață.

O privi fix. Educația o învățase să fie evazivă și să nu pună niciodată întrebări personale, fiindcă seriozitatea și emoția stricau petrecerile și le făceau pe doamne să leșine. Ar fi costat-o un efort considerabil să întrebe despre scopul existenței cuiva.

Se așeză pe marginea patului și îi vorbi privind-i spatele:

– Trebuie să renunț la coniac, asta e tot.

– Sunt sigură că știi că nu are nimic de-a face cu ceea ce bei și mănânci.

Se dădu cu ruj, schimonosindu-și gura ca să îl întindă uniform.

– A început în urmă cu nouă ani, iar tatăl tău a murit acum zece ani.

– Am cerneala în sânge.

Răspunsul veni ceremonios, ca o învățătură. Pentru unul care ar fi tras cu urechea, discuția ar fi părut dezarticulată, dar ei știau că are logică. Era un cod: moartea tatălui său însemna preluarea controlului afacerii; ulcerul reprezenta problemele lui legate de afacere.

Îi spuse:

– Ba nu ai cerneala în sânge. Tatăl tău o avea, dar tu nu suporti mirosul lucrărilor vechi.

– Am moștenit o afacere puternică și vreau să le las fiilor mei moștenire una chiar și mai puternică. Nu asta ar trebui să facă cu viața lor oamenii din clasa noastră?

– Pe fiii noștri nu îi interesează ce le lăsăm. Michael își clădește propria afacere de la zero, iar Andrew nu vrea decât să vaccineze întregul continent african împotriva vărsatului de vânt.

Nu-și putea da seama cât de serioasă era acum. Chestiile pe care și le făcea la față îi făceau expresia imposibil de citit. Fără îndoială că o făcea intenționat. Aproape tot ce făcea ea era intenționat.

– Am o îndatorire, îi spuse el. Am peste două mii de angajați și mult mai multe locuri de muncă sunt direct dependente de bunăstarea companiilor mele.

– Eu cred că ți-ai făcut datoria. Ai menținut firma pe o perioadă de criză – nu oricine reușește asta. Ți-ai sacrificat sănătatea pentru ea și i-ai oferit zece ani din viața ta și... Dumnezeu mai știe ce.

Vocea îi scăzu pe finalul frazei, ca și cum, în ultimul moment, regretă ce spusese.

– Ar trebui să îi ofer și mândria mea? spuse el, apoi continuă să se îmbrace, făcând un nod mic și strâns la cravată. Am transformat o mică tipografie într-una dintre primele o mie de companii mari din țară. Afacerea mea valorează de cinci ori mai mult decât cea a tatălui meu. Eu am pus-o pe picioare și trebuie să o fac să funcționeze.

– E musai să te descurci mai bine decât taică-tău, pufni ea.

– E o ambiție chiar atât de jalnică?

– Da!

Vehemența ei neașteptată îl șocă.

– Ar trebui să îți dorești sănătate și viață lungă și... și fericirea mea.

– Dacă societatea ar fi fost prosperă, poate că aș fi putut s-o vând. Dar așa cum stau lucrurile, nu aș lua pe ea nici valoarea activelor. Se uită la ceas și adăugă: Trebuie să mă duc jos.

Cobori pe scara cea mare. Pe hol domina portretul tatălui său. De cele mai multe ori, oamenii credeau că este Derek la 50 de ani. De fapt, era Jasper la 65. Telefonul de pe cuier scoase un sunet strident când trecu pe lângă el. Îl ignoră: nu răspundea la telefon dimineața.

Se duse în sufrageria cea mică – cea mare era rezervată pentru petreceri, care în ultima vreme erau rare. Pe masa rotundă

erau întinse tacâmuri de argint. O femeie mai în vârstă, care purta un șorț, aduse jumătate de grepfrut într-un vas de porțelan chinezesc.

– Nu astăzi, doamnă Tremlett, îi spuse el. Doar o ceașcă de ceai, te rog.

Luă ziarul *Financial Times*.

Femeia ezită, apoi puse vasul în dreptul locului lui Ellen. Hamilton își ridică privirea.

– Ia-l de aici, te rog, spuse el nervos. Te rog să-i servești doamnei Hamilton micul dejun atunci când doamna Hamilton va coborî, nu înainte.

– Foarte bine, murmură doamna Tremlett, luând grepfrutul. Când Ellen coborî, continuară discuția de unde o lăsaseră.

– Nu cred că are importanță dacă iei cinci milioane sau cinci sute de mii pe companie. Oricum ne-ar fi mai bine decât acum. Din moment ce nu trăim în puf, nu înțeleg ce rost are să câștigi bine.

El puse ziarul jos și o privi – purta un costum croit la comandă, dintr-un material de culoare crem, o bluză de mătase cu imprimeu și pantofi lucrați manual.

Îi spuse:

– Ai o casă plăcută, cu câțiva angajați. Ai prieteni aici și o viață socială în oraș, dacă ai chef să profiți de asta. În dimineața asta porți haine în valoare de câteva sute de lire și probabil nici n-o să ieși din sat. Uneori mă întreb ce îți dorești tu de la viață.

Ellen roși – o întâmplare rară.

– Îți voi spune, începu ea.

Se auzi o bătaie în ușă și un bărbat arătos intră în încăpere; purta un pardesiu și ținea în mână o pălărie.

– Bună dimineața, domnule, doamnă, spuse el. Dacă vreți să prindem trenul de 7.45, domnule...

Hamilton spuse:

– Bine, Pritchard. Așteaptă pe hol.

– Foarte bine, domnule. Doamnă, îmi dați voie să vă întreb dacă veți folosi mașina astăzi?

Hamilton se uită la Ellen, care răspunse, continuând să se uite în farfurie:

– Așa cred... da.

Pritchard dădu din cap și ieși.

– Aveai de gând să îmi spui ce îți dorești de la viață, Ellen, spuse Hamilton.

– Nu cred că este un subiect pentru micul dejun, mai ales când te grăbești să prinzi un tren.

– Foarte bine, zise el, ridicându-se în picioare. Plimbare plăcută, adăugă apoi. Să nu mergi prea repede.

– Poftim?

– Să conduci cu grijă.

– Ah... Mă duce Pritchard, zise ea.

Se aplecă să îi sărute obrazul, dar ea se întoarse cu fața spre el și îl sărută pe buze. Când se retrase, fața ei era îmbujorată. Îl prinse de braț și spuse:

– Te vreau, Derek.

El o privi lung.

– Vreau să ne petrecem împreună o bătrânețe lungă și fericită, continuă ea în grabă. Vreau să te relaxezi, să mănânci ce trebuie și să devii din nou sănătos și zvelt. Îl vreau pe bărbatul care a venit să mă curteze într-un Riley decapotabil și pe cel care s-a întors din război cu medalii și s-a căsătorit cu mine și pe bărbatul care m-a ținut de mână când îmi nașteam copiii. Vreau să te iubesc pe tine.

Derek rămase perplex. Nu fusese niciodată așa cu el. Nici odată. Se simțea total incapabil să facă față situației. Nu știa ce să spună, ce să facă, unde să se uite.

Îi spuse:

– Trebuie să... prind trenul.

Ea își recăpătă calmul rapid.

– Da. Trebuie să te grăbești.

O mai privi o clipă, iar ea se uită în ochii lui.

– Ăăă . . . la revedere, îi spuse.

Ea dădu din cap, fără să rostească un cuvânt.

Derek ieși din cameră. Pe hol își puse pălăria, apoi îl lăsă pe Pritchard să îi deschidă ușa de la intrare. Mercedesul albastru-închis stătea pe drumul de pietriș, strălucind în lumina soarelui. „Probabil că Pritchard o spală în fiecare dimineață înainte de a mă trezi”, se gândi Hamilton.

„Conversația cu Ellen a fost cât se poate de ciudată”, se gândi el apoi, în timp ce mergeau cu mașina spre gară.

Se uită pe geam la jocul razelor de soare pe frunzele deja ruginii și revăzu în minte scenele-cheie. *Vreau să te iubesc pe tine*, îi spusese, cu accent pe „tine”. Când vorbise despre lucrurile pe care le sacrificase pentru afacere, spusese: *Și Dumnezeu mai știe ce.*

Vreau să te iubesc pe tine, nu pe altcineva. Asta dorise să spună? Oare pierduse fidelitatea soției sale, la fel cum își pierduse sănătatea? Probabil voia doar ca el să creadă că ar putea avea o aventură. Mai degrabă asta era stilul lui Ellen: se ocupa de subtilități. Strigătele de ajutor nu îi stăteau în fire.

După rezultatele de șase luni avea nevoie de probleme casnice ca de o reuniune a creditorilor. Dar mai era ceva. Roșise când Pritchard o întrebase dacă va folosi mașina, apoi spusese în grabă: *Mă duce Pritchard.*

Hamilton întrebă:

– Unde o duci pe doamna Hamilton, Pritchard?

– Se duce singură, domnule. Eu îmi fac de lucru în gospodărie. Întotdeauna sunt destule de...

– Da, bine, îl întrerupse Hamilton. Nu e un studiu ergonomic. Eram doar curios.

– Domnule...

Ulcerul îl săgetă. „Ceaiul, își spuse. Ar trebui să beau lapte dimineața.”

CAPITOLUL ȘASE

Herbert Chieseman aprinse lumina, opri alarma ceasului, dădu mai tare volumul radioului care fusese pornit toată noaptea și apăsă pe butonul de derulare al magnetofonului; apoi se dădu jos din pat.

Puse ibricul pe foc și se uită pe fereastra garsonierei, așteptând ca banda de șapte ore să se deruleze de la început. Dimineața era limpede și luminoasă. Soarele avea să fie mai puternic mai târziu, dar acum era răcoare. Își puse o pereche de pantaloni și un pulover peste lenjeria pe care o purtase în pat și se încălță cu papucii de casă.

Locuința sa consta într-o singură cameră spațioasă dintr-o casă victoriană din nordul Londrei, căreia îi trecuse vremea. Mobila, boilerul Ascot și vechiul aragaz îi aparțineau proprietarei. Radioul era al lui Herbert. Chiria includea folosirea unei băi comune și – cel mai important – utilizarea exclusivă a podului.

Radioul domina încăperea. Era un receptor VHF puternic, făcut din bucăți pe care le alesese cu grijă din vreo șase magazine de pe Tottenham Court Road. Antena se afla pe acoperișul podului. Casetofonul, de asemenea, era lucrat manual.

Turnă ceaiul într-o ceașcă, adăugă lapte condensat dintr-o cutie și se așează la masa lui de lucru. În afară de echipamentul electronic, pe masă mai erau doar un telefon, un caiet dictando și un pix. Deschise caietul la o pagină goală și notă data în partea de sus, cu un scris mare și cursiv. Apoi dădu mai încet volumul radioului și începu să deruleze la viteză mare caseta de noaptea trecută. De fiecare dată când un sunet ascuțit indica

faptul că în înregistrare era un discurs, încetinea banda cu degetul, până când putea distinge cuvintele.

„...autoturismul pornește spre Holloway Road, în capătul de jos, pentru a da o mână de ajutor mașinii poliției...”

„...Ludlow Road, West Five, o anume doamnă Shaftesbury – pare a fi casnică, douăzeci și unu...”

„...Inspectorul spune că, dacă restaurantul chinezesc este încă deschis, va lua pui prăjit cu orez și cartofi...”

„...Holloway Road, mișcă-te, mașina poliției e în încurcătură...”

Herbert opri banda și notă ceva.

„...furt raportat într-o casă – e lângă Wimbledon Common, Jack...”

„...Optsprezece, mă auzi?...”

„...toate mașinile disponibile din zona Lee să ajute echipa de pompieri de pe strada Feather nr. 21...”

Herbert mai notă ceva.

„...Optsprezece, mă auzi?...”

„...Nu știu, dă-i o aspirină...”

„...atac cu un cuțit, nu e grav...”

„...unde dracului ai fost, Optsprezece...”

Atenția lui Herbert rătăci către fotografia de pe polița de deasupra șemineului încorporat. Fotografia era măgulitoare: Hebert știuse asta când ea i-o oferise în urmă cu douăzeci de ani; dar acum uitase. În mod bizar, nu se mai gândea la ea așa cum fusese cu adevărat. Când și-o aminti, văzu în minte o femeie cu tenul perfect și cu obraji fardați, pozând în fața unei panorame șterse din studioul unui fotograf.

„...furtul unui televizor alb-negru și spargerea unui geam...”

Fusese primul în cercul lui de prieteni care „își pierduse soția”, așa cum obișnuiau ei să spună. De atunci, doi sau trei dintre ei trecuseră prin aceeași tragedie: unul devenise un bețiv vesel, altul se căsătorise cu o văduvă. Herbert se afundase în pasiunea lui: radioul. Începuse să asculte canalul de comunicare

al poliției în timpul zilei, când nu se simțea suficient de bine ca să meargă la muncă, ceea ce se întâmpla destul de des.

„...Grey Avenue, Golders Green, atac raportat...”

Într-o zi, după ce auzise poliția discutând despre un atac la o bancă, telefonase la *Evening Post*. Un reporter îi mulțumise pentru informație și îi ceruse numele și adresa. Spargerea era una mare – un sfert de milion de lire –, iar povestea ajunsese pe prima pagină a ziarului *Post* în seara aceea. Herbert era mândru că le vânduse pontul și spusese povestea în trei baruri în noaptea aceea. Apoi, uitase de ea. După trei luni, primise de la ziar un cec de 50 de lire sterline. Împreună cu cecul venise și o declarație în care scria: „Două contribuții în jaful de 250 000 de lire”, specificându-se data atacului.

„...las-o baltă, Charlie, dacă nu depune plângere, uită de asta...”

A doua zi, Herbert rămăsese acasă și telefonase ziarului *Post* de fiecare dată când recepționase ceva pe frecvența poliției. În după-amiaza aceea, fusese sunat de un bărbat care îi spusese că este redactorul-adjunct de știri și care îi explicase exact ce voia ziarul de la oamenii ca Herbert. I se spusese să nu raporteze un atac decât dacă era folosită o armă sau dacă cineva era ucis; să nu deranjeze cu spargeri decât dacă adresa era în Belgravia, Chelsea sau Kensington; să nu raporteze jafuri decât dacă erau folosite arme sau dacă erau furate sume foarte mari de bani.

„...mergeți pe Narrow Road la numărul 23 și așteptați...”

Îi venise repede ideea, fiindcă nu era prost, iar valoarea știrilor de la *Post* era departe de a fi subtilă. Curând își dăduse seama că în zilele în care chipurile era bolnav, câștiga un pic mai mult decât în cele în care mergea la serviciu. Ba mai mult, prefera să asculte radioul în loc să facă cutii pentru aparate de fotografiat. Așa că își dăduse demisia și devenise, după cum îl numea ziarul, un spion.

„...ar fi bine să îmi dai prezentarea aia acum...”

După ce trecuseră câteva săptămâni de când începuse să lucreze cu normă întreagă la radio, redactorul-adjunct de știri

venise la el acasă ca să discute cu el – asta fusese înainte să se mute în garsonieră. Ziaristul îi spusese că activitatea sa era foarte utilă pentru ziar și îl întrebase dacă i-ar plăcea să lucreze exclusiv pentru ei. Asta însemna ca Herbert să trimită informații prin telefon doar la *Post*, nu și altor ziare. Dar avea să obțină un onorariu săptămânal pentru a compensa pierderea venitului. Herbert nu îi spusese că nu sunase niciodată la alte ziare. Acceptase oferta cu amabilitate.

„...păstrează-ți calmul și îți vom trimite ajutoare în câteva minute...”

De-a lungul anilor, își îmbunătățise atât echipamentul, cât și înțelegerea în ceea ce privește dorințele ziarului. Învățase că dimineața devreme erau recunoscători pentru aproape orice, dar pe măsură ce ziua trecea, deveneau mai selectivi, până când, în jur de ora trei după-amiaza, nu-i mai interesa nimic în afară de crimele de pe stradă sau jafurile violente, la scară largă. De asemenea, descoperise că ziarul, ca și poliția, era mult mai puțin interesat de uciderea unei persoane de culoare, într-o zonă locuită de cei de culoare. Lui Herbert i se părea un lucru destul de înțelept, din moment ce el, ca cititor al ziarului *Evening Post*, nu era prea interesat de ce își făceau negrii unul altuia în cartierele lor din Londra; și presupusese, în mod corect, că motivul pentru care *Post* nu era interesat era, pur și simplu, faptul că oamenii ca Herbert, care cumpărau ziarul, nu erau interesați. Și învățase să citească printre rânduri jargonul poliției: știa când era vorba despre un atac mărunț sau despre o plângere domestică; sesiza nota de urgență în vocea sergentului din centrul de informare, atunci când cererea de ajutor era disperată; descoperise cum să se deconecteze când se hotărau să citească pe post listele lungi de numere de mașini furate.

Din difuzorul cel mare se auzi sunetul grăbit al ceasului cu alarmă și închise casetofonul. Dădu mai tare volumul radioului, apoi formă numărul ziarului *Post*. Sorbi din ceai, așteptând să i se răspundă.

– *Post*, 'neața.

Era vocea unui bărbat.

– La dactilografii, vă rog, spuse Herbert.

Urmă încă o pauză.

– Am înțeles.

– Alo. Chieseman aici, sincronizare la 7.59.

Pe fundal se auzea țâcănitul unor mașini de scris.

– Bună, Bertie. Se aude ceva?

– Se pare că a fost o noapte liniștită, spuse Herbert.

Ora 8 a.m.

CAPITOLUL ȘAPTE

Tony Cox stătea într-o cabină telefonică din colțul străzii Quill, din cartierul Bethnal Green, cu receptorul la ureche. Transpira în haina sa călduroasă cu guler de catifea. În mână ținea capătul unui lanț atașat de zgarda câinelui de afară. Și câinele transpira.

I se răspunse la capătul celălalt al firului, iar Tony introduse o monedă.

O voce spuse: „Da?“, cu tonul cuiva care nu este chiar obișnuit cu telefoanele de modă nouă.

Tony vorbi tăios:

– A venit ziua. Adună-te.

Apoi închise fără să își dea numele sau să aștepte vreun răspuns.

Merse cu pași mari pe trotuarul îngust, trăgând câinele după el. Era un boxer cu pedigri, tuns, cu un trup puternic, iar Tony trebuia să smucească continuu lanțul ca să îl facă să țină pasul. Câinele era puternic, însă stăpânul său era mult mai puternic.

Ușile vechii case cu terasă dădeau direct în stradă. Tony se opri la cea în fața căreia era parcat Rolls-Royce-ul gri. O împinse și o deschise. Nu era niciodată încuiată, fiindcă locatarii nu se temeau deloc de hoți.

În casuță se simțea miros de mâncare. Trăgând câinele după el, Tony intră în bucătărie și se așeză pe un scaun. Scoase zgarda câinelui și îl trimise la plimbare, dându-i o palmă zdravănă pe fund. Se ridică apoi în picioare și își scoase haina.

Pe aragaz stătea la încălzit un ceainic, iar pe o bucată de hârtie de copt era niște șuncă feliată. Tony deschise un sertar și scoase un cuțit de bucătărie cu o lamă de 25 de centimetri. Verifică tăișul cu degetul mare, hotărî că trebuie ascuțit și ieși apoi în curte.

În șopronul cu un versant era o piatră de polizor. Tony se așeză lângă ea pe un taburet de lemn și acționează pedala, așa cum văzuse la tatăl său cu ani în urmă. Faptul că aborda lucrurile ca și el îl făcea pe Tony să se simtă bine. Și-l imaginea: un bărbat înalt, frumos, cu părul ondulat și ochi strălucitori, care făcea scântei cu polizorul, în timp ce copiii lui râdeau în hohote. Fusese proprietar de tarabă într-un târg și vindea porțelanuri și oale, făcându-și reclamă la marfă cu vocea lui puternică și răsunătoare. Obişnuia să se dea în spectacol prefăcându-se că îl bate la cap pe băcanul de lângă el, căruia îi striga: „Poftim, eu tocmai am vândut un vas pentru jumătate de liră. Tu câți cartofi ai vândut ca să iei zece șilingi?” Observa o femeie străină de la o distanță de câțiva metri și își folosea înfățișarea plăcută fără pic de rușine. „Fii atentă ce-ți spun, dragă” – îi zicea asta unei femei de vârstă mijlocie care purta o plasă pentru păr – „nu prea avem parte de multe fete tinere și frumoase în partea asta a pieței, așa că o să îți vând asta la reducere și voi spera că te vei întoarce. Uită-te la ea: fund de cupru solid, dacă îmi scuzi exprimarea, și e ultima; am făcut profit cu restul, așa că o poți avea pentru două lire, jumătate din cât am plătit eu pentru ea, doar fiindcă ai făcut inima unui bătrân să bată mai tare. Și ia-o repede, până nu mă răzgândesc.”

Tony fusese șocat de repeziciunea cu care se schimbaseră bătrânul după ce rămăsese cu un singur plămân. Părul îi albise, obrajii i se adânciseră între oase, iar vocea plăcută îi devenise ascuțită și smiorcăită. Șopronul i-ar fi aparținut lui Tony de drept, dar el avea deja propriile surse de venit, așa că i-l lăsase tânărului Harry, fratele său mut, care se căsătorise cu o fată frumoasă din Whitechapel, care avusese răbdarea să învețe să vorbească prin gesturi. Fusese nevoie de curaj pentru ca un

mut să conducă o tarabă din piață, scriind pe o tablă atunci când trebuia să vorbească cu clienții și ținând în buzunar o carte poștală pe care era scris citeț „mulțumesc“, cu litere mari, pe care o scotea de câte ori făcea o vânzare. Dar se descurca bine, iar Tony îi împrumutase bani ca să se mute într-un magazin decent și să angajeze un manager – el făcuse și din asta un succes. Curajul era o trăsătură de familie.

Cuțitul de bucătărie era destul de ascuțit. Îl testă și se tăie la degetul mare. Se întoarse în bucătărie sugându-și degetul.

Mama lui era acolo. Lillian Cox era scundă și un pic supra-ponderală – fiul ei moștenise tendința formelor durdulii, dar nu și statura mică – și avea mult mai multă energie decât o femeie obișnuită de 63 de ani.

Îi spuse:

– Îți fac un pic de pâine prăjită.

– Minunat.

Puse cuțitul jos și găsi un pansament.

– Să ai grijă cu cuțitul acela, l-am ascuțit cam tare.

Făcuse caz de tăietura lui, obligându-l să-și țină degetul sub jetul de apă rece de la robinet și să numere până la o sută, apoi îl dădu cu cremă antiseptică și îl legă cu tifon, iar în cele din urmă îi prinse un bandaj cu un ac de siguranță. El rămase nemișcat și o lăsase să facă ce voia.

Îi spuse:

– Ei, dar ești băiat de treabă că îmi ascuți cuțitele. În orice caz, unde ai fost atât de devreme?

– Am plimbat câinele în parc. Și a trebuit să sun pe cineva. Femeia scoase un sunet de dezgust.

– Dar telefonul din salon ce-o fi având?

El se aplecă deasupra aragazului ca să miroasă șunca pe care mama lui o prăjea.

– Știi cum e, mamă. Poliția îl ascultă pe ăla.

– Du-te înăuntru și toarnă ceaiul, atunci, îi spuse ea, punându-i ceainicul în mână.

Tony duse ceainicul în sufragerie și îl puse pe o rogojină. Pe masa pătrată erau întinse o pânză brodată, tacâmuri pentru două persoane, sare și piper și câteva sticle cu sos.

Tony se așeză pe locul cel mai apropiat de șemineu, unde obișnuia să stea bătrânul. De acolo se întinse spre bufet și scoase două cești și două farfurioare. Și-l imagină din nou pe bătrân, supraveghind mesele cu podul palmei și cu multe ocări. „Jos labelle!” – ar fi lătrat el dacă își puneau coatele pe masă. Singurul lucru pe care Tony îl simțea împotriva lui era felul în care se purta cu mama sa. Fiind atât de bine făcut și așa mai departe, avea succes la femei și câteodată își cheltuia banii cumpărându-le gin, în loc să îi aducă acasă. Pe vremea aceea, Tony și fratele lui mergeau în piața Smithfield și furau jumări de sub mese, ca să le vândă la fabrica de săpun pentru câțiva gologani. Și nu făcuse armata – dar, până la urmă, o mulțime de pierde-vară se fofilaseră pe vremea războiului.

– Ce ai de gând să faci – te culci la loc sau torni ceaiul ăla?

Lillian puse o farfurie în dreptul lui Tony și se așeză în fața lui.

– Lasă că-l torn eu acum.

Tony își luă tacâmurile, ținând cuțitul ca pe un creion, și începu să mănânce. Cârnați, două ouă ochiuri, o mâncare de roșii la conservă și câteva felii de pâine prăjită. Luă o înghițitură, apoi se întinse după sosul brun. Îi era foame după efortul din dimineața aceea.

Mama îi dădu ceaiul și îi spuse:

– Nu știu, nouă nu ne-a fost niciodată frică să folosim telefonul pe vremea când trăia tatăl tău, Dumnezeu să-l ierte. Avea grijă să se ferească de poliție.

Tony știa că nu avuseseră telefon pe vremea tatălui său, dar o lăsă așa. Îi spuse:

– Da. A avut grijă, a murit sărăntoc.

– Dar cinstit.

– Oare?

– Știi al dracului de bine că da și să nu te mai aud că zici altceva.

– Nu-mi place când injuri, mamă.

– N-ar trebui să mă provoci.

Tony măncă în tăcere și termină repede. Își goli ceașca de ceai și începu să desfacă un trabuc.

Mama lui îi luă ceașca.

– Mai vrei ceai?

El se uită la ceas.

– Nu, mulțumesc. Am câteva chestii de făcut.

Își aprinse apoi trabucul și se ridică în picioare.

– M-a înzdrăvenit strașnic acest mic dejun.

Mama lui miji ochii.

– Ai vreo combinație?

Asta îl enervă. Suflă fumul în aer și zise:

– Cine vrea să știe?

– E viața ta, n-ai decât! Ne vedem mai târziu. Vezi să ai grijă.

O mai privi o clipă. Deși cedase în fața lui, era o femeie puternică. De când se dusese bătrânul, ea condusese familia: repara căsnicii, împrumuta de la un fiu ca să îi dea altuia și oferea sfaturi, folosindu-și dezacordul ca pe o pedeapsă puternică. Rezistase tuturor eforturilor de a o muta din Quill Street într-o casuță drăguță din Bournemouth, bănuind – pe bună dreptate – că vechea sa casă și amintirile din aceasta erau un simbol puternic al autorității ei. Pe vremuri, nasul ei proeminent și bărbia ascuțită aveau o aroganță maiestuoasă; acum era regală, dar resemnată, ca un monarh abdicat – știind că fusese înțeleaptă să elibereze frâiele puterii, dar în același timp regretând că o făcuse. Tony își dădu seama că acesta era motivul pentru care avea nevoie de el: acum el era rege, iar faptul că locuia cu ea o ținea aproape de tron. O iubea fiindcă avea nevoie de el. Nimeni altcineva nu avea nevoie de el.

Mama se ridică în picioare.

– Așadar, pleci?

– Da.

Își dădu seama că se pierduse în gânduri. Îi cuprinse umezii cu brațul și o îmbrățișă scurt.

Nu o săruta niciodată.

– Pa, mamă.

Își luă apoi haina, mângâie câinele și ieși din casă.

Interiorul Rollsului se încinsese. Înainte de a se instala în scaunul de piele și de a porni, apăsă butonul care lăsa în jos fereastra.

Se mândrea cu mașina lui în timp ce se furișa pe străzile înguste din East End. Luxul ei nerușinat, în contrast cu străzile jalnice și cu vechile case lipsite de demnitate, spunea povestea vieții lui Tony Cox. Oamenii se uitau la ea – casnicele, vânzătorii de ziare, muncitorii, pușlamalele – și își spuneau: „Ia uite la Tony Cox. S-a descurcat bine”.

Aruncă scrumul de la trabuc pe fereastra deschisă. Într-adevăr, se descurcase. Își cumpăraseră prima mașină cu șase lire, pe când avea 16 ani. Certificatul în alb de la Ministerul Transporturilor îl costase 30 de șilingi pe piața neagră. Îl completase și vânduse apoi mașina cu opt lire sterline.

În scurt timp avea un centru de desfacere a automobilelor de ocazie, pe care îl transformase treptat într-o afacere legală. Apoi o vânduse, cu adaos, pentru 5 000 de lire sterline și se băgase în afaceri necurate.

Folosise cele 5 000 de lire ca să-și deschidă un cont în bancă, dând ca referință numele bărbatului care cumpăraseră lotul de mașini. Îi spusese managerului băncii numele său real, dar îi dăduse o adresă falsă – aceeași adresă falsă pe care i-o dăduse și cumpărătorului afacerii cu mașini.

Luase un depozit în leasing, plătind chiria pe trei luni în avans. Cumpăraseră cantități mici de echipamente radio, de televiziune și hi-fi de la producători, pe care le revânduse magazinelor din Londra. Le plătise furnizorilor exact la timp, iar contul său bancar fusese activat.

În câteva luni, înregistrase o pierdere mică, dar câștigase reputația de solvabilitate. În acel moment făcuse o serie de

comenzi foarte mari. Micii producători cărora le plătise prompt câteva facturi de câte 500 de lire sterline fiecare fuseseră bucuroși să îi ofere mărfuri în valoare de trei sau patru mii de lire, în aceleași condiții de creditare: părea să devină un client bun.

Cu un depozit plin de echipamente electronice scumpe, pentru care nu plătise nimic, organizase o licitație. Patefoane, televizoare color, ceasuri digitale, casetofoane, amplificatoare și radiouri fuseseră vândute la prețuri imbatabile, uneori atât de mici, încât ajungeau la jumătate față de valoarea lor cu amănuntul. În două zile depozitul era gol, iar Tony Cox avea trei mii de lire sterline în numerar, în două valize. Încuiase magazia și plecase acasă.

Amintindu-și, îl trecu un fior, în timp ce stătea pe scaunul din față al mașinii călduroase. Nu își va mai asuma niciodată riscuri de genul acela. Dacă ar fi aflat de vânzare vreunul dintre furnizori? Dacă managerul băncii l-ar fi văzut pe Tony într-un bar câteva zile mai târziu?

Încă făcea fraudă din când în când, dar în prezent folosea oameni de la conducere, care plecau în vacanțe lungi în Spania de îndată ce cădea securea. Și nimeni nu-i văzuse fața lui Tony.

Cu toate acestea, interesele sale în afaceri se diversificaseră. Deținea proprietăți în centrul Londrei, pe care le închiria tinerelor doamne la prețuri extrem de ridicate, conducea cluburi de noapte, ba chiar impresaria câteva formații pop. O parte dintre proiectele lui erau legale, o parte – penale; unele erau un amestec, iar altele la limita confuză dintre cele două, unde legea nu este sigură de ea însăși, însă afaceriștii respectabili cu reputații care te-ar pune pe gânduri se tem să o încalce.

Desigur, poliția îl cunoștea. Erau atât de mulți ciripitori care raportau despre ce se întâmpla în zilele acelea, încât nimeni nu putea deveni un nemernic respectabil fără ca numele său să nu ajungă într-un dosar de la Scotland Yard. Însă problema era obținerea dovezilor, mai ales că existau câțiva detectivi care erau gata să îl avertizeze pe Tony înainte de o razie.

Banii pe care îi cheltuia în direcția aceea nu erau niciodată împărțiți cu zgârcenie. În fiecare lună august, trei sau patru familii de polițiști se aflau în Benidorm, pe banii lui Tony.

Nu că ar fi avut încredere în ei. Erau utili, însă toți își spuneau că într-o zi aveau să își plătească datoria de loialitate, denunțându-l. Un sticlete necinstit era, până la urmă, tot un sticlete. Așadar, toate tranzacțiile aveau loc în numerar; nu erau ținute registre decât în mintea lui Tony; toate treburile erau făcute de tovarășii lui, prin indicații verbale.

Devenise cu timpul din ce în ce mai precaut, comportându-se pur și simplu ca un bancher. Un proiectant obținea informații interne și pune la cale un plan; apoi recruta un răufăcător ca să organizeze echipamentul și mâna de lucru. Cei doi veneau apoi la Tony și îi spuneau planul. Dacă lui îi plăcea, le împrumuta bani pentru șpăgi, arme, autoturisme, explozibili și orice altceva ar fi avut nevoie. După ce își făceau treaba, îi dădeau înapoi împrumutul de cinci sau șase ori, din câștiguri.

Spargerea zilei de astăzi nu era atât de simplă. Pentru aceasta, era atât proiectant, cât și bancher, iar asta însemna că trebuia să fie deosebit de grijuliu.

Opri mașina pe o stradă lăturalnică și coborî. Casele erau aici mai mari – fuseseră construite pentru maiștri și meșteșugari, în loc de docheri și muncitori –, dar nu erau mai solide decât maghernițele din Quill Street. Fațadele de beton crăpau, ramele de lemn ale ferestrelor erau putrede, iar grădinile din fața casei erau mai mici decât portbagajul mașinii lui Tony. Doar aproximativ jumătate dintre ele erau locuite: restul erau depozite, birouri sau magazine.

Pe ușa la care bătu Tony era scris „Biliard și Snooker”, iar cea mai mare parte din „și” lipsea. I se deschise imediat și intră.

Dădu mâna cu Walter Burden, apoi îl urmă sus, pe scări. Un accident rutier îl lăsase pe Walter bâlbat și șchiopătând, destituindu-l din slujba lui de docher. Tony îi oferise funcția de manager al sălii de biliard, știind că gestul – care nu-l costase

nimic pe Tony – va fi răsplătit cu un respect sporit printre locuitorii din East End și cu un devotament veșnic din partea lui Walter.

– Vrei o ceașcă de ceai, Tony? îl întrebă Walter.

– Nu, mulțumesc, Walter, tocmai am luat micul dejun.

Cu un aer de proprietar, aruncă o privire spre sala de la primul etaj. Mesele erau acoperite, podeaua de linoleum era măturată și tacurile așezate ordonat.

– Menții bine locul.

– Nu-mi fac decât treaba, Tone. Tu ai avut grijă de mine, înțelegi...

– Da.

Cox se duse la fereastră și se uită în jos, pe stradă. Un Morris 110 de culoare albastră era parcat câțiva metri mai încolo, pe partea cealaltă a drumului. În el erau două persoane. Tony se simți neobișnuit de satisfăcut: avusese dreptate să își ia această măsură de precauție.

– Unde este telefonul, Walter?

– În birou.

Walter deschise o ușă, îl introduse pe Tony înăuntru, apoi o închise, rămânând afară. Biroul era îngrijit și curat. Tony se așeză la masă și formă un număr.

– Da? răspunse o voce.

– Vino să mă iei, spuse Tony.

– În cinci minute.

Tony închise telefonul. Trabucul i se stinsesese. Când lucrurile îl nelinișteau, își lăsa țigara să se stingă. O reaprinsese cu o brichetă Dunhill de aur, apoi ieși din încăpere.

Se duse din nou la fereastră.

– Bine, prietene, eu am plecat, îi spuse el lui Walter. Dacă îi dă prin cap vreunuia din tinerii polițiști din mașina albastră să bată la ușă, nu îi răspunde. O să lipsesc cam jumătate de oră.

– Nu-ți face g-griji. Te poți baza pe mine, știi asta, dădu Walter din cap, ca o pasăre.

– Da, știu.

Tony atinse scurt umărul bătrânului, apoi se duse în spatele sălii. Deschise ușa și ieși în grabă pe scara de incendiu.

Își croi drum printre un cărucior ruginit pentru copii, o saltea udă și trei cincimi dintr-o mașină veche. Buruienile încolțeau cu încăpățănare din betonul crăpat al curții. O pisică murdară îi tăie calea. Pantofii lui italienești se murdăriseră.

O poartă ducea din curte către o străduță îngustă. Tony merse până la capătul acesteia. Când ajunsese acolo, un Fiat mic și roșu, în care se aflau trei bărbați, trase la marginea trotuarului. Tony urcă și se așează pe locul liber din spate. Mașina porni imediat.

Șoferul era Jacko, asistentul lui Tony. Lângă Jacko era Willie Surdu', care știa acum mai multe despre explozibili decât în urmă cu 20 de ani, când își pierduse timpanul stâng. În spate cu Tony mai era Peter „Jesse” James, ale cărui două obsesii erau armele de foc și fetele cu fundul mare. Erau oameni de treabă, toți membri permanenți ai găștii lui Tony.

Tony spuse:

– Ce mai face băiatul tău, Willie?

Willie Surdu' se întoarse cu urechea cea bună spre Tony.

– Poftim?

– Am întrebat ce face tânărul Billy.

– Face 18 ani astăzi, spuse Willie. E la fel, Tone. N-o să fie niciodată în stare să își poarte de grijă. Asistentul social ne-a spus să ne gândim să-l băgăm într-un cămin.

Tony țâțâi din buze, cu compasiune. Încercase din răspuneri să fie generos cu fiul redus la minte al lui Willie Surdu' – bolile mintale îl înspăimântau.

– Nu vrei să faci asta.

– I-am zis lu' nevastă-mea: ce știe un asistent social? Asta e o fetișcană de aproape 20 de ani. A fost la colegiu. Cu toate astea, nu se străduiește prea tare, spuse Willie.

Jacko interveni nerăbdător:

– Suntem gata, Tony. Băieții sunt acolo, mașinile sunt pregătite.

– Perfect.

Tony se uită la Jesse James.

– Arme?

– Avem vreo două puști și un Uzi.

– Un ce?

Jesse rânji mândru.

– E un pistol automat de nouă milimetri. Din Israel.

– Las-o baltă! mormăi Tony.

– Am ajuns, spuse Jacko.

Tony scoase din buzunar o șapcă de stofă și și-o puse pe cap.

– I-ai pus pe băieți înăuntru, nu?

– Da, spuse Jacko.

– Nu mă deranjează să știe că e afacerea lui Tony Cox, dar nu vreau să poată spune că m-au văzut.

– Știu.

Automobilul opri într-un cimitir de mașini. Era o curte remarcabil de îngrijită. Carcasele mașinilor erau adunate pe trei niveluri, în rânduri ordonate, iar părțile componente erau aranjate cu grijă în apropiere: stive de cauciucuri, o piramidă de planetare, un cub de blocuri motoare. Lângă poarta de acces erau o macara și un transportor auto lung. Mai departe, lângă echipamentele grele de tăiere pe bază de oxiacetilenă, era o furgonetă Ford albastră, cu roți duble pe spate.

Mașina se opri și Tony coborî. Era mulțumit. Îi plăceau lucrurile îngrijite. Ceilalți trei îl înconjurară, așteptând ca el să facă ceva. Jacko își aprinse o țigară.

– Ai rezolvat cu proprietarul curții? întrebă Tony.

Jacko dădu din cap aprobator.

– A avut grijă ca macaraua, transportorul și echipamentul de tăiere să fie aici. Dar nu știe pentru ce sunt și l-am legat, doar de dragul aparențelor.

Începu să tușească. Tony îi luă țigara din gură și o aruncă în noroi.

– Chestiile astea te fac să tușești, îi spuse, apoi scoase un trabuc din buzunar. Fumează asta și ai să mori bătrân.

Tony se duse înapoi la poartă, iar cei trei bărbați îl urmară. Păși cu mare grijă spre macara, printre gropile și porțiunile mocirloase, pe lângă o stivă de mii de baterii de mașină, printre mormane de arbori de transmisie și cutii de viteze. Era un model micuț, pe șenile, capabil să ridice o mașină, o furgonetă sau un camion ușor. Își deschide nasturii pardesiului și urcă pe scară, în cabina înaltă.

Se așează pe locul mecanicului. Ferestrele rotunde îi permiteau să vadă toată curtea. Era în plan triunghiular – pe o parte se afla un viaduct de cale ferată, cu arcadele sale de cărămidă, completate de magazii. Un perete înalt pe partea învecinată separa curtea de un loc de joacă și de o zonă demolată. Drumul trecea prin fața curții, curbându-se ușor, urmând cotitura râului la câțiva metri distanță. Era un drum larg, dar puțin folosit.

În adăpostul viaductului se afla o colibă făcută din uși vechi de lemn, care sprijineau un acoperiș din carton asfaltat. Bărbații erau acolo, ghemuiți în jurul unui foc electric, bând ceai și fumând nervoși.

Totul era în regulă. Instinctul îi spuse lui Tony că planul va funcționa și simți cum îi crește inima de încântare. Cobori apoi din macara.

Își păstră intenționat un ton jos, calm și degajat.

– Furgoneta asta nu o ia mereu pe același traseu. Sunt o mulțime de drumuri din oraș către Loughton. Dar locul ăsta e pe majoritatea traseelor, nu-i așa? Trebuie să treacă pe alci, dacă nu vor să meargă prin Birmingham sau prin Watfor. Bineînțeles, din când în când o mai iau și pe drumuri proaste. Astăzi ar putea fi una dintre zilele alea. Așa că, dacă nu ne iese, dați-le băieților un bonus și trimiteți-i acasă până data viitoare.

Jacko spuse:

– Știu cu toții cum stau lucrurile.

– Bun. Altceva?

Cei trei bărbați tăcură. Tony le dădu instrucțiunile finale:

- Toată lumea poartă mască. Toată lumea poartă mănuși. Nimeni nu vorbește.

Se uită la fiecare bărbat în parte, așteptând confirmarea. Apoi spuse:

- Ok, duceți-mă înapoi.

Nu scoaseră niciun cuvânt în timp ce Fiatul roșu se strecura pe străduțele mici, către aleea din spatele sălii de biliard.

Tony coborî din mașină, apoi se aplecă peste ușa din față și vorbi prin fereastra deschisă.

- E un plan bun și, dacă faceți ce trebuie, va funcționa. Sunt câteva dedesubturi pe care nu le cunoașteți - măsurile de protecție, oamenii din interior... Păstrați-vă calmul, faceți-vă treaba și o scoatem la capăt.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

- Și nu împușcați pe nimeni cu pistolul ăla nenorocit, pentru numele lui Dumnezeu!

Merse pe alee și intră în sala de biliard pe ușa din spate. Walter juca biliard la una dintre mese. Când auzi ușa, se îndreptă.

- Toate bune, Tone?

Tony se duse la fereastră.

- Tovarășu' nu s-a clintit?

Morrisul albastru era în același loc.

- Nu. Au fumat ca turcii.

Ce noroc, se gândi Tony, că poliția nu avea oameni suficienți ca să îl urmărească noaptea la fel de bine ca ziua. Supravegherea de la nouă la cinci era destul de utilă, fiindcă îi permitea să își stabilească alibiuri fără să își restricționeze grav activitățile. Într-una dintre zilele acelea aveau să înceapă să îl urmărească 24 de ore din 24. Dar avea să primească o grămadă de avertismente.

Walter arată spre o masă cu degetul mare și spuse:

- Ce zici de-o pauză?

- Nu, spuse Tony plecând de lângă fereastră. Am o zi plină.

Cobori scările, iar Walter îl urmă șchiopătând. •

– Pa, pa, Walter, îi spuse în timp ce ieșea în stradă.

– Pe curând, Tony, spuse Walter. Dumnezeu să te binecuvânteze, băiete.

CAPITOLUL OPT

Redacția reveni la viață dintr-odată. La ora opt fusese liniștită ca o morgă, tăcerea fiind întreruptă doar de sunete inerte, cum ar fi țcănitul teleimprimatorului sau foșnitul ziarului pe care îl citea Cole. Acum, trei dactilografi băteau în taste, un stagiar fluiera o melodie pop, iar un fotograf care purta o haină de piele se contrazicea cu un redactor în privința unui meci de fotbal. Reporterii se perindau pretutindeni. Cei mai mulți dintre ei aveau o rutină de dis-de-dimineafă, observase Cole: unul cumpăra ceai, altul își aprindea o țigară, altul se uita la pagina trei a ziarului *Sun* ca să admire fotografia nud – fiecare folosindu-se de obișnuitul imbold cu care își începea ziua.

Cole credea în metoda de a-i lăsa pe oameni să stea câteva minute înainte de a începe lucrul: astfel se crea o atmosferă de ordine și calm. Editorul de știri, Cliff Poulson, avea o abordare diferită. Lui Poulson, cu ochii săi verzi ca de broască și cu accentul de Yorkshire, îi plăcea să spună: „Nu-ți scoate haina, tinere”. Plăcerea lui de a lua decizii rapide, graba lui continuă și aerul său fragil de bonomie creau o atmosferă frenetică. Poulson era obsedat de viteză. Cole nu credea că vreo poveste ratase vreodată ediția din cauză că cineva se oprise un minut ca să se gândească la ea.

Kevin Hart era deja de cinci minute acolo. Citea ziarul *Mirror*, cocoțat într-un șold pe marginea unui birou, cu pantalonii costumului său în dungi căzându-i cu eleganță pe picior.

Cole strigă la el.

– Kevin, sună la Yard, te rog.

Tănărul luă un telefon.

Informațiile de la Bertie Chieseman erau pe biroul lui: un teanc gros de pagini scrise. Cole privi în jur. Majoritatea reporterilor erau acolo – era timpul să li pună la treabă. Răsfoi informațiile, pe câteva le înfipse într-o țepușă de metal, iar pe celelalte le oferi reporterilor, împreună cu scurte instrucțiuni: „Anna, o mașină de poliție a intrat în bucluc pe Holloway Road – sună la cea mai apropiată pușcărie și află despre ce a fost vorba. Dacă e vorba de bețivi, las-o baltă. Joe, incendiul din East End – verifică la pompieri. Un jaf în Chelsea, Philip. Caută adresa în registrul lui Kelly, în caz că locuiește vreo celebritate acolo. Barney – poliția a urmărit și a arestat un irlandez după ce spart o casă din Queenstown Street, Camden. Sună la Yard și întreabă-i dacă are vreo legătură cu Armata Republicană Irlandeză”.

Un telefon de interior sună și Cole ridică receptorul.

– Arthur Cole.

– Ce ai pentru mine, Arthur?

Cole recunoscuse vocea editorului de imagine.

– În momentul de față se pare că senzația va fi votul de aseară de la Camera Comunelor, îi spuse.

– Dar s-a transmis ieri la televizor!

– M-ai sunat ca să îmi pui întrebări sau să îmi spui lucruri?

– Presupun că ar fi bine să trimit pe cineva pe strada Downing pentru o fotografie de astăzi a prim-ministrului. Altceva?

– Nimic din ce nu a apărut deja în ziarele de dimineață.

– Mulțumesc, Arthur.

Cole închise. Nu era suficient să se bazeze pe o poveste de ieri. Făcea tot posibilul să o actualizeze – doi reporteri dădeau telefoane ca să afle reacții. Dădeau de parlamentari neimportanți pe care să li tragă de limbă, dar de niciun ministru.

Un reporter între două vârste, cu o pipă, strigă:

– Tocmai a sunat doamna Poulson. Cliff nu vine astăzi. Are diareea călătorului.

Cole oftă.

– Cum a luat așa ceva în Orpington?

- A mâncat curry la cină.

- Ok.

Era o mișcare inteligentă, se gândi Cole. Părea să fie cea mai plictisitoare zi din lună pentru știri, iar Poulson era acasă, bolnav. Având în vedere că editorul de știri adjunct se afla în vacanță, Cole era pe cont propriu.

Kevin Hart se apropie de birou.

- Nimic de la Yard, spuse. A fost liniște toată noaptea.

Cole ridică ochii. Hart avea în jur de 23 de ani și era foarte înalt, cu un păr blond și buclat pe care îl purta lung.

Cole își înăbuși o criză de nervi.

- E ridicol, spuse. Scotland Yard nu are niciodată o noapte complet liniștită. Ce se întâmplă cu biroul ăla de presă?

- Ar trebui să facem o știre: „Prima noapte din Londra fără infracțiuni, dintr-o mie de ani”, spuse Hart zâmbind.

Neseriozitatea lui îl enervă pe Cole.

- Să nu te mulțumești niciodată cu genul acesta de răspuns de la serviciul de poliție, îi spuse el rece.

Hart roși. Se simțea jenat să i se țină morală ca unui reporter lipsit de experiență.

- Să-i mai sun o dată?

- Nu, spuse Cole, văzând că s-a făcut înțeles. Vreau să redactezi o știre. Ai auzit de noul teren petrolifer din Marea Nordului?

Hart dădu din cap aprobator.

- Se numește Shield, zise el.

- Da. Mai târziu, ministrul energiei va anunța cine a obținut autorizația de a-l dezvolta. Scrie un articol pe care să îl circulăm până vom primi anunțul. Context: ce va însemna autorizația pentru cei care fac oferte, modul în care decide ministrul. În după-amiaza asta putem lansa articolul tău și vom lăsa un spațiu gol în ziar pentru știrile adevărate.

- Ok.

Hart se îndepărtă și se duse spre bibliotecă. Știa că i se dăduse o sarcină idioată, ca un fel de pedeapsă, dar suportase consecințele cu eleganță, se gândi Cole. Pentru o clipă privi

lung în urma băiatului. Îl călcase pe nervi, cu părul lui lung și cu costumele sale. Avea cam prea multă încredere în sine – dar, dacă stăteai să te gândești, reporterii aveau nevoie de o grămadă de tupeu.

Cole se ridică în picioare și se duse la masa redactorilor. Redactorul-șef adjunct avea în fața lui știrea de la agenția de presă despre aprobarea proiectului de lege privind industria și cheștiile noi pe care le improvizaseră reporterii lui Cole.

Cole privi peste umăr lui. Pe un carnețel scrisese:

PARLAMENTARIII REBELI AU SPUS:

„ALĂTURAȚI-VĂ ELIBERĂRII”.

Bărbatul se scărpină în barbă și ridică ochii.

– Ce părere ai?

– Pare a fi o poveste despre mișcarea de eliberare a femeilor, spuse Cole. O detest.

– Și eu la fel.

Redactorul rupse foaia din carnețel, o mototoli și o aruncă într-un coș de gunoi metalic.

– Ce mai e nou?

– Nimic. N-am făcut altceva decât să distribui informațiile.

Bărbatul cu barbă dădu din cap aprobator și se uită din reflex la ceasul agățat pe peretele din față.

– Să sperăm că vom face rost de ceva decent pentru a doua.

Cole se aplecă peste el și scrise în carnețel:

PARLAMENTARIII REBELI AU SPUS

„ALĂTURAȚI-VĂ LIBERALILOR”.

– Are mai mult sens, dar aceeași valoare, spuse.

Redactorul zâmbi.

– Vrei de lucru?

Cole se întoarse la biroul său. Apăru apoi Annela Sims, care spuse:

– Incidentul de pe Holloway Road n-a avut niciun rezultat.

Câțiva huligani, fără arestări.

– Bine, îi răspunse Cole.

Joe Barnard puse telefonul jos și strigă:

– Nu e mare lucru cu incendiul acela, Arthur. Niciun rănit.

– Câți oameni locuiesc acolo? întrebă Cole automat.

– Doi adulți, trei copii.

– Deci e vorba despre o familie din cinci membri care a scăpat cu viață. Scrie despre asta.

– Se pare că apartamentul jefuit îi aparține lui Nicholas Crost, un violinist destul de renumit, spuse Phillip Jones.

– Foarte bine, spuse Cole. Sună la închisoarea din Chelsea și află ce s-a furat.

– Am sunat deja, zâmbi Phillip. Lipsește un Stradivarius. Cole zâmbi.

– Bravo. Scrie, apoi mergi acolo și vezi dacă li poți lua un interviu maestrului cu inima frântă.

Telefonul sună și Cole răspunse. Deși n-ar fi recunoscut, se distra de minune.

Ora 9 a.m.

CAPITOLUL NOUĂ

Tim Fitzpeterson nu mai avea lacrimi, dar plânsul nu îl ajutase oricum. Stătea întins în pat, cu fața îngropată în perna udă. Era un chin să se miște. Încerca să nu gândească deloc, mintea lui întorcând spatele gândurilor ca un hangiu cu casa nrhiplină. La un moment dat, creierul i se deconectă complet și ațipi pentru câteva momente, dar evadarea din durere și dispare fu scurtă și se trezi din nou.

Nu se ridică din pat, fiindcă nu voia să facă nimic; nu putea merge nicăieri, căci simțea că nu e în stare să dea ochii cu nimeni. Tot ce putea face era să se gândească la promisiunea fericirii, care fusese atât de falsă. Cox avusese dreptate când spusese atât de grosolan: „A fost cea mai tare partidă de care ai avut parte vreodată”. Tim nu prea reușea să alunge amintirile fulgerătoare ale trupului ei subțire zvârcolindu-se; dar acum aveau un gust grozav de amar. Îi arătase paradisul, apoi îi trântise ușa în nas. Bineînțeles, ea mimase extazul, dar în plăcerea lui Tim nu fusese nimic artificial. În urmă cu câteva ore contemplase o viață nouă, îmbogățită de genul de dragoste carnală despre care uitase că există, iar acum îi era greu să vadă vreun sens în ziua de mâine.

Auza gălăgia copiilor de pe terenul de joacă de afară, care țipau și zbierau și se ciondăneau, și li invidia; invidia trivialitatea absolută a vieții lor. Se văzu școlar, într-o jachetă neagră și pantaloni scurți gri, mergând trei mile pe drumurile de țară din Dorset ca să ajungă la școala primară cu o singură clasă. Fusese cel mai strălucit elev pe care îl avuseseră vreodată, ceea

ce nu spunea prea multe. Dar învățase matematica și obținuse un loc la colegiu, iar asta era tot ce avusese nevoie.

Fusese înfloritor la colegiu, își aminti el. Fusese liderul găștii, cel care organiza jocuri pe teren și revolte în sala de clasă. Până când își pusese ochelari.

Poftim: încercase să își amintească când mai simțise vreodată în viața lui o disperare ca aceea, iar acum știa – în prima zi în care purtase ochelarii la școală. Cei din gașca lui fuseseră la început consternați, apoi amuzați, apoi disprețuitori. La ora de joacă era deja urmărit de o mulțime care scanda „aragaz cu patru ochi”. După prânz încercase să organizeze un meci de fotbal, dar John Willcott îi spusese: „Nu e treaba ta”. Tim își pusese ochelarii în toc și îi trăsese un pumn în cap, dar Willcott era masiv, iar Tim, care în mod normal domina prin forța personalității, nu era un luptător. Povestea se încheiase cu Tim în vestiar, oprindu-și sângele care îi curgea din nas, în timp ce Willcott alegea echipele.

Încercase să-și redobândească popularitatea în timpul orei de istorie, aruncând în Willcott cu cocoloașe de hârtie cu cerneală, sub nasul domnișoarei Percival, cunoscută și sub numele de Bătrâna Percy. Dar domnișoara Percy, care în mod normal era indulgentă, hotărâse ca în ziua aceea să pună biciul pe ei, iar Tim fusese trimis la director ca să îl bată cu rigla la palmă. În drum spre casă se mai bătuse o dată, pierduse din nou și își rupsesse jacheta; mama lui luase bani pentru una nouă din pușculița în care Tim economisea ca să își cumpere un echipament radio, lucru care îl costase șase luni. Fusese cea mai neagră zi din viața tânărului Tim, iar calitățile sale de lider rămăseseră ascunse până când se duse la colegiu și intrase în partid.

O luptă pierdută, o jachetă ruptă și bătăi cu rigla la palmă: și-ar fi dorit acum asemenea probleme.

Pe terenul de joacă de lângă apartament se auzi un fluier, iar gălăgia copiilor încetă brusc. „Aș putea să-mi închei și eu necazurile la fel de repede”, se gândi Tim, iar ideea îi surâse.

„Pentru ce trăiam ieri? se întrebă. Pentru un loc de muncă bun, pentru reputația mea, pentru un guvern de succes.” Astăzi,

nimic din toate astea nu mai părea să conteze. Fluierul școlii însemna că era trecut de ora nouă. Tim ar fi trebuit să prezideze o întâlnire de comisie, ca să discute despre productivitatea diferitelor tipuri de centrale electrice.

„Cum de am putut fi interesat de ceva atât de lipsit de sens?” Se gândi la proiectul său preferat – o previziune a nevoilor de energie în industria britanică pe perioada anului 2000. Nu mai putea avea niciun fel de entuziasm pentru el. Se gândi la fiicele lui și îl îngrozi ideea de a da ochii cu ele. Totul devenea lipsit de sens. Ce conta cine avea să câștige viitoarele alegeri? Averile Marii Britanii erau determinate de forțe care nu țineau de controlul liderilor ei. Știusese întotdeauna că este un joc, dar nu își mai dorea premiile.

Nu putea vorbi cu nimeni. Cu nimeni. Își imaginează discuția cu soția lui: „Draga mea, am fost prost și necredincios. Am fost sedus de o târfă, o femeie frumoasă și suplă, și șantajat...” Julia ar îngheța. Îi putea vedea chipul căpătând o expresie neînduplecată, de dezgust, oprind contactul emoțional. El va întinde mâna spre ea, iar ea îi va spune: „Nu mă atinge”. Nu, nu îi putea spune Juliei; nu până când nu se asigură că propriile răni îi sunt vindecate – și nu credea că va putea supraviețui atât de mult.

Altcineva? Colegii de cabinet vor spune: „Doamne Dumnezeule, Tim, bătrâne... îmi pare foarte rău...” și ar începe imediat să stabilească un plan alternativ pentru momentul în care treaba va fi făcută publică. Vor avea grijă să nu fie asociați cu nimic din ce ar susține el, să nu fie văzuți cu el prea des, poate chiar ar ține un discurs despre moralitate, pentru a le dovedi încredere puritanilor. Nu îi ura pentru ceea ce știa că vor face; previziunea lui se baza pe ceea ce ar fi făcut și el în situația aceea.

Agentul lui aproape că îi devenise prieten – încercaseră o dată sau de două ori. Dar bărbatul era tânăr; nu avea de unde să știe câte depindeau de fidelitate într-o căsnicie de 20 de ani; i-ar recomanda cu cinism o mușamalizare completă și ar trece cu vederea rănilor deja suferite de sufletul omului.

Atunci, sora lui? O femeie obișnuită, căsătorită cu un tâmplar; întotdeauna îl invidiase puțin pe Tim. Ar muri de plăcere auzind asta. Nici nu se putea gândi la așa ceva.

Tatăl său era mort, iar mama era ramolită. Oare chiar rămăsese fără prieteni? Ce făcuse cu viața lui de rămăsese fără cineva care să îl iubească și la bine, și la rău? Poate pentru că un astfel de angajament implica ambele părți, iar el avusese grijă să înțeleagă că nu exista nicio persoană pe care n-ar fi fost în stare s-o abandoneze dacă devenea o responsabilitate.

Nu putea spera la niciun sprijin. Doar propriile sale resurse erau disponibile. „Ce ne vom face când vom pierde alegerile cu o majoritate zdrobitoare de voturi? se întrebă cu un aer obosit. Ne vom regrupă, vom întocmi scenariul pentru anii de opoziție, vom începe să sabotăm bazele, ne vom folosi furia și dezamăgirea drept combustibil pentru luptă”. Căută în sine curajul și ura și amărăciunea care să îi permită să nege victoria lui Tony Cox, dar nu găsi decât lașitate și ciudă. Mai pierduse bătălii cu alte ocazii, mai suferise și alte umilințe, dar era bărbat, iar bărbații au puterea de a lupta în continuare, nu-i așa?

Puterea lui se trăsesese întotdeauna dintr-o anumită imagine de sine: un om civilizat, statornic, loial și curajos, capabil să câștige cu mândrie și să piardă cu eleganță. Tony Cox îi arătase o imagine nouă: suficient de naiv încât să fie sedus de o flușturistică, suficient de slab încât să își trădeze încrederea la prima amenințare de șantaj și suficient de înspăimântat încât să se târască pe podea și să implore milă.

Închise ochii strâns, însă imaginea continua să îi invadeze mintea. Avea să rămână cu el pentru tot restul vieții.

Dar nici nu era nevoie să dureze mai mult.

Într-un final, se mișcă. Se așeză pe marginea patului, apoi se ridică în picioare. Pe cearșafuri era sânge, sângele lui – o amintire rușinoasă. Soarele se plimbase pe cer, iar acum strălucea puternic în fereastră. I-ar fi plăcut să închidă geamul, dar efortul era prea mare. Leși schiopătând din dormitor și se duse în bucătărie, trecând prin sufragerie. Fierbătorul și ceainicul erau

acolo unde le lăsase fata după ce făcuse ceai. Scăpase din neatenție câteva frunze pe blatul din bucătărie și nu se deranjase să pună sticla de lapte înapoi în frigiderul mic.

Trusa de prim ajutor se afla într-un dulap înalt, încuiat, la care nu puteau ajunge copiii. Tim trase un scaun pe podeaua de gresie și se urcă pe el. Cheia era deasupra dulapului. Descuie ușa și luă o cutie veche de biscuiți cu imaginea catedralei din Durham pe capac.

Cobori de pe scaun și puse cutia jos. Înăuntru găsi bandaje, o rolă de pansament, carminativ pentru sugari, foarfecă, cremă antiseptică, un tub strâmb de soluție pentru bronzat și un flacon mare, plin cu somnifere. Scoase tabletele și puse la loc capacul. Apoi găsi un pahar într-un alt dulap.

Continua să nu facă lucruri: să nu pună laptele în frigider, să nu curețe frunzele de ceai de pe blat, să nu pună la loc trusa de prim ajutor, să nu închidă ușa dulapului pentru veselă. Nu era nevoie să facă toate astea: trebuia să continue să își reamintească asta.

Luă paharul și pastilele în sufragerie și le așeză pe birou. Cu excepția unui telefon, biroul era gol: îl curăța de fiecare dată când își termina munca.

Deschise dulapul de sub televizor. Aici era băutura cu care avusese de gând s-o servească pe fată: whisky, gin, sherry sec, un coniac bun și o sticlă neatinsă de coniac de prune, pe care cineva o cumpărase tocmai din Dordogne. Tim alese ginul, deși nu îi plăcea.

Turnă puțin în paharul de pe birou, apoi se așeză în fotoliu. Nu avea voință să aștepte, probabil ani de zile, răzbunarea care i-ar fi redat respectul de sine. Cu toate astea, în momentul acela nu îi putea face rău lui Cox fără să se rănească și mai tare pe el însuși. Dacă îl demasca pe el, se demasca pe sine.

Dar mortul nu simte durere. Putea să îl distrugă pe Cox, apoi să moară.

În circumstanțele date, părea singurul lucru pe care îl putea face.

CAPITOLUL ZECE

Derek Hamilton se întâlnește în stația Waterloo cu un alt șofer, de data asta într-un Jaguar. Rolls-Royce-ul președintelui începuse să fie condus economic; din nefericire, syndicatele nu apreciaseră gestul. Șoferul îl salută atingându-și chipiul și îi deschise apoi ușa, iar Hamilton urcă fără să scoată o vorbă.

În timp ce mașina porni, luă o hotărâre. Nu va merge direct la birou.

– Du-mă la Nathaniel Fett, îi spuse. Știi unde este?

– Da, domnule, îi răspunse șoferul.

Traversară podul Waterloo și întoarseră pe Aldwych, îndreptându-se către oraș. Hamilton și Fett fuseseră amândoi la școala Westminster: Nathaniel Fett senior știuse că fiul lui nu va suferi acolo ca urmare a faptului că este evreu, iar lordul Hamilton considerase că școala nu îl va transforma pe fiul lui într-un cretin de clasă superioară – cuvintele domniei sale.

Cei doi băieți trăiseră în medii asemănătoare la suprafață. Amândoi avuseseră tați bogați, energici, și mame frumoase, amândoi se trăgeau din familii de intelectuali în care politicienii veneau la cină; amândoi crescuseră înconjurați de picturi bune și de biblioteci imense. Cu toate astea, pe măsură ce prietenia lor evoluase și cei doi tineri intraseră la Oxford – Fett la Balliol, Hamilton la Magdalen –, casa Hamilton începuse să sufere prin comparație. Derek ajunsese să considere superficială inteligența tatălui său. Bătrânul Fett discuta cu toleranță despre picturi abstracte, comunism și be-bop jazz, apoi le desființa cu o precizie chirurgicală. Lordul Hamilton avea aceleași

păreri conservatoare, dar și le exprima în clișeuul infernal al unui discurs din Camera Lorzilor.

Derek zâmbi în sinea lui, pe bancheta din spate a mașinii sale. Fusese prea dur cu tatăl său; probabil că fiii sunt întotdeauna astfel. Puțini oameni știau mai multe decât el despre certurile politice: inteligența bătrânului îi dăduse o reală putere, în timp ce tatăl lui Nathaniel fusese mult prea înțelept ca să exercite o influență reală în afacerile de stat.

Nathaniel moștenise această înțelepciune și făcuse carieră din ea. Firma de brokeraj care aparținuse celor șase generații de prim născuți numiți Nathaniel Fett fusese transformată de către al șaptelea într-o bancă comercială. Oamenii apelau întotdeauna la Nathaniel ca să ceară sfaturi, chiar și la școală. Acum oferea consiliere pentru fuzionări, emisiuni de acțiuni și achiziții.

Mașina opri.

– Așteaptă-mă, te rog, spuse Hamilton.

Birourile lui Nathaniel Fett nu erau impresionante – firma nu avea niciun motiv să își demonstreze bogăția. Doar o plăcuță mică, lângă o poartă de lângă Banca Angliei. Intrarea se învecina cu un magazin de sandviciuri pe o parte și cu o tutungerie pe alta. Un observator ocazional ar fi putut s-o ia drept o societate maritimă sau de asigurări, mică și nu foarte prosperă; dar nu ar fi știut ce suprafață din clădire, în ambele părți, era ocupată de această firmă.

Interiorul era mai degrabă comod decât opulent, cu aer condiționat, iluminare ascunsă și covoare care îmbătrâniseră frumos și care acopereau aproape toată podeaua. Același observator obișnuit ar fi putut crede că tablourile care atârnav pe pereți sunt scumpe. Ar fi avut dreptate și s-ar fi și înșelat, în același timp: erau scumpe, dar nu atârnav pe pereți. Erau fixate în zidărie în spatele unei sticle armate – doar ramele false atârnav, de fapt, deasupra tapetului.

Hamilton fu condus direct în biroul de la parter al lui Fett. Nathaniel era așezat într-un fotoliu, citind *Financial Times*. Se ridică în picioare ca să dea mâna cu Hamilton.

- Nu te-am văzut niciodată stând la birou, spuse Hamilton.
E doar de decor?

- Stai jos, Derek. Ceai, cafea, vin de Xeres?

- Un pahar cu lapte, te rog.

- Dacă ești drăguță, Valerie.

Fett dădu din cap către secretara sa, iar ea ieși din birou.

- Biroul nu, nu îl folosesc niciodată. Tot ce scriu îmi este dictat, nimic din ce citesc nu e atât de greu încât să nu pot ține în mână - de ce aş sta la un birou, precum un funcționar din Dickens?

- Deci e de decor.

- E aici dinaintea mea. E prea mare ca să poată fi scos pe ușă și prea valoros ca să îl tai în bucăți. Cred că au construit locul ăsta în jurul lui.

Hamilton zâmbi. Valerie îi aduse laptele și ieși din nou. El sorbi din pahar și își studie prietenul. Fett și biroul lui se potriveau: ambii erau mici, dar nu pitici, întunecoși, dar nu lugubri, destinși, fără a fi frivoli. Bărbatul avea ochelari cu ramă groasă și părul dat cu briantină. Purta o cravată, semn al acceptabilității sociale: era singurul lucru evreiesc la el, se gândi Hamilton cu prefăcătorie.

Își scoase ochelarii și spuse:

- Citeai despre mine?

- Doar răsfoiam. O reacție previzibilă. Acum zece ani, astfel de rezultate din partea unei companii ca Hamilton ar fi făcut valuri, de la cotele audio la prețul zincului. Astăzi nu e decât o altă societate conglomerat aflată la ananghie. Există un cuvânt pentru asta: recesiune.

Hamilton oftă.

- De ce facem asta, Nathaniel?

- Poftim?

Fett ridică din umeri surprins.

- De ce muncim în exces, pierdem nopțile, ne riscăm averile?

- Și facem ulcer.

Fett zâmbi, însă în purtarea sa apăru o schimbare subtilă. Miji ochii din spatele ochelarilor cu lentile din sticlă de cuarț și își netezi părul zbârlit de pe ceafă cu un gest pe care Hamilton îl recunoscuse drept defensiv. Fett se retrăgea în rolul său de consilier atent, un sfătuitor prietenos cu un punct de vedere obiectiv. Dar răspunsul lui fu dinadins degajat:

– Ca să facem bani. De ce altceva?

Hamilton clătină din cap. Prietenul său trebuia evaluat întotdeauna de două ori înainte de a pătrunde în ape mai adânci.

– Economie de clasa a șasea, spuse el batjocoritor. Făceam mai mult profit dacă îmi vindeam moștenirea și o trimiteam prin poștă. Majoritatea oamenilor care dețin afaceri mari ar putea trăi foarte confortabil pentru tot restul vieții făcând asta. Noi de ce ne păstrăm averile și încercăm să le extindem? E vorba de lăcomie, de putere sau de aventură? Suntem cu toții niște jucători compulsivi?

– Presupun că Ellen ți-a tot spus lucruri de genul ăsta, spuse Fett.

Hamilton râse.

– Ai dreptate, dar mă întristează că mă consideri incapabil de asemenea cugertări pe cont propriu.

– Ah, dar nu mă îndoiesc că vorbești serios. Doar că Ellen are un mod de a spune ceea ce gândești tu. Cu toate astea, dacă ea nu ar fi atins o coardă sensibilă, nu mi-ai fi repetat mie lucrurile astea. Făcu o pauză, apoi continuă: Derek, ai grijă să n-o pierzi pe Ellen.

Pentru o clipă se uitară fix unul la celălalt, apoi își îndepărtară amândoi privirile. Se făcu liniște – atinseseră limita intimității permise de prietenia lor.

În cele din urmă, Fett spuse:

– S-ar putea să primim o ofertă obraznică în următoarele câteva zile.

Hamilton fu surprins.

– De ce?

– Cineva ar putea crede că te poate câștiga la un preț de nimic, atâta timp cât ești deprimat și panicat de rezultatele interimare.

– Și care ar fi sfatul tău, atunci? întrebă Hamilton cu grijă.

– Depinde de ofertă. Dar probabil aș spune să aștepti. Astăzi ar trebui să aflăm dacă ai câștigat licența pentru terenul petrolier.

– Pentru Shield.

– Da. Dacă îl câștigi, acțiunile tale vor deveni puternice.

– Suntem în continuare o perspectivă slabă de profit.

– Cu toate astea, materialul ideal pentru cineva care se ocupă de dezmembrarea activelor...

– Interesant, reflectă Hamilton. Un escroc ar face oferta astăzi, înainte de anunțul ministrului. Un oportunist ar face-o mâine, dacă primim autorizația. Un investitor serios ar aștepta până săptămâna viitoare.

– Iar un înțelept le-ar refuza pe toate.

Hamilton zâmbi.

– Banii nu înseamnă totul, Nathaniel.

– Doamne Sfinte!

– E atât de neortodox?

– Deloc.

Fett era amuzat, iar ochii îi străluceau în spatele ochelarilor.

– Știu asta de ani de zile. Ceea ce mă surprinde e că ai spus-o tu.

– Și pe mine mă surprinde, șovăi Hamilton. Chestie de curiozitate: crezi că vom obține autorizația?

– Nu pot spune.

Dintr-odată, chipul brokerului fu din nou imposibil de citit.

– Depinde dacă ministrul consideră că ar trebui să o ofere ca bonus unei companii deja profitabile sau uneia cu probleme, ca pe un colac de salvare.

– Hmm... Nici una, nici alta, bănuiesc. Nu uita, noi conducem doar sindicatul: ceea ce contează e pachetul întreg. Secțiunea

Hamilton, aflată în control, oferă contacte în oraș și expertiză în management. Mai degrabă vom strânge bani pentru dezvoltare decât să îi scoatem din propriul buzunar. Ceilalți din echipă oferă competențe de inginerie, experiență petrolieră, facilități de marketing și așa mai departe.

– Deci ai destule șanse.

Hamilton zâmbi din nou.

– Socrate.

– De ce?

– Întotdeauna i-a făcut pe oameni să-și răspundă la propriile întrebări.

Hamilton își ridică din scaun trupul greoi.

– Trebuie să plec.

Fett îl conduse la ușă.

– Derek, apropo de Ellen – sper că nu te deranjează că ți-am spus...

– Nu.

Își strânseră mâinile.

– Țin la părerea ta.

Fett dădu din cap aprobator, apoi deschise ușa.

– Orice ai face, nu intra în panică.

– S-a făcut!

Ieșind pe ușă, Hamilton își dădu seama că nu mai folosisese expresia asta de 30 de ani.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Doi polițiști își parcară motocicletele pe fiecare parte a intrării din spate a băncii. Unul dintre ei scoase un act de identitate și îl lipi de fereștrua de lângă ușă. Bărbatul dinăuntru citi cu atenție actul, apoi ridică un receptor roșu și vorbi în el.

O furgonetă neagră, fără marcaje, trase între cele două motociclete și se opri cu botul în ușă. Geamurile laterale ale cabinei sale erau dotate cu plasă de sârmă pe interior, iar cei doi bărbați dinăuntru purtau uniforme de poliție, cu căști de protecție și cozeroace transparente. Corpul furgonetei nu avea ferestre, în ciuda faptului că înăuntru se mai afla și un al treilea om.

Încă două motociclete de poliție opriră în spatele furgonetei, completând convoiul.

Ușa de oțel a clădirii se ridică ușor și fără zgomot și duba trase înăuntru. Era un pasaj scurt, luminat de tuburi fluorescente. Drumul mașinii fu blocat de o altă ușă, identică cu prima. Furgoneta se opri, iar ușa din spate se închise. Polițiștii pe motocicletă rămaseră în stradă. Șoferul dubei deschise geamul și vorbi prin plasa de sârmă într-un microfon așezat pe un suport.

– 'Neața, spuse el vesel.

Pe unul dintre pereții pasajului era o fereastră mare de sticlă. În spatele ferestrei antiglonț, un bărbat cu ochii strălucitori, îmbrăcat în cămașă, vorbi într-un alt microfon. Cuvintele sale amplificate răsunară în spațiul închis.

– Parola, te rog.

Șoferul, al cărui nume era Ron Biggins, spuse:

– Obadiah.

Supraveghetorul care stabilise cursa din ziua aceea era diacon într-o biserică baptistă.

Bărbatul în cămașă apăsă un buton mare și roșu de pe perețele alb din spatele lui și a doua ușă de oțel se ridică. Ron Biggins bombăni: „Nesuferit mizerabil“, apoi merse înainte reducând viteza. Ușa de oțel se închise din nou în urma dubei.

Acum se aflau într-o cameră fără ferestre din mijlocul clădirii. Cea mai mare suprafață a podelei era ocupată de o placă turnantă. În rest, încăperea era goală. Ron conduse cu atenție pe traseele marcate și opri motorul. Placa turnantă se zdruncină, iar furgoneta se mișcă încet la 180 de grade, apoi se opri.

Ușile din spate erau acum în fața liftului din depărtare. În timp ce Ron privea în oglinda laterală, ușile liftului se deschisă și apărură un bărbat cu ochelari, îmbrăcat într-un sacou negru și pantaloni în dungi. Avea o cheie pe care o ținea în fața lui, de parcă ar fi fost o lanternă sau un pistol. Descuie ușile din spate ale furgonetei, care se deschisă apoi și din interior, și al treilea paznic ieși la rândul său din mașină.

Încă doi bărbați ieșiră din lift, cărând o cutie metalică imensă, de dimensiunea unei valize. O urcară în furgonetă, apoi se întoarseră să mai aducă și altele.

Ron se uită în jur. Încăperea era goală, cu excepția celor două intrări, a celor trei linii paralele de lumini fluorescente și a unei aerisiri pentru aerul condiționat. Era mică și nu tocmai dreptunghiulară. Bănuia că doar câțiva dintre cei care lucrau la bancă știau despre existența ei. Probabil că liftul ducea doar la trezorerie, iar ușa de oțel din stradă nu avea aparent nicio legătură cu intrarea principală de după colț.

Paznicul care fusese înăuntru, Stephen Younger, veni pe partea stângă a furgonetei, iar copilotul lui Ron, Max Fitch, lăsă geamul jos.

Stephen spuse:

– Azi e mare.

– Pentru noi nu e nicio diferență, spuse Ron cu amărăciune. Se uită din nou în oglindă. Încărcarea se încheiase.

– Lui moșulică îi plac westernurile, îi spuse Max lui Stephen.

– Da?

Max era interesat. Nu mai fusese acolo înainte, iar clericul în pantaloni cu dungă nu arăta ca un fan al lui John Wayne.

– De unde știi? întrebă.

– Fii atent. Vine.

Clericul veni la geamul lui Ron și spuse:

– Eliberează zona!

Max îngăimă ceva și încercă să-și acopere râsul. Stephen se duse în spatele furgonetei și urcă înăuntru, apoi clericul îl încuie.

Cei trei angajați ai băncii dispărură în lift. Timp de două sau trei minute, nu se întâmplă nimic, apoi ușa de oțel se ridică. Ron porni motorul și intră în pasaj. Așteptară ca ușa din interior să se închidă, iar cea din exterior să se deschidă. Exact înainte de a se pune în mișcare, Max spuse în microfon: „Pe curând, Laughing Boy!”¹

Furgoneta ieși în stradă. Escorta de motociclete era pregătită. Își luară pozițiile, doi în față și doi în spate, și convoiul porni spre est.

La o bifurcație mare de drumuri din East London, furgoneta întoarse pe autostrada A11. Era urmărită de un bărbat masiv cu o haină gri cu guler de catifea, care intră imediat într-o cabină telefonică.

Max Fitch spuse:

– Ghici pe cine tocmai am văzut.

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Pe Tony Cox.

Chipul lui Ron era lipsit de expresie.

– Cine e el de fapt?

– A fost pugilist. Era bun. L-am văzut cum l-a făcut knock-out pe Kid Vittorio la Bethnal Green Baths, trebuie să fie vreo zece ani de atunci. Un tip dat naibii!

¹ *Laughing Boy* este un roman scris în anul 1929 de Oliver La Farge, despre luptele tribului Navajo în partea de sud-vest a Statelor Unite pentru apărarea conflictelor dintre cultura lor și cea a Statelor Unite. Romanul a câștigat premiul Pulitzer în anul 1930. (n.tr.)

Max își dorise de fapt să fie detectiv, dar picase testul de inteligență al poliției și intrase la pază. Citea foarte multe romane polițiste și, drept urmare, trăia cu iluzia că cea mai puternică armă a Departamentului de Investigații Criminale era deducția logică. Acasă făcea chestii ca de exemplu: dacă găsea un chiștoc de țigară murdar de ruj în scrumieră, anunța grandios că are motive să creadă că doamna Ashford din vecini fusese în casă.

Se foi neliniștit în scaun.

– În valizele alea țin bancnotele vechi, nu-i așa?

– Da, spuse Ron.

– Deci înseamnă că mergem la instalația de distrugere, spuse Max cu mândrie. Nu-i așa, Ron?

Ron se uită lung spre însoțitorii cu motociclete din fața furgonetei și se încruntă. Ca membru senior al echipei, era singurul căruia i se spusese unde se duc.

Dar nu se gândea nici la traseu, nici la treaba lor și nici măcar la fostul pugilist Tony Cox. Încerca să își dea seama de ce fiica lui cea mare se îndrăgostise de un hipiot.

CAPITOLUL DOISPREZECE

La biroul lui Felix Laski, numele său nu era afișat nicăieri. Era o clădire veche, plasată între altele două, cu un design diferit. Dacă ar fi putut să obțină aprobarea cadastrului ca să o demoleze și să construiască un zgârie-nori, ar fi putut face milioane. În schimb, era un exemplu al modului în care îi era blocată averea. Însă credea că, pe termen lung, presiunea constantă va scoate la iveală restricțiile de construcție, iar el era un bărbat răbdător în ceea ce privește afacerile.

Aproape întreaga clădire era subînchiriată. Majoritatea chiriașilor erau bănci străine mici, care aveau nevoie de o adresă lângă Threadneedle Street¹ și de o afișare bună a denumirilor. Oamenii inclinau să creadă că Laski era interesat de bănci și că încuraja eroarea aceasta în toate modurile, cu excepția minciunii fățișe. De altfel, chiar era proprietarul uneia dintre bănci.

Mobila dinăuntru era potrivită, dar ieftină: mașini de scris vechi și solide, dulapuri care își pierduseră aspectul de marfă, birouri la mâna a doua și un covor mic și jerpelit. Ca orice om de succes de vârstă mijlocie, lui Laski îi plăcea să își expună realizările în aforisme: unul dintre preferatele lui era următorul: „Eu nu cheltuiesc niciodată bani. Eu investesc”. Era mai adevărat decât majoritatea dictoanelor de acest fel. Singura lui casă, un conac micuț din Kent, își mărise valoarea de când îl cumpărase, la scurtă vreme după război; întâlnirile sale la masă erau adesea legate de deconturi, cu perspectivă de afaceri; chiar și tablourile pe care le avea – păstrate într-un seif, nu

¹ Renumit restaurant franțuzesc (n.tr.)

atârinate pe pereți – fuseseră cumpărate fiindcă dealerul său de artă îi spusese că le va crește valoarea. Pentru el, banii erau ca bancnotele de jucărie din Monopoly: și-i dorea nu pentru ceea ce ar fi putut cumpăra cu ei, ci pentru că avea nevoie de ei ca să rămână în joc.

Cu toate acestea, viața lui nu era lipsită de confort. Un învățător sau soția unui muncitor în agricultură ar fi spus că trăiește într-un lux de neiertat.

Camera pe care o folosea drept birou era mică. Avea o masă pe care se aflau trei telefoane, un scaun rotativ în spatele acesteia, încă două scaune pentru vizitatori și o canapea lungă, capitonată, rezemată de perete. Pe raftul de lângă seiful de perete erau zeci de volume grele despre impozitare și dreptul societăților comerciale. Era o încăpere fără personalitate: fără fotografii cu cei dragi pe birou, fără tablouri pe pereți, fără vreun suport din plastic ridicol pentru pixuri, oferit cadou de vreun nepot bine intenționat, fără vreo scrumieră adusă acasă din Clovelly sau furată de la Hilton.

Secretara lui era o fată capabilă, supraponderală, care purta fuste prea scurte. Laski le spunea adesea oamenilor: „Când s-a împărțit sex appealul, Carol era în altă parte și primea porții suplimentare de creier”. Era o glumă bună, o glumă englezescă, în genul celor pe care directorii și le spuneau unul altuia în cantina directorilor. Carol ajunsese la ora nouă și douăzeci și cinci de minute și găsisese mapa cu ieșiri a șefului ei plină de documente care nu fuseseră acolo cu o seară înainte. Lui Laski îi plăcea să facă lucrurile în acest fel: îi impresiona pe angajați și ajuta la neutralizarea invidiei. Carol nu se atinsese de acte decât după ce îi făcuse cafeaua. Și asta îi plăcea.

Stătea pe canapea, ascuns în spatele ziarului *Times*, cu cafeaua lângă el pe brațul fotoliului, când Ellen Hamilton intră în birou. Închise ușa încet și păși pe covor în vârful picioarelor, astfel încât el nu o văzu până când nu îi dădu ziarul la o parte și îl privi. Foșnetul brusc îl făcu să tresară surprins.

– Domnule Laski, spuse ea.

– Doamnă Hamilton! zise el.

Ea își ridică fusta până în talie și îi spuse:

– Sărută-mă de bună dimineța.

Sub fustă purta ciorapi de modă veche, fără chiloți. Laski se aplecă și își frecă fața de părul pubian creț, cu miros dulceag. Inima îi bătea un pic mai tare și se simțea încântător de imoral, la fel cum se simțise prima oară când sărutase vulva unei femei. Se lăsă pe spate și ridică ochii spre ea.

– Ceea ce-mi place la tine este felul în care reușești să faci sexul să pară murdar, spuse el.

Împături ziarul și îl aruncă pe podea.

Ea își trase fusta în jos și spuse:

– Uneori, pur și simplu mă apucă așa un chef...

Laski zâmbi cu subînțeles și își lăsă privirea să hoinărească pe trupul ei. Avea în jur de 50 de ani și era foarte subțire, cu sâni mici și ascuțiți. Tenul ei îmbătrânit era salvat de un bronz profund, pe care și-l hrănise toată iarna sub o lampă cu ultraviolete. Părul era negru, drept și bine tuns, iar firele cărunte ce apăreau din când în când erau șterse rapid într-un salon scump din Knightsbridge. Purta un costum de culoare bej: foarte elegant, foarte scump și foarte englezesc. El își plimbă mâna în sus, pe interiorul coapsei, pe sub fusta perfect croită. Cu o obraznicie intimă, degetele sale îi cercetară locul dintre fese. Se întreba dacă ar fi crezut cineva că soția rezervată a onorabilului Derek Hamilton umbla fără chiloți, doar pentru ca Felix Laski să îi poată atinge fundul ori de câte ori avea chef.

Ellen tresări de plăcere, apoi se îndepărtă ușor și se așeză lângă el pe canapeaua pe care, în ultimele câteva luni, îi împlinise câteva dintre cele mai sălbatice fantezii sexuale.

Laski intenționase ca doamna Hamilton să fie un personaj minor în marele lui scenariu, dar se dovedise a fi un bonus foarte plăcut.

O cunoscuse la o petrecere în aer liber. Gazdele erau prieteni ai familiei Hamilton, nu ai săi, dar primise o invitație preținzând un interes financiar față de firma gazdei, un grup de

mecanică fină. Era o zi toridă de iulie. Femeile purtau rochii de vară, iar bărbații jachete de pânză; Laski avea un costum alb. Cu silueta sa înaltă, distinsă, și cu înfățișarea vag străină, făcea cu siguranță senzație, iar el știa asta.

„Gazdele organizaseră un joc de crochet pentru invitații mai în vârstă și tenis pentru tineri, iar copiilor le puseseră la dispoziție o piscină. Ofereau o cantitate nelimitată de șampanie și de câpșuni cu frișcă. Laski își făcuse temele în privința gazdei – chiar și exigențele lui erau satisfăcute –, așa că știa că abia își puteau permite. Cu toate acestea, fusese invitat fără prea mare trageră de inimă și doar pentru că ceruse asta, mai mult sau mai puțin. De ce ar organiza un cuplu care stă prost cu banii o petrecere inutilă pentru oameni de care nu avea nevoie? Societatea engleză îl uluia. Bineînțeles, cunoștea regulile și le înțelegea logica; dar nu înțelegea de ce oamenii jucau jocul acesta.

Însă psihologia femeilor de vârstă mijlocie era ceva ce înțelegea mult mai profund. Îi luase mâna lui Ellen Hamilton, schițând o plecăciune, și văzuse o licărire în ochii ei. Acest lucru – plus faptul că soțul ei era cam grosolan, în timp ce ea era frumoasă în continuare – îi fu de ajuns ca să înțeleagă că îi va răspunde la flirt. Era clar că o femeie ca ea petrecea foarte mult timp întrebându-se dacă ar mai putea ațâța pofta unui hârbat. De asemenea, probabil că se întreba și dacă va mai cunoaște vreodată plăcerea sexuală.

Laski acționase jucând rolul fermecătorului european, ca un cabotin scandalos. Îi trăsesese scaunul, chemase chelnerii ca să îi umple paharul și o atinsese discret, dar frecvent: mâna, brațul, umerii, șoldurile. Nu avea niciun rost să fie subtil, considera el: dacă ea voia să fie sedusă, putea la fel de bine să îi transmită mesajul disponibilității lui cât mai clar posibil; iar dacă nu voia să fie sedusă, atunci nimic din ceea ce ar fi făcut el nu ar fi făcut-o să se răzgândească.

Când își terminase câpșunile – el nu mâncase niciuna: considera că a refuza alimentele care îți lăsau gura apă era un semn de eleganță –, o însoțise îndepărtându-se de casă. Trecuseră de

la un grup la altul, zăbovind acolo unde îi interesa conversația și continuându-și drumul repede atunci când dădeau de bârfe sociale. Ea îl prezentase mai multor persoane, iar el îi făcuse cunoștință cu doi brokeri de bursă pe care îi cunoștea vag. Priviseră copiii bălăcindu-se, iar Laski îi șoptise în ureche: „Ți-ai adus costumul de baie?” Ea chicotise. Se așezaseră apoi la umbra unui stejar bătrân și priviseră jucătorii de tenis care erau plictisitor de profesioniști. Se plimbaseră pe o alee de pietriș care șerpuia printr-o mică pădure amenajată, iar când ajunseseră suficient de departe încât să fie ascunși privirilor, el îi luase fața în palme și o sărutase. Ea deschisese gura, apoi își băgase mâinile pe sub sacoul lui și își înfipsese degetele în pieptul lui cu o forță care îl surprinsese; apoi se retrăsese și se uitase pe furiș în susul și în josul cărării.

El îi spusese repede:

– Vrei să iei cina cu mine? Curând?

– Curând, îi răspunsese ea.

Apoi se întorseseră la petrecere și se despărțiseră. Ea plecase fără să își ia la revedere de la el. A doua zi, Laski închiriasse un apartament la un hotel din Park Lane și îi oferise acolo cina și șampanie, apoi o dusesse în pat. Abia în dormitor descoperise cât de mult se înșelase în privința ei. Se așteptase ca ea să fie lacomă, dar ușor de satisfăcut. În schimb, descoperise că preferințele ei sexuale erau cel puțin la fel de ciudate ca ale lui. În următoarele câteva săptămâni, făcuseră tot ce își puteau face doi oameni unul celuilalt, iar când rămăseseră în pană de idei, Lasky dăduse un telefon și chemase încă o femeie, ca să înceapă o nouă serie de transformări. Ellen făcuse totul cu desăvârșire fascinată a unui copil într-un parc de distracții în care, dintr-odată, toate jocurile sunt gratis.

O privi cum stătea lângă el pe canapeaua din birou și își aminti toate acestea, simțindu-se inundat de un sentiment pe care își imagina că oamenii l-ar numi, probabil, dragoste.

– Ce îți place la mine? o întreabă el.

– Ce întrebare egocentrică!

- Eu ți-am spus ce îmi place la tine. Haide, satisfă-mi egoul.
Ce îți place?
- Ea se uită în jos, la poala lui.
- Îți dau trei încercări.
- El râse.
- Vrei cafea?
- Nu, mulțumesc. Mă duc la cumpărături. Am intrat doar
ca să mă pipăi puțin.
- Ești o drăcoaică bătrână și nerușinată.
- Ce caraghios din partea ta!
- Ce face Derek?
- Alt lucru caraghios. E deprimat. De ce întrebi?
- Laski dădu din umeri.
- Mă interesează omul ăsta. Cum poate să aibă un premiu
ca Ellen Hamilton și apoi să îl lase să îi scape printre degete?
- Ea își întoarse privirea.
- Vorbește despre altceva.
- Bine. Ești fericită?
- Ea zâmbi din nou.
- Da. Sper doar să dureze.
- De ce n-ar dura? spuse el voios.
- Nu știu. Te-am întâlnit pe tine și mi-o trag ca... ca...
- Ca un iepure.
- Poftim?
- Ți-o tragi ca un iepure. Asta este expresia englezească
corectă.
- Ea râse în hohote.
- Bătrân nebun ce ești. Îmi place la nebunie când ești răz-
boinic și corect. Știu că o faci doar ca să mă amuzi.
- Așadar, ne întâlnim și ne-o tragem ca iepurii și tu nu
crezi că poate dura.
- Nu poți nega că toată chestia are un aer de efemeritate.
- Ți-ar plăcea să fie altfel? întrebă el cu grijă.
- Nu știu.
- Era singurul răspuns pe care i-l putea da, își dădu el seama.

– Dar ție? adăugă ea.

Laski își alege cuvintele când spuse:

– Aceasta este prima dată când am ocazia să mă gândesc la permanența sau la efemeritatea relației noastre.

– Nu mai vorbi ca în raportul anual al președintelui.

– Dacă nici tu nu mai vorbești ca eroina unui roman de dragoste. Apropo de raportul președintelui, presupun că din cauza asta este deprimat Derek.

– Da. El crede că ulcerul îl face să se simtă rău, dar eu știu mai bine.

– Crezi că și-ar vinde compania?

– Mi-aș dori să o facă, zise ea, apoi se uită brusc la Laski. Ai cumpăra-o? adăugă ea.

– Probabil.

Îl privi un moment îndelungat. Laski știa că evalua ceea ce spusese, cântărind posibilitățile, analizându-i motivele. Era o femeie deșteaptă. Se hotărî să o lase așa.

– Trebuie să plec, spuse ea. Vreau să fiu acasă la prânz.

Se ridică de pe canapea. O sărută pe gură și își plimbă mâinile pe tot corpul ei cu o familiaritate senzuală. Ellen îi băgă un deget în gură, iar el i-l supse.

– La revedere, spuse ea.

– Am să te sun, îi spuse Laski.

Apoi, ea plecă. Laski se duse la bibliotecă și se uită în gol la cotorul volumului *Ghidul directorilor*. Îi spusese „Sper doar că va dura” și trebuia ca el să se gândească la asta. Ellen avea un fel de a spune lucrurile care îl puneau pe gânduri. Era o femeie subtilă. Așadar, ce voia? Căsătorie? Spusese că nu știe ce vrea și, deși nu prea ar fi putut spune altceva, el avea sentimentul că fusese sinceră. „Atunci, eu ce vreau? se întrebă. Vreau să mă însor cu ea?”

Se așeză pe scaunul de la birou. Avea o grămadă de lucruri de făcut. Apăsă butonul interfonului și vorbi cu Carol.

– Sună la Departamentul de Energie și află exact când – vreau să spun la ce oră – au de gând să anunțe numele companiei care a câștigat autorizația pentru terenul petrolifer Shield.

- Desigur, spuse ea.

- Apoi sună și la Fett and Co. Vreau să vorbesc cu Nathaniel Fett, șeful.

- În regulă.

Încheie convorbirea și se întrebă din nou: „Vreau să mă căsătoresc cu Ellen Hamilton?”

Dintr-odată știu răspunsul și fu surprins.

Ora 10 a.m.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Editorul de la *Evening Post* trăia cu iluzia că aparține clasei dominante. Fiu al unui funcționar de la calea ferată, urcase foarte rapid pe scara socială în cei 20 de ani de când terminase școala. Când avea nevoie de încurajare, își reamintea că e director la *Evening Post Ltd* și formator de opinii și că venitul său îl plasa în primele nouă procente ale capilor de familie. Nu li trecea prin minte că nu ar fi devenit niciodată un formator de opinie dacă părerile sale nu coincideau exact cu cele ale patronului ziarului, nici că funcția sa de conducere era un cadou din partea acestuia; nici că, în general, clasa dominantă este definită mai degrabă de bogăție decât de venit. Și habar nu avea că accentul său nesigur, care suna de parcă ar fi avut prune în gură, costumul său Cardin de gata și casa lui de director din Chislehurst, cu patru dormitoare, îl caracterizau clar în ochii părținitorilor ai cinicilor ca Arthur Cole drept un băiat sărac care ajunsese bine: mult mai limpede decât dacă ar fi purtat o șapcă de stofă și clipsuri pentru pantaloni.

Cole ajunsese în biroul editorului la ora zece fix, cu cravata aranjată, cu gândurile puse în ordine și cu lista tipărită. Își dădu seama imediat că fusese o greșală. Ar fi trebuit să întârzie două minute și să dea buzna în cămașă, ca să lase impresia că se smulsese cu greu din poziția sa dificilă din redacția de știri, cu scopul de a oferi personalului mai puțin esențial o treabă rapidă în revistă a ceea ce se întâmpla în departamentele cu adevărat importante. Pe de altă parte însă, întotdeauna se gândea prea târziu la lucrurile acestea: nu se pricepea deloc la

politica de birou. Ar fi fost interesant să urmărească cum își făceau intrarea ceilalți directori la conferința de dimineață.

Biroul editorului era modern. Masa de lucru era albă și fotoliile erau de la Habitat. Jaluzelele verticale fereau covorul albastru de lumina soarelui, iar corpurile de bibliotecă din aluminu și melamină aveau uși cu geamuri fumurii. Pe o măsuță erau copii ale tuturor ziarelor de dimineață și un teanc cu edițiile din urmă cu o zi ale ziarului *Evening Post*.

Editorul stătea în spatele biroului alb, fumând un trabuc subțire și citind ziarul *Mirror*. Priveliștea îl făcu pe Cole să tânjească după o țigară. Băgă în gură o bomboană de mentă, ca înlocuitor.

Ceilalți intrară grămadă: editorul de imagine, într-o cămașă strânsă pe corp, cu părul lung până la umeri, pe care multe femei l-ar fi invidiat; redactorul de sport, într-o jachetă de stofă și un tricou liliachiu; șeful de rubrică, cu o pipă și cu permanentul lui zâmbet disprețuitor, și managerul de tiraj, un tânăr într-un costum gri imaculat, care pornise de la vânzarea de enciclopedii și se ridicase atât de mult în numai cinci ani. Intrarea dramatică din ultimul minut îi aparținu redactorului-șef, graficianul ziarului – un bărbat scund, cu părul tuns foarte scurt, care purta aparat dentar și un creion după ureche.

Când se așezară cu toții, editorul puse ziarul *Mirror* pe măsuță, își trase scaunul mai aproape de birou, apoi spuse:

– Încă nu a ieșit prima ediție?

– Nu.

Redactorul-șef se uită la ceas.

– Am pierdut opt minute din cauza unei căderi de rețea.

Editorul își mută privirea către managerul de tiraj, care se uita și el la ceas.

– Cum te afectează asta pe tine?

– Dacă e vorba de doar opt minute și dacă puteți recupera până la ediția viitoare, ne vom descurca.

Editorul spuse:

- Se pare că avem câte o cădere de rețea în fiecare zi nenorocită.

- Este din cauza hârtiei de wc pe care tipărim, spuse redactorul-șef.

- Ei bine, va trebui să ne descurcăm cu ea până când vom începe din nou să facem profit.

Editorul luă lista de știri noi pe care Cole i-o pusese pe birou.

- Nu e nimic aici cu care să se înceapă o creștere de tiraj, Arthur.

- E o dimineată liniștită. Cu puțin noroc, până la prânz vom avea o criză în cabinet.

- Și mai sunt și ieftine ca braga, de când cu nenorocitul ăsta de guvern...

Editorul continuă să citească lista.

- Îmi place povestea asta despre Stradivarius.

Cole trecu prin listă, vorbind scurt despre fiecare articol. Când termină, editorul spuse:

- Și nimic de senzație printre subiecte. Nu-mi place să merg toată ziua pe politică. Ar trebui să acoperim „fiecare aspect al zilei unui londonez”, ca să citez propria noastră reclamă. Presupun că nu putem face din Stradivariusul ăsta o vioară de un milion de lire!

- Ar fi o idee bună, spuse Cole. Dar nu cred că valorează atât de mult. Totuși, vom încerca.

- Dacă nu merge în lire sterline, încercați cu vioara de un milion de dolari. Sau, și mai bine, scripca de un milion de dolari, spuse redactorul-șef.

- Bine gândit, spuse editorul. Hai să punem o fotografie a unci viori asemănătoare dintr-o bibliotecă și să interviuăm trei violoniști de top, despre cum s-ar simți dacă și-ar pierde instrumentul preferat. Făcu o pauză, apoi adăugă:

- Vreau să dăm lovitură și cu autorizația pentru terenul petrolifer. Oamenii sunt interesați de petrolul ăsta din Marea Nordului – se presupune că este salvarea noastră economică.

Cole spuse:

– Anunțul trebuie să apară la 12.30. Între timp, găsim ceva de umplutură.

– Ai grijă ce spui. Propria noastră societate-mamă este unul dintre candidați, în caz că nu știi. Amintește-ți că o sondă de petrol nu înseamnă îmbogățire imediată, ci mai întâi câțiva ani de investiții masive.

– Sigur, dădu Cole din cap aprobator.

Managerul de tiraj se întoarse către redactorul-șef și zise:

– Hai să punem afișe pe stradă despre povestea cu vioara și incendiul din East End...

Ușa se deschise cu zgomot, iar managerul de tiraj se opri din vorbit. Își ridică cu toții privirile și îl văzură pe Kevin Hart stând în pragul ușii, entuziasmat și cu fața îmbujorată. Cole gemu în sine sa.

– Îmi cer scuze că vă întrerup, dar cred că e o chestie importantă, spuse Hart.

– Ce este? întrebă editorul cu blândețe.

– Tocmai am primit un telefon de la Timothy Fitzpeterson, subsecretar la...

– Știi cine este, spuse editorul. Ce a spus?

– Pretinde că e șantajat de două persoane numite Laski și Cox. Părea destul de devastat. Era...

Editorul îl întrerupse din nou:

– Îi cunoști vocea?

Tânărul reporter părea tulburat. În mod evident, se așteptase să se creeze imediat panică, nu la un interogatoriu.

– N-am mai vorbit niciodată cu Fitzpeterson, spuse el.

Cole interveni:

– Am primit azi-dimineață un pont anonim despre el, destul de neplăcut. L-am verificat – el a negat.

Editorul se strâmbă.

– Nasol, spuse.

Redactorul-adjunct dădu din cap aprobator. Hart părea descurajat.

– În regulă, Kevin, vom discuta despre asta atunci când ies, spuse Cole.

Hart ieși din birou și închise ușa.

– Ce tip irascibil, comentă editorul.

– Nu e prost, spuse Cole, dar mai are o grămadă de învățat.

– Atunci, învață-l, spuse editorul. Bun, ce avem la departamentul de imagini?

CAPITOLUL PAISPREZECE

Ron Biggins se gândea la fiică-sa. În privința asta, era vina lui: ar fi trebuit să se gândească la furgoneta pe care o conducea, la încărcătura ei de câteva sute de mii de lire sterline în bancnote – murdare, rupte, îndoite, mazăgălite și potrivite doar pentru instalația de distrugere a Băncii Angliei, din Loughton, Essex. Dar probabil că neatenția lui era scuzabilă, întrucât fiica unui bărbat e mai importantă decât niște bancnote; iar atunci când este singura lui fată, ea este o regină; și dacă este și singurul copil, ei bine, îi cam umple viața.

Până la urmă, se gândi Ron, îți petreci viața crescând-o, cu speranța că, atunci când va împlini vârsta, o vei putea încredința unui om serios, de încredere, care va avea grijă de ea la fel cum a avut tatăl ei. Nu unui bețiv jegos, lăptos, fumător de iarbă, somer, un parazit nenorocit...

– Ce? spuse Max Fitch.

Ron reveni din nou în prezent.

– Am vorbit?

– Bombăneai, îi spuse Max. Ai ceva pe suflet?

– S-ar putea să am, fiule, spuse Ron.

„S-ar putea să mă gândesc să omor pe cineva”, își spuse, deși știa că nu vorbește serios. Accelerează ușor ca să păstreze distanța regulamentară dintre furgonetă și motocicletiști. Cu toate acestea, aproape că îl apucase de gât pe porcul ăla tânăr când îi spusese: „Eu și cu Judy ne-am gândit că am putea locui împreună, gen, pentru o perioadă, să vedem cum merge, înțelegi?” O spusese la fel de degajat ca și cum i-ar fi propus să meargă la

un matineu. Bărbatul avea 22 de ani și era cu cinci ani mai mare decât Judy – slavă Domnului că era încă minoră, obligată astfel să asculte de tatăl ei. Iubitul – numele său era Lou – stătea așezat în salon și părea agitat. Purta o ciudățenie de cămașă, blugi soioși susținuți de o curea de piele complicată, ca un instrument medieval de tortură, și sandale decupate, care îi expuneau picioarele jengoase și dezgustătoare. Când Ron îl întrebese cu ce se ocupă, el îi spusese că este un poet șomer, iar Ron suspectase că tipul îl lua peste picior.

După remarca referitoare la locuitul împreună, Ron îl dăduse afară. De atunci începuseră certurile. La început îi explicase lui Judy că nu trebuia să locuiască cu Lou, fiindcă era necesar să se păstreze pentru soțul ei, la care ea îi răsese în față și îi spusese că se culcase deja cu el de cel puțin 12 ori, când chipurile petrecuse noaptea la o prietenă din Finchley. Ron îi spusese că presupunea că urmează să îi spună că este gravidă, iar fata îi spusese să nu fie așa de idiot – lua anticoncepționale de când împlinise 16 ani și mama ei o dusesse la o clinică de planificare familială. Atunci, Ron aproape că își lovise soția pentru prima oară în 20 de ani de căsnicie.

Îl rugase pe un amic al lui din poliție să îl verifice pe Louis Thurley, în vârstă de 22 de ani, șomer, din Barracks Road, Harringey. Serviciul de cazier judiciar scosese la iveală două condamnări: una pentru posesie de rășină de canabis la festivalul pop Reading și una pentru furt de produse alimentare de la magazinul Tesco din Muswell Hill. Această informație ar fi trebuit să pună punct relației. Într-adevăr, o convinsese pe soția lui Ron, însă Judy îi spusese că știa tot despre ambele incidente. Iarba nu ar fi trebuit să fie o infracțiune, declarase ea, iar în ceea ce privește furtul, Ron și prietenii lui pur și simplu stătuseră pe podeaua supermarketului și mâncaseră plăcinte cu carne de porc de pe raft, până când fuseseră arestați. O făcuseră fiindcă erau de părere că alimentele ar fi trebuit să fie gratuite și fiindcă le era foame și erau faliți. Fata părea să considere că atitudinea lor era total acceptabilă.

Incapabil să o determine să judece limpede, Ron îi interzisese în cele din urmă să iasă seara în oraș. Fata reacționase cu calm. Avea de gând să facă tot ce îi spunea, dar în patru luni, după ce împlinea 18 ani, avea să se mute în garsoniera lui Lou, împreună cu cei trei prieteni ai lui și cu fata pe care o împărțeau.

Ron se simțea învins. De opt zile era obsedat de problema aceasta și tot nu reușea să găsească o modalitate prin care să își salveze fiica de la o viață de mizerie – fiindcă asta însemna, fără nicio umbră de îndoială. Se așteptase la asta: o fată tânără se mărită cu cine nu trebuie. Ea se duce la muncă, în timp ce el stă acasă și se uită la curse la televizor. Din când în când mai face câte o ticăloșie ca să își asigure berea și țigările. Ea face câțiva copii, el e prins și dus la pușcărie și, dintr-odată, biata fată încearcă să crească o familie din alocație, fără soț.

Și-ar fi dat viața pentru Judy – îi oferise deja optsprezece ani din ea – și totuși tot ce voia ea să facă era să arunce pe fereastră tot ce apăruse Ron, să îl scuipe în ochi. Ar fi plăns, dacă și-ar fi amintit cum se face asta.

Nu-și putea scoate povestea din minte, așa că astăzi, la ora 10.16, încă se gândea la ea. Din acest motiv nu observase mai devreme ambuscada. Dar lipsa lui de concentrare nu contă prea mult pentru ceea ce avea să se întâmple în următoarele câteva secunde.

Întoarse sub un arc de cale ferată, pe un drum lung și curbat, care avea pe partea stângă râul, iar pe dreapta un cimitir de mașini. Era o zi senină și luminoasă și astfel, când viră ușor, nu îi fu greu să observe transportorul mare de mașini, plin de teancuri înalte de vehicule uzate și strivite, care intra cu spatele pe poarta cimitirului de mașini, cu mare dificultate.

La început părea că, până avea să ajungă convoiul, autocamionul se va da la o parte. Dar, în mod evident, șoferul nu își stabilise corect unghiul de abordare, fiindcă trase din nou înainte, blocând complet drumul.

Cele două motociclete din față frână și se opriă, iar Ron aduse furgoneta în spatele lor. Unul dintre motocicliști își

scoase motocicletă din viteză și sări pe platforma cabinei, ca să urle la șofer. Motorul camionului făcea turații zgomotoase, iar din țeava de eșapament ieșeau nori negri de fum.

– Raportează o oprire neprevăzută, spuse Ron. Haideți să ne facem treaba ca la carte.

Max luă microfonul de transmisie:

– Mobil către Control Obadiah.

Ron se uită la camion. Căra o varietate ciudată de vehicule: o dubă verde mai veche, cu sigla „Coopers Family Butcher” pictată pe o parte; un Ford Anglia mototolit, fără roți; două Volkswagen Beetle așezate unul peste celălalt și, pe standul de sus, un Ford Australian mare, cu o dungă decorativă, și un Triumph ce părea nou. Toată chestia părea un pic instabilă, în special cele două Beetle prinse într-o îmbrățișare ruginită, ca o pereche de insecte care copulează. Ron se uită din nou la cabina camionului: motociclistul îi făcea semne șoferului să se dea la o parte din drumul convoiului.

Max repeta: „Mobil către Obadiah Control. Răspundeți, vă rog”.

„Probabil că suntem destul de jos, fiind atât de aproape de râu, își spuse Ron. Poate că semnalul e prost.” Se uită încă o dată la mașinile de pe transportor și își dădu seama că nu sunt legate cu funii. Era foarte periculos. Oare cât de mult călătorise transportorul acela cu încărcătura lui de fier vechi prost fixată?

Și, dintr-odată, înțelese.

– Anunță SOS! strigă el.

Max se holbă la el.

– Poftim?

Ceva lovi capota furgonetei cu un zăngănit. Șoferul camionului sări din cabina lui, năpustindu-se asupra motociclistului. Mai mulți bărbați cu cagule escaladară zidul cimitirului de mașini. Ron aruncă o privire în oglinda laterală și văzu cum cei doi motocicliști din spatele furgonetei sunt dărâmați de pe motociclete.

Furgoneta se clătină și apoi, în mod ciudat, păru că se ridică în aer. Ron se uită în dreapta și văzu brațul unei macarale

care se întindea peste zid, spre capota sa. Smulse microfonul de la Max, care era uluit, în timp ce un om mascat alerga spre furgonetă. Bărbatul aruncă în parbriz cu ceva mic și negru, ca o minge de crichet.

Următoarea secundă trecu încet, într-o serie de imagini, ca un film urmărit în cadre fragmentate: o cască de protecție zburând prin aer, o bătă de lemn aterizând în capul cuiva; Max apăsând schimbătorul de viteze în timp ce furgoneta se răsturna; degetul cel mare al lui Ron apăsând butonul de vorbire al microfonului și rostind „Obadiah SO...”, mica bombă ca o minge de crichet care lovise parbrizul și explodase, azvârlind în aer o ploaie de bucăți de sticlă, apoi explozia în sine – în timp ce unda de șoc lovi – și întunericul calm al inconștienței.

Sergentul Wilkinson auzise semnul de apel „Obadiah” de la transportul monetar, dar îl ignorase. Fusese o dimineață ocupată, cu trei blocări majore în trafic, o goană prin toată Londra după un șofer care fugise de la locul accidentului, două accidente grave, un incendiu la un depozit și o demonstrație neașteptată a unui grup de anarhiști, în strada Downing. Când sosise apelul, tocmai își cumpăra o ceașcă de cafea instant și o baghetă cu șuncă de la o tânără indiană, pe care o întrebase:

– Ce părere are soțul tău că vii la muncă fără sutien?

Fata cu sâni mari îi răspunsese:

– Nu observă.

Apoi chicoti.

Ofițerul Jones spusese, de la celălalt capăt al stație de comunicare:

– Hai, Dave, prinde aluzia.

– Ce faci diseară? întrebase Wilkinson.

Ea râsese, știind că nu vorbește serios.

– Lucrez, îi răspunsese.

– Mobile către Obadiah Control. Răspundeți, vă rog, se auzise în stația radio.

– Un alt loc de muncă? Ce anume? întrebase Wilkinson.

– Sunt dansatoare într-un club de noapte.

– Topless?

– Va trebui să vii să vezi, nu crezi? spusese fata, apoi împinsese căruciorul mai departe.

– SO... se auzise în stația radio.

Apoi un zgomot înfundat, ca o descărcare electrică sau o explozie. Zâmbetul de pe chipul tânăr al lui Wilkinson se stinse rapid. Apăsă pe întrerupător și vorbi în microfon.

– Obadiah Control, răspunde, Mobil.

Nu veni niciun răspuns. Wilkinson strigă la superiorul său, pe un ton disperat:

– Șefu'!

Inspectorul „Harry“ Harrison veni în fața lui Wilkinson. Era un bărbat înalt. Își trecu mâna prin părul rar, părând acum chiar și mai aiurit decât era.

– E totul sub control, sergent? întrebă el.

– Cred că am prins un SOS de la Obadiah, șefu'.

Harrison se răsti la el:

– Cum adică, ce înseamnă „cred“?

Wilkinson nu ajunsese sergent recunoscându-și greșelile.

– Mesaj distorsionat, domnule, îi răspunse.

Harrison luă microfonul.

– Obadiah Control către Mobil, mă auziți? Terminat.

Așteptă, apoi repetă mesajul. Nu primi niciun răspuns. Îi spuse lui Wilkinson:

– Mai întâi un mesaj distorsionat, apoi au dispărut din emisie. Trebuie să o luăm ca pe un jaf. Exact asta îmi trebuia.

Avea aerul unui bărbat față de care soarta nu fusese doar nedreaptă, ci și absolut răzbunătoare.

– Nu am primit nicio locație, spuse Wilkinson.

Se întoarseră amândoi să se uite la harta uriașă a Londrei de pe perete. Wilkinson spuse:

– Au luat-o pe traseul râului. Ultima oară când i-am recepțat erau la Aldgate. Traficul este normal, deci probabil că ar trebui să fie, să zicem, cam pe la Dagenham.

– Minunat, spuse Harrison sarcastic, apoi se gândi o clipă și zise: Lansați o alertă pentru toate mașinile, apoi detașați trei dintre patrurile din East London și trimiteți-le în căutare. Alertați-i pe cei din Essex și asigurați-vă că nesuferiții ăia inutili știu câți bani sunt în furgoneta aia. Bun, pe motoare.

Wilkinson începu să dea telefoane. Harrison rămase în spatele lui pentru câteva momente, cufundat în gânduri.

– Ar trebui să primim un semn curând – cineva trebuie să fi văzut ce s-a întâmplat, bombăni el. Se mai gândi puțin, apoi adăugă: Dar, pe de altă parte, dacă tovarășul nostru e suficient de deștept încât să strice stația radio înainte ca băieții să ne apeleze, e destul de deștept și ca să își facă treaba undeva în liniște.

Urmă o pauză mai lungă. În cele din urmă, Harrison spuse:

– Personal, nu cred că avem vreo șansă.

„Merge ca pe roate“, se gândi Jacko. Furgoneta cu bani fusese ridicată peste zid și așezată cu grijă lângă echipamentul de tăiere. Cele patru motociclete ale poliției fuseseră aruncate la bordul transportorului, care se întorsese apoi în curte. Motocicliștii stăteau acum într-o linie ordonată, fiecare dintre ei cu cătușe la mâini și la picioare, iar porțile curții erau închise.

Doi dintre băieții care purtau ochelari de protecție peste cagule făcuseră o gaură de dimensiunea unui om pe o parte a furgonetei cu bani, în timp ce o altă dubă albastră, simplă, era oprită în spate. Dreptunghiul mare de oțel căzu, iar un gardian în uniformă sări afară, cu mâinile deasupra capului. Jesse îl încătușă și îl obligă să se întindă lângă escorta poliției.

Echipamentul de tăiere fusese dat la o parte rapid și doi bărbați intrară în furgoneta cu bani și începură să scoată lăzile afară, punându-le direct în a doua dubă.

Jacko le aruncă o privire prizonierilor. Cu toții fuseseră bătuți un pic, dar nu grav. Toți erau conștienți. Jacko transpira pe sub mască, dar nu îndrăznea să și-o scoată.

Apoi, se auzi un strigăt din cabina macaralei, unde unul dintre băieți stătea de pază. Jacko își ridică privirea. În același timp, auzi sunetul unei sirene.

Se uită în jur. Nu putea fi adevărat! Ideea era să îi doboare pe gardieni înainte ca aceştia să apuce să ceară ajutor prin staţie. Înjură. Bărbaţii aşteptau indicaţiile lui.

Transportatorul se ascunsese în spatele unui teanc de cauciucuri, aşa că motocicletele albe nu puteau fi văzute. Cele două furgonete şi macaraua păreau destul de inofensive. Jacko strigă:
– Toată lumea să se adăpostească!

Apoi, îşi aminti de prizonieri. Nu era timp să îi ia din drum. Ochii îi căzură pe o prelată. O trase peste cele cinci trupuri, apoi se ascunse în spatele unei basculante.

Sunetul sirenei se apropia. Maşina circula foarte repede. Auzi cauciucurile scârţâind sub arcul de cale ferată, apoi huruiul motorului, în timp ce automobilul atingea 70 de kilometri pe oră în a treia, înainte de a schimba viteza. Sunetul deveni mai puternic, apoi sirena se opri brusc şi zgometul începu să se stingă. Jacko respiră uşurat, apoi auzi o a doua sirenă. Strigă:

– Rămâneţi la pământ!

Trecu şi cea de-a doua maşină, apoi o auzi şi pe a treia. Auziră acelaşi scârţâit sub arc şi aceeaşi turaţie a vitezei a treia după colţ, dar de data asta maşina încetini în faţa porţilor.

Totul părea foarte tăcut. Faţa lui Jacko dogorea insuportabil sub nailonul încins. Simţea că se sufocă. Auzi un zgomet, ca şi cum un poliţist ar fi bătut cu cizmele în poartă. „Probabil că unul dintre ei escaladează poarta ca să se uite înăuntru”, îşi spuse. Dintr-odată, Jacko îşi aminti că în cabina furgonetei mai erau doi gardieni. Se ruga la Dumnezeu să nu-şi fi revenit tocmai acum.

Ce avea de gând sticletele? Nu sărise poarta, dar nici nu se retrăsese. Dacă veniseră să fileze, se terminase. „Nu, nu te panica, îşi spuse, zece de-ai noştri pot face faţă unei maşini de gabori”. Dar ar fi durat ceva şi probabil că rămăsese unul în maşină care ar fi putut cere întăriri prin staţie...

Jacko aproape că simţea cum toţi banii aceia îi alunecau printre degete. Ar fi vrut să rişte să arunce un ochi de pe o parte a basculantei, dar îşi spuse apoi că nu avea niciun rost: va şti când ei vor fi plecat, după sunetul maşinii.

Ce făceau?

Se uită din nou la furgoneta cu bani. Doamne, unul dintre tipi se mișca! Jacko ridică pușca. Avea să se ajungă la un schimb de focuri.

– Rahat! spuse în șoaptă.

Din furgonetă se auzi un zgomot – un strigăt răgușit. Jacko se ridică în picioare și ieși de după basculantă, cu arma pregătită.

Nu era nimeni acolo.

Apoi auzi mașina îndepărtându-se cu un scârțait de roți. Sirena porni din nou și se stinse în depărtare.

Willie Surdu' apăru din spatele unei carcase ruginite a unui taxi Mercedes. Merseră împreună spre furgonetă.

– Ce ne-am mai distrat, nu-i așa? spuse Willie.

– Da, zise Jacko cu amărăciune. Mai bine decât dacă ne-am fi uitat la televizorul ăla nenorocit.

Se uitară în dubă. Șoferul gemea, dar nu părea grav rănit.

– Ieși afară, tataie, spuse Jacko prin geamul spart. Pauza de ceai a luat sfârșit.

Vocea avu un efect calmant asupra lui Ron Biggins. Până în momentul acela, fusese amețit și panicat. I se părea că nu aude cum trebuie, îl durea capul, iar când își duse mâna la față, atinse ceva lipicios.

Imaginea unui bărbat cu cagulă era neobișnuit de stimulăntă. Totul era foarte clar. Un jaf extrem de eficient – de fapt, într-un fel, Ron era uimit de buna funcționare a operațiunii. Știuseră traseul și intervalul orar în care circula furgoneta cu bani. Începu să se simtă furios. Fără îndoială că un procent din captură avea să ajungă într-un cont de bancă secret al unui detectiv corupt. Ca majoritatea funcționarilor de la poliție și de la securitate, îi ura pe sticleții corupți chiar mai mult decât pe infractori.

Bărbatul care îl numise „tataie” deschise ușa, băgând mâna prin geamul spart al ferestrei laterale, ca să manevreze încuietoarea din interior. Ron ieși din mașină. Mișcarea îi provocă durere. Bărbatul era tânăr – Ron îi putea distinge părul lung pe sub cagulă. Purta blugi și ținea în mână o pușcă.

Îl împinse disprețuitor pe Ron și spuse:

– Măinile împreunate frumos, la vedere, tataie. O să te poți duce la spital într-un minut.

Durerea de cap a lui Ron părea să crească odată cu furia sa. Își înfrână dorința de a lovi în ceva și își aminti cum trebuia să se poarte în timpul unui atac: *Nu opune rezistență, cooperează cu ei, dă-le banii. Avem asigurare pentru ei, viața ta este mai valoroasă pentru noi, nu face pe eroul.*

Începu să respire greu. Cu mintea zdruncinată, i se păru că tânărul care ținea pușca este polițistul corupt sau Lou Thurley, care gema și găfăia deasupra lui Judy cea inocentă și neprihănită, în vreun pat dezgustător dintr-o garsonieră murdară și, dintr-odată, își dădu seama că era bărbatul care îi distrusese viața – și poate că tocmai erou trebuia să fie ca să câștige din nou respectul singurului său copil; și că oamenii de nimic ca polițistul acela corupt, care purta o cagulă în pat cu Judy și care ținea în mână o pușcă, erau genul care întotdeauna făceau praf viețile oamenilor de treabă ca Ron Biggins. Așa că făcu doi pași în față și îi trase un pumn în nas tânărului uimit, care se împiedică și apăsă pe ambele trăgace ale puștii, nimerindu-l nu pe Ron, ci pe un alt bărbat mascat de lângă el, care urlă și căzu jos plin de sânge. Ron se holbă îngrozit la sânge, până când primul bărbat îl lovi foarte tare în cap cu patul de metal al armei și leșină din nou.

Jacko îngenunche lângă Willie Surdu' și trase bucata de ciorap de pe fața bătrânului. Fața lui era un dezastru îngrozitor și Jacko se îngălbeni. De obicei, Jacko și cei de teapa lui își provocau răni unul altuia și victimelor lor cu obiecte neascuțite; drept urmare, nu văzuse niciodată răni provocate de împușcături. Și, din moment ce instruirea internă în acordarea primului ajutor nu era unul dintre avantajele planului managerial de formare al lui Tony Cox, Jacko nu prea știa ce să facă. Dar era în stare să gândească rapid.

Își ridică privirea. Ceilalți stăteau de jur împrejur, holbându-se.

– Treceți la treabă, adormiții naibii! țipă Jacko.

Bărbații se repeziră care încotro, iar el se apropie mai mult de Willie și spuse:

– Mă auzi, amice?

Willie își întoarse capul, dar nu putea vorbi. Jesse ingenunche pe partea cealaltă.

– Trebuie să îl ducem la spital, spuse.

Jacko i-o luă înainte:

– Am nevoie de o mașină bună, spuse el, apoi arată spre un Volvo albastru parcat în apropiere. Al cui e ăla?

– Al proprietarului curții, spuse Jesse.

– Perfect. Ajută-mă să-l duc pe Willie acolo.

Jacko îl luă de umeri și Jesse de picioare. Îl cărară la mașină. În timp ce bătrânul scâncea, și îl așezară pe bancheta din spate. Cheile erau în contact.

Unul dintre bărbați strigă din furgoneta cu bani:

– S-a rezolvat, Jacko.

L-ar fi lovit pentru că îi folosise numele, dar era mult prea preocupat.

– Știi unde să te duci? îl întreabă pe Jesse.

– Da, dar era vorba să mergi cu mine.

– Nu contează. Îl duc cumva pe Willie la spital și ne întâlnim la fermă. Spune-i lui Tony ce s-a întâmplat. Fii atent, condu încet, nu forța semaforul, oprește la trecerile de pietoni, fă-o ca și cum ai da examen de conducere, ok?

– OK, spuse Jesse.

Fugi înapoi la duba de evadare și verifică ușile din spate. Erau încuiate. Dezlipi hârtia maro de pe plăcuța de înmatriculare – scopul ei fusese să-i împiedice pe gardieni să le ia numărul; Tony Cox se gândise la tot – și se urcă la volan.

Jacko porni Volvoul. Cineva deschise poarta. Restul bărbaților erau deja în mașinile lor și își scoteau mânușile și măștile. Jesse scoase furgoneta din curte și coti la dreapta. Jacko îl urmă și o luă în partea opusă.

În timp ce accelera pe șosea, se uită la ceas: 10.27. Toată chestia durase 11 minute. Tony avea dreptate: spusese că vor fi

departe și în siguranță în intervalul de timp care i-ar fi trebuit unei mașini de patrulă să ajungă de la pușcăria de pe strada Vine pe Insula Căinilor. Fusesse o treabă frumoasă, cu excepția bietului Willie Surdu'. Jacko spera că va supraviețui, ca să-și poată cheltui partea.

Se apropia de spital. Se gândi cum să acționeze, dar cu siguranță Willie trebuia să se facă nevăzut. Îi spuse:

– Will? Poți să te lași pe podea?

Nu primi niciun răspuns. Jacko se uită în spate. Ochii lui Willie erau atât de distruși, încât nu-ți mai dădeai seama dacă erau deschiși sau închiși. Probabil că sărmanul își pierduse cunoștința. Jacko întinse o mână în spate și trase corpul de pe banchetă pe podea. Acesta căzu cu o izbitură dureroasă.

Intră în incinta spitalului și parcă. Coborî din mașină și urmă indicatorul care ducea spre secția de accidente. Exact la intrare găsi un telefon cu fise. Deschise cartea de telefon și căută numărul spitalului. Formă, introduse o monedă și ceru să i se facă legătura la secția de accidente. Un telefon de pe un birou din apropierea locului în care se afla sună de două ori și sora răspunse.

– Un moment, vă rog, zise ea, apoi puse receptorul pe masă.

Era o femeie dolofană, în jur de 40 de ani, cu un aer chinuit, care purta o uniformă scrobită. Scrise câteva cuvinte într-un registru, apoi ridică din nou receptorul.

– Accidente, cu ce vă pot ajuta?

Jacko vorbi încet, urmărind chipul infirmierei:

– În parcare a dumneavoastră este un bărbat împușcat, pe bancheta din spate a unui Volvo albastru.

Infirmiera cea corpulentă se îngălbeni la față.

– Adică aici?

Jacko era nervos.

– Da, vacă adormită, în spitalul vostru. Mișcă-ți fundul afară și ia-l de-acolo!

Era tentat să trântască telefonul, dar se opri și apăsă pe furcă: dacă el o putea vedea pe ea, atunci și ea îl putea vedea

pe el. Ținu telefonul închis la ureche, în timp ce ea puse receptorul jos, se ridică în picioare, chemă o asistentă medicală și ieși în parcare.

Jacko merse mai departe prin spital și ieși prin altă parte. Se uită peste poarta principală și văzu o targă dusă în parcare. Făcuse tot ce putuse pentru Willie.

Acum avea nevoie de o altă mașină.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Lui Felix Laski îi plăcea biroul lui Nathaniel Fett. Era o încăpere confortabilă, cu un decor modest – un loc potrivit pentru afaceri. Nu avea nimic din trucurile pe care Laski le folosea în biroul său ca să îl pună în avantaj, cum ar fi o masă lungă fereastră, astfel încât chipul să îi rămână în umbră, sau scaunele vizitatorilor, joase și instabile, sau neprețuitele cești de porțelan de os, pe care oamenii erau îngroziți să nu le scape din mână. Biroul lui Fett avea atmosfera unui club pentru directorii de companii: fără îndoială că era o chestie intenționată. Laski observă două lucruri în timp ce strângea mâna lungă și subțire a lui Fett: în primul rând că avea un birou mare, aparent puțin folosit, și în al doilea rând că Fett purta cravată. Cravata era o alegere neobișnuită pentru un evreu, își spuse el; apoi, gândindu-se mai bine, își dădu seama că nu era deloc ciudat. Fett o purta din același motiv pentru care Laski purta un costum de lux, în dungi, cu o croială frumoasă: ca o emblemă care spunea „și eu sunt englez”. „Așadar, se gândi Laski, chiar și după șase generații de bancheri din familia Fett, Nathaniel e în continuare puțin nesigur”. Era o informație ce îi putea fi utilă.

– Ia loc, Laski, spuse Fett. Vrei o cafea?

– Beau cafea toată ziua. Îmi face rău la inimă. Nu, mulțumesc.

– Ceva de băut?

Laski clătină din cap. Refuzul ospitalității era unul dintre modurile sale de a-și pune gazda în dezavantaj. Îi spuse:

– L-am cunoscut destul de bine pe tatăl tău, până când s-a pensionat. Moartea lui a fost o pierdere. E drept că se spune asta despre foarte mulți oameni, însă în cazul lui chiar e adevărat.

– Mulțumesc.

Fett se lăsă pe spate în fotoliul din fața lui Laski și se așeză picior peste picior. Ochii lui păreau misterioși în spatele ochelarilor cu lentile groase.

– S-a întâmplat acum zece ani, adăugă el.

– Atât de mult timp a trecut? se miră Laski. Era mult mai în vârstă decât mine, desigur, dar știa, la fel ca și strămoșii lui, că vin din Varșovia.

Fett dădu din cap aprobator.

– Primul Nathaniel Fett a traversat Europa pe un măgar, cu un sac de aur.

– Am făcut și eu aceeași călătorie pe o motocicletă nazistă furată, cu o valiză plină de mărci germane lipsite de valoare.

– Cu toate acestea, progresul tău a fost mult mai efemer.

Era o remarcă umilitoare, își dădu seama Laski. Fett spunea de fapt: „Om fi noi niște evrei polonezi parveniți, dar nu suntem nici pe jumătate atât de parveniți ca tine”. Brokerul era rivalul lui Laski în jocul acesta, iar cu ochelarii săi care îi ascundeau expresia nu avea nevoie de lumina din spatele lui.

– Ești ca tatăl tău, îi spuse Laski zâmbind. Nu știai niciodată ce gândește.

– Încă nu mi-ai dat nimic de gândit.

– Ah...

Așadar, gata cu fleacurile, se gândi Laski.

– Îmi pare rău că apelul meu a fost un pic misterios. A fost drăguț din partea ta că m-ai primit imediat.

– Ai spus că ai o propunere de șapte cifre pentru unul dintre clienții mei: cum să nu te primesc? Dorești un trabuc?

Fett se ridică și îi oferă o cutie de pe o măsuță de la perete.

– Mulțumesc, spuse Laski.

Zăbovi un pic cam mult până alese; apoi, în timp ce mâna îi cobora pentru a lua trabucul, spuse:

– Vreau să cumpăr Hamilton Holdings de la Derek Hamilton.

Coordonarea era perfectă, dar pe fața lui Fett nu se văzu nicio tresărire de uimire. Laski sperase că poate avea să scape

cutia. Dar, bineînțeles, Fett știuse că Laski va alege acel moment ca să lanseze bomba; crease momentul exact în scopul acesta.

Închise cutia și îi dădu un foc, fără să vorbească. Se așeză din nou picior peste picior.

– Hamilton Holdings, pentru șapte cifre, zise el.

– Exact un milion de lire sterline. Când un om își vinde munca de o viață, are dreptul la o cifră rotundă frumoasă.

– Ah, înțeleg psihologia abordării tale, spuse Fett încet. Nu este ceva cu totul neașteptat.

– Poftim?

– Nu vreau să zic că te așteptam pe tine. Dar așteptam pe cineva. Este momentul oportun.

– Oferta este substanțial mai mare decât valoarea acțiunilor la prețurile actuale.

– Acoperirea este aproximativ corectă, spuse Fett.

Laski își deschise mâinile, cu palmele în sus, într-un gest de rugămintă.

– Hai să nu o mai scăldăm, spuse el. E o ofertă mare.

– Dar mai mică decât valoarea acțiunilor în cazul în care indicatul lui Derek va primi sonda de petrol.

– Ceea ce mă duce la singura mea condiție. Oferta depinde de afacerea ce se va încheia în această dimineață.

Fett se uită la ceas.

– E aproape 11. Chiar crezi că se poate rezolva asta – presupunând chiar că Derek va fi interesat – într-o oră?

Laski bătu cu degetele în servietă și zise:

– Am întocmit toate documentele necesare.

– Abia dacă am reuși să le citim...

– De asemenea, am și o scrisoare de intenție care conține clauzele principale ale contractului. Asta mă va mulțumi.

– Trebuia să mă gândesc că vei fi pregătit.

Fett reflectă un moment, apoi adăugă:

– Desigur, dacă Derek nu primește sonda de petrol, probabil că acțiunile vor scădea un pic.

– Eu sunt un jucător, zâmbi Laski.

Fett continuă:

– Caz în care vei vinde activele companiei și vei închide toate filialele neprofitabile.

– Nicidecum, minți Laski. Cred că ar putea fi profitabilă în forma ei actuală, cu un nou management de calitate.

– Probabil că ai dreptate. Ei bine, este o ofertă considerabilă, una pe care mă simt obligat să i-o fac cunoscută clientului meu.

– Nu face pe inabordabilul! Gândește-te la comisionul corespunzător unui milion de lire.

– Da, spuse Fett cu răceală. Îl voi suna pe Derek.

Luă telefonul de pe măsuta de cafea și spuse:

– Cu Derek Hamilton, vă rog.

Laski pufăi din trabuc, mascându-și neliniștea.

– Derek, sunt Nathaniel. Felix Laski este la mine. A făcut o ofertă. Urmă o pauză, apoi zise:

– Da, așa e, nu? Un milion în cifre rotunde. Ai vrea... bine. Vom fi aici. Poftim? Ah... înțeleg. Râse ușor stânjenit, adăugând:

– Zece minute.

Puse apoi receptorul jos.

– Ei bine, Laski, vine aici. Hai să citim documentele aceleale tale cât așteptăm.

Laski nu se putu abține să nu spună:

– Deci e interesat.

– Ar putea fi.

– A mai spus ceva, nu-i așa?

Fett râse din nou încet și stânjenit.

– Presupun că nu fac niciun rău dacă îți spun. A spus că, dacă îți dă compania până la amiază, ar vrea banii în mână până la prânz.

Ora 11 a.m.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Kevin Hart găsi adresa pe care i-o dăduse redacția de știri și parcă pe linia galbenă. Mașina sa era un Rover de doi ani cu un motor V8, pentru că el era burlac, iar *Evening Post* plătea salarii de Fleet Street, așa că era mult mai bogat decât majoritatea bărbaților de 22 de ani. Știa asta și îi plăcea; și, cum nu era destul de matur încât să-și ascundă discret această plăcere, oamenii ca Arthur Cole îl dis plăceau.

Arthur se înfuriase foarte tare când ieșise din conferința editorului. Stătuse la biroul de presă, dăduse o grămadă de sarcini, așa cum făcea de obicei, apoi îl chemase pe Kevin și îi spusese să vină lângă el la birou și să stea jos: un semn clar că urma să primească o săpuneală, așa cum o numeau reporterii.

Îl surprinsese prin faptul că nu îi vorbise despre felul în care dăduse buzna în conferință, ci despre povestea sa. Îl întrebase:

– Cum era vocea?

– Părea un bărbat de vârstă mijlocie, cu un accent din comitatele din jurul Londrei, îi răspunsese Kevin. Își alegea cuvintele. Poate prea atent – e posibil să fi fost beat sau abătut.

– Nu este vocea pe care am auzit-o eu azi-dimineață. Era mai tânără și cu un accent al clasei muncitoare londoneze. Ce zis a ta?

Kevin îi citise din stenogramă:

– „Sunt Tim Fitzpeterson și sunt șantajat de două persoane numite Laski și Cox. După ce dispar eu, vreau să îi chinuiți pe nemernici.”

Arthur dăduse din cap neîncrezător.

– Asta e tot?

– Mă rog, am întrebat cu ce îl șantajau, iar el a spus: „Doamne, toți sunteți la fel”. Apoi mi-a închis telefonul în nas.

Kevin făcuse o pauză, așteptând o mustrare.

– A fost o întrebare greșită?

Arthur dăduse din umeri.

– A fost, dar nu mă pot gândi la una corectă.

Luase telefonul și formase un număr, apoi îi dăduse receptorul lui Kevin.

– Întreabă-l dacă ne-a sunat în ultima jumătate de oră.

Kevin ascultase un moment, apoi pusese receptorul în furcă.

– Sună ocupat.

– N-avem încotro.

Arthur își pipăise buzunarele, căutându-și țigările.

– Te lași, spuse Kevin, recunoscând simptomele.

– Așa e.

Arthur începuse apoi să-și roadă unghiile.

– Vezi tu, cea mai mare putere pe care o are șantajistul față de un politician este amenințarea că se va duce la ziar. De aceea, șantajistii nu ne vor suna ca să ne ofere informațiile. Asta ar însemna să-și arunce pe fereastră atuul. În aceeași măsură, de vreme ce victimele se tem de ziare, nu ne-ar suna ca să ne spună că sunt șantajate.

Cu aerul unuia care ajunge la o concluzie finală, încheiase:

– De aceea cred că toată chestia asta e o farsă.

Kevin înțeleșese că trebuie să plece. Se ridicase în picioare.

– Am să revin la povestea cu petrolul.

– Nu, spusesse Arthur, trebuie s-o verificăm. Ar fi mai bine să te duci acolo și să îi bați la ușă.

– Ah, bine.

– Dar data viitoare când îți mai trece prin cap să intrerupi conferința unui editor, mai întâi stai jos și numeri până la o sută.

Kevin nu își putuse reține un zâmbet.

– Sigur.

Însă cu cât se gândea mai mult la poveste, cu atât îi dădea mai puține șanse să stea în picioare. În mașină încercă să-și

amintească ce știa despre Tim Fitzpeterson. Era o persoană reținută și discretă, deținea o diplomă în economie și se presupunea că este inteligent; însă pur și simplu nu părea a fi suficient de ager sau de inventiv pentru a oferi materie primă șantajistilor. Kevin își aminti de o fotografie a lui Fitzpeterson cu familia sa – o soție simplă și trei fete lipsite de grație – pe o plajă spaniolă. Politicianul purta o pereche de pantaloni scurți oribili, de culoare kaki.

La prima vedere, clădirea în fața căreia stătea acum Kevin nu prea părea un cuibușor de nebunii. Era un bloc gri și murdar din anii '30, de pe o străduță lăturalnică din Westminster. Dacă nu ar fi fost atât de aproape de Parlament, ar fi fost o dărăpănătură acum. Când intră, Kevin observă că proprietarii modernizaseră locul cu un lift și un portar: fără îndoială că le numeau „apartamente de lux”.

„Ar fi imposibil, se gândi el, să ții aici o soție și trei copii; sau, cel puțin, unui om ca Fitzpeterson i s-ar părea imposibil.” Se dovedi însă că apartamentul era unul de vacanță, așa că – până la urmă – era posibil ca Fitzpeterson să organizeze acolo orgii homosexuale sau petreceri cu iarbă. „Încetează cu speculațiile, își spuse; vei ști într-un minut.”

Nu avea cum să îl evite pe portar – cămăruța lui se afla în fața singurului lift de pe holul îngust. Era un bărbat cadaveric, cu o față scofâlcită și albă – arăta de parcă nu i s-ar fi permis niciodată să vadă lumina zilei, fiind legat cu lanțuri de masă. Când Kevin se apropie, bărbatul puse jos o carte intitulată *Cum să faci al doilea milion* și își scoase ochelarii.

Kevin arătă cu degetul spre carte:

- Mi-ar plăcea să știu cum să-l fac pe primul.
- Nouă, spuse portarul cu o voce plictisită și răbdătoare.
- Poftim?
- Sunteți a noua persoană care spune asta.
- Ah, îmi pare rău.

– Apoi mă întrebați de ce o citesc, iar eu vă spun că mi-a împrumutat-o un locatar și dumneavoastră spuneți că vreți să

vă împrieteniți cu locatarul acela. Acum, că am lămurit asta, ce pot face pentru dumneavoastră?

Kevin știa cum să se comporte cu înfumurații. „Fă-i pe plac”, își spuse. Apoi întrebă:

– La ce număr locuiește domnul Fitzpeterson?

– Îl sun.

Portarul se întinse după telefonul interior.

– Numai puțin.

Kevin își scoase portofelul și alese două bancnote.

– Mi-ar plăcea să îi fac o surpriză.

Îi făcu cu ochiul și puse banii pe tejghea. Bărbatul luă banii și spuse tare:

– Sigur, domnule, întrucât sunteți fratele dumnealui. 5C.

– Mersi.

Kevin se duse la lift și apăsă pe buton. Semnul conspirativ din ochi avusese mai mult efect decât mita, bănuia el. Urcă în lift, apăsă butonul pentru etajul cinci, apoi deschise ușile. Portarul întindea mâna spre telefon.

Kevin spuse:

– E o surpriză. Ați uitat?

Fără să răspundă, portarul începu din nou să citească.

Liftul urcă scârțâind, iar Kevin avu o senzație fizică familiară de anticipare. Întotdeauna simțea asta înainte de a bate la ușă pentru o știre. Senzația nu era neplăcută, dar era mereu amestecată cu o urmă de îngrijorare că nu va reuși.

Palierul de la ultimul etaj era înfrumusețat cu un covor pătrat și subțire de nailon, cu simboluri, și câteva tablouri în acuarelă, decolorate, lipsite de gust, dar nesupărătoare. Erau patru apartamente și fiecare dintre ele era prevăzut cu câte o sonerie, o cutie poștală și un vizor.

Kevin găsi apartamentul 5C, respiră adânc și sună la ușă. Nu răspunse nimeni. După puțin timp sună din nou, apoi își lipi urechea de ușă ca să asculte. Nu se auzea nimic. Starea de agitație îl cam părăsise, lăsându-l un pic abătut.

Întrebându-se ce să facă, traversă palierul, merse la fereastră micuță și privi afară. Peste drum era o școală. O clasă de fete juca netball în curte. Din poziția în care se afla, Kevin nu-și putea da seama dacă erau destul de mari încât să le dorească.

Se întoarse la ușa lui Fitzpeterson și se sprijini pe sonerie. Sunetul liftului care urca îl făcu să tresară. Dacă era un vecin, poate ar putea să întrebe...

Imaginea unui polițist înalt și tânăr ieșind din lift îl șocă. Se simți vinovat. Dar, spre surprinderea lui, acesta îl salută.

– Dumneavoastră trebuie să fiți fratele domnului, spuse polițistul.

Kevin gândi repede.

– Cine v-a spus asta? Întrebă el.

– Portarul.

Kevin îi aruncă rapid încă o întrebare.

– Și de ce sunteți aici?

– Doar ca să verific dacă este bine. Nu a apărut la o întâlnire în dimineața aceasta, iar telefonul este scos din furcă. Ar trebui să aibă gărzi de corp, știți, dar nu vor... Miniștrii ăștia...

Se uită la ușă, apoi întrebă.

– Nu răspunde?

– Nu, zise Kevin.

– Cunoașteți vreun motiv pentru care ar putea fi... să zicem, bolnav? Supărat? Chemat undeva?

Kevin spuse:

– Păi, m-a sunat azi-dimineață și părea neliniștit. De aceea am venit.

Juca un joc foarte periculos, știa asta, dar încă nu mințise și oricum era prea târziu ca să dea înapoi.

Polițistul spuse:

– Poate ar trebui să luăm cheia de la portar.

Kevin nu voia asta. Îi răspunse:

– Mă întreb dacă ar trebui să spargem ușa. Doamne, dacă e bolnav înăuntru...

Polițistul era tânăr și lipsit de experiență, iar ideea de a sparge o ușă părea să îl încânte.

– Credeți că ar putea fi așa de rău? întrebă el.

– Cine știe? De dragul unei uși... Familia Fitzpeterson nu este săracă...

– Nu, domnule.

Nu mai avea nevoie de încurajări. Își lipi umărul de ușă și încercă.

– Împingem o dată bine...

Kevin se apropie de el și cei doi bărbați loviră ușa în același timp. Zgomotul fu mai mare decât impactul.

– În filme nu se întâmplă așa, spuse Kevin, apoi își mușcă limba – remarcă fusese necorespunzător de superficială.

Însă polițistul păru să nu bage de seamă.

– Încă o dată, spuse el.

De data asta, își folosiră amândoi toată forța. Tocul se făcu țândări, iar partea mai slabă a încuietorii se eliberă, căzând pe podea, în timp ce ușa se deschise. Kevin îl lăsă pe polițist să intre primul și îl urmă în hol.

– Nu miroase a gaz, spuse bărbatul.

– Sunt apartamente cu centrală electrică, îi răspunse Kevin, care doar presupunea acest lucru.

Dincolo de holul micuț se aflau trei uși. Prima dădea într-o baie mică, în care Kevin văzu un rând de periute de dinți și o oglindă înaltă. Cea de-a doua era deschisă, dezvăluind bucătăria, care arăta de parcă cineva ar fi căutat de curând ceva în ea. Intrară pe a treia ușă și îl văzură imediat pe Fitzpeterson. Stătea așezat pe un scaun de la birou, cu capul în mâini, de parcă ar fi adormit de atâta muncă. Dar pe masa lui nu era nicio hârtie: doar telefonul, un pahar și un flacon gol. Flaconul era mic, din sticlă maro, cu un capac alb și cu o etichetă albă pe care era scris ceva de mână – genul de sticle pe care farmaciștii le folosesc atunci când prescriu somnifere.

În ciuda tinereții sale, polițistul acționă laudabil de rapid. Spuse foarte tare:

– Domnule Fitzpeterson, domnule!

Apoi, fără să se oprească, traversează camera și își vâri mâna pe sub halat, ca să simtă bătaile inimii bărbatului aplecat.

Pentru o clipă, Kevin rămase nemișcat. În cele din urmă polițistul spuse:

– E încă viu.

Părea că tânărul preluase controlul. Îi făcu semn lui Kevin să vină lângă Fitzpeterson.

– Vorbiți cu el, îi spuse.

Apoi scoase o stație radio din buzunarul de la piept și vorbi în ea.

Kevin îl apucă pe politician de umăr. Corpul părea neobișnuit de inert sub halat.

– Trezește-te! Trezește-te! îi spuse el.

Polițistul termină de vorbit la stația radio și i se alătură.

– Ambulanța trebuie să apară, spuse el. Haideți să îl plimbăm.

Îl apucară fiecare de câte un braț și încercară să îl facă pe bărbatul inconștient să meargă.

– Asta trebuie să facem? întrebă Kevin.

– Sper al naibii de tare că da.

– Îmi doresc să fi fost atent la orele de prim ajutor.

– Și eu la fel.

Kevin era nerăbdător să ajungă la un telefon. Parcă vedea titlul: AM SALVAT VIAȚA MINISTRULUI. Nu era un tânăr insensibil, dar știa de mult că povestea care îl va face celebru va fi probabil tragedia altcuiva. Acum, că se întâmpla, voia să se folosească de asta înainte de a-i aluneca printre degete. Își dorea ca ambulanța să vină mai repede.

Fitzpeterson nu avu nicio reacție la tratamentul cu plimbarea. Polițistul spuse:

– Vorbiți-i. Spuneți-i cine sunteți.

Situația devenea un pic delicată. Kevin înghiți în sec și spuse:

– Tim, Tim! Eu sunt.

– Spuneți-i cum vă cheamă.

Kevin fu salvat de ambulanța care se auzi în stradă. Ca să acopere sunetul sirenei, strigă:

– Hai să îl scoatem pe palier, să fie pregătit.

Cei doi târără corpul fără vlagă afară. În timp ce așteptau lângă lift, polițistul puse mâna din nou pe inima lui Fitzpeterson.

– Doamne, nu simt nimic, spuse el.

Liftul sosi și apărură imediat cei doi oameni de la ambulanță. Cel mai în vârstă aruncă o privire scurtă și spuse:

– Supradoză?

– Da, spuse polițistul.

– Atunci, fără targă, Bill. Țineți-l în picioare.

Polițistul îl întreabă pe Kevin:

– Vreți să mergeți cu el?

Era ultimul lucru pe care Kevin voia să îl facă.

– Ar trebui să rămân aici și să dau telefoane, spuse el.

Bărbații de la ambulanță urcară în lift, ținându-l pe Fitzpeterson între ei.

– Noi am plecat, spuse cel mai în vârstă, apoi apăsă pe buton.

Polițistul își scoase din nou stația, iar Kevin se întoarse în apartament. Telefonul era pe masă, dar nu voia ca sticlele să tragă cu urechea. Poate mai avea o linie secundară în dormitor.

Se duse acolo. Pe o noptieră mică din lemn era un Trimphone gri. Formă numărul de la *Post*.

– Transcrie, te rog... Kevin Hart aici. Ministrul Tim Fitzpeterson a fost trimis astăzi în grabă la spital, după încercarea de a se sinucide punct. Am descoperit corpul în comă al ministrului energiei după ce mi-a spus virgulă într-un apel isteric virgulă că era șantajat punct. Ministrul...

Vocea lui Kevin se stinse.

– Mai ești acolo? întreabă dactilograful.

Kevin tăcea. Tocmai observase sângele de pe cearșafurile mototolite de lângă el și i se făcuse rău.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

„Ce am de câștigat din munca mea?” Derek Hamilton se întrebase asta toată dimineața, în timp ce medicamentele își pierdeau efectul și durerea provocată de ulcerul său devenea mai acută și mai constantă. La fel ca și durerea, întrebarea ieșea la iveală în momentele de stres. Hamilton începuse prost, cu o întâlnire cu un director financiar care îi propusese o schemă de reduceri ale cheltuielilor ce însuma o blocare de 50% din întreaga operațiune. Planul nu era bun de nimic – ar fi ajutat la fluxul de numerar și ar fi distrus profitul –, dar Hamilton nu vedea alte alternative, iar această situație dificilă îl înfuria. Se răstise la contabil: „Eu îți cer soluții și tu îmi spui să închid magazinul ăsta nenorocit!” Un astfel de comportament față de personalul cu funcții superioare de conducere era destul de intolerabil, știa asta. Cu siguranță omul avea să demisioneze și probabil că nu va putea fi convins să nu o facă. Apoi, secretara lui, o femeie căsătorită, distinsă și echilibrată, care vorbea trei limbi, îl deranjase cu o listă de nimicuri și țipase și la ea. Având în vedere funcția ei, probabil considera că o asemenea purtare urâtă făcea parte din slujbă, dar nu era o scuză, gândi el.

Și, de ficcare dată când își injura angajații, ulcerul și pe sine însuși, se trezea întrebându-se: „Ce fac?”

Trecu prin nenumărate răspunsuri posibile, în timp ce mașina îl ducea pe scurta distanță dintre biroul său și cel al lui Nathaniel Fett. Nu se putea renunța atât de ușor la bani ca stimulent, așa cum pretindea el câteodată. Era adevărat că el și Ellen ar fi putut trăi foarte bine din venitul lui sau chiar din

dobânda acestuia, dar visele sale depășeau o viață confortabilă. Adevăratul succes în afaceri ar fi însemnat un iaht de un milion de lire sterline, o vilă la Cannes, propriul teren de vânătoare pentru potârniche și posibilitatea de a cumpăra tablourile lui Picasso care îi plăceau. În loc să admire reproducerile din albume. Acestea erau visele lui; sau fuseseră – acum era probabil prea târziu. Hamilton Holdings nu avea să facă profituri senzaționale cât timp avea să trăiască el. Când era tânăr, își dorise autoritate și prestigiu, se gândi. Aici eșuase. Nu era niciun prestigiu în a fi directorul unei companii în pierdere, indiferent cât de mare era; iar autoritatea lui fusese declarată drept lipsită de valoare de către criticile aspre ale contabililor.

Nu era sigur la ce se refererău oamenii atunci când vorbeau despre satisfacția profesională. Era o expresie ciudată care-i amintea de imaginea unui meșteșugar făcând o masă dintr-o bucată de lemn sau a unui fermier ducând la piață o turmă de miei grăsuți. Afacerile nu erau așa: chiar dacă aveai succes cât de cât, întotdeauna existau noi frustrări. Iar pentru Hamilton nu exista altceva în afară de afacerea sa. Nu avea înzestrarea de a face mese sau de a crește oi, de a scrie manuale sau de a proiecta blocuri de birouri, chiar dacă și-ar fi dorit asta.

Se gândi din nou la fiii săi. Ellen avusese dreptate: niciunul dintre ei nu se baza pe moștenire. Dacă le-ar fi cerut sfatul, i-ar fi spus cu siguranță: „E a ta, cheltuiește-o!” Cu toate acestea, era împotriva instinctelor sale să renunțe la afacerea care li îmbogățea familia. „Probabil că n-ar trebui să îmi ascult instinctul, își spuse, faptul că l-am urmat nu m-a făcut fericit.”

Se întrebă pentru prima oară ce ar face dacă nu ar mai fi nevoit să meargă la birou. Viața la țară nu îl interesa deloc. Să meargă într-un bar cu un câine în lesă, ca vecinul său, colonelul Quinton, l-ar fi plictisit teribil. Ziarele nu ar fi prezentat niciun interes – citea numai paginile de afaceri, iar dacă nu ar fi avut nicio afacere, chiar și acestea ar fi fost neinteresante. Era pasionat de grădina sa, dar nu s-ar fi putut imagina petrecându-și întreaga zi săpând după buruieni și aruncând îngrășământ cu furca.

„Ce făceam pe când eram tineri?” se întrebă el. Privind retrospectiv, se pare că el și Ellen petrecuseră o grămadă de timp fără să facă absolut nimic. Făceau plimbări lungi cu mașina lui cu două locuri și uneori se întâlneau cu prietenii la un picnic. De ce? De ce să te urci într-o mașină și să parcurgi o distanță lungă doar ca să mănânci niște sandviciuri și apoi să te întorci? Mergeau la spectacole și la restaurante, dar asta se întâmpla seara. Cu toate acestea, păreau întotdeauna să aibă mult prea puține zile libere de petrecut împreună.

Ei bine, probabil că era timpul ca el și Ellen să înceapă să se redescopere unul pe celălalt. Iar un milion de lire sterline i-ar fi putut cumpăra o parte din vise. Și-ar fi putut lua o vilă – poate nu la Cannes, dar măcar undeva în sud. Și-ar fi putut cumpăra un iaht, destul de mare pentru Marea Mediterană și suficient de mic încât să îl conducă singur. Terenul de vânătoare ieșea din discuție, dar probabil că i-ar rămâne bani pentru unul sau două tablouri decente.

Tipul ăsta, Laski, își cumpăra o mare bătaie de cap. Cu toate acestea, complicațiile păreau a fi specialitatea lui. Hamilton știa foarte puține lucruri despre el. Bărbatul nu avea nici trecut, nici educație, nici familie, dar era inteligent și avea bani, iar în vremuri grele, chestiile astea valorau mai mult decât o educație bună. Probabil că Laski și Hamilton Holdings se meritau unul pe celălalt.

Hamilton îi spusese un lucru ciudat lui Nathaniel Fett: „Spune-i lui Laski că dacă îi vând compania până la amiază, vreau banii în mână până la prânz”. Cât de excentric era să ceri banii imediat, precum patronul unui magazin de băuturi din Glasgow! Dar știa de ce o făcuse: ca să nu fie nevoit să decidă – dacă Laski putea face rost de bani, afacerea era încheiată; dacă nu, nu. Incapabil să ia o hotărâre, dăduse cu banul.

Dintr-odată, speră din tot sufletul că Laski va putea face rost de bani. Derek Hamilton nu mai voia să se întoarcă nicio dată la birou.

Mașina trase în fața casei lui Fett, iar el coborî.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Frumusețea meseriei de „spion“, descoperise Bertie Chieseman, era aceea că puteai face aproape orice în timp ce ascultai stația radio a poliției. Iar tragedia, din punctul său de vedere, era că nu existau prea multe lucruri pe care își dorea să le facă.

În dimineața aceea deja măturase covorul – un proces de a strânge praful doar ca să așeze la loc, la scurt timp după aceea –, în timp ce undele erau pline de mesaje neinteresante despre traficul din Old Kent Road. De asemenea, se bărbierise la chiu-veta din colț, folosind un aparat de ras și apă caldă de la boiler, și își prăjise o singură feliuță de bacon pe aragaz, în aceeași cameră, pentru micul dejun. Mânca foarte puțin.

Sunase la *Evening Post* doar o dată, după primul său raport de la ora opt, ca să le vândă ponturi despre faptul că o ambulanță fusese chemată la un bloc de apartamente din Westminster. Numele pacientului nu fusese menționat în transmisie, dar Bertie presupuse din adresă că era posibil să fie cineva important. Era treaba biroului de presă să sune la ambulanță și să ceară numele; iar dacă ei ar fi știut, le-ar fi transmis această informație. De cele mai multe ori însă, cei de la ambulanță nu raportau nimic până când pacientul nu era în spital. Bertie vorbea ocazional cu reporterii și întotdeauna le punea întrebări despre felul în care foloseau informațiile pe care el le oferea și cum le transformau în știri. Era destul de bine informat în privința mecanismelor jurnalismului.

În afară de asta și de trafic, mai avuseseră loc doar câteva furturi din magazine, vandalisme neînsemnate, vreo două

accidente, o mică demonstrație în Downing Street și un incident neelucidat.

Incidentul avusese loc în East London, dar asta era cam tot ce știa Bertie. Auzise o alertă pentru toate mașinile, însă mesajul ulterior nu îi oferise nicio altă informație: mașinilor li se cerea să caute o dubă albastră simplă, cu un anumit număr de înregistrare. Probabil că fusese pur și simplu jefuită de o încărcătură de țigări sau poate că era condusă de o persoană pe care poliția voia să o interogheze sau poate că fusese implicată într-un furt. Fusese folosit cuvânt „Obadiah” – Bertie nu știa de ce. Imediat după alertă, trei mașini fuseseră detașate de patrula obișnuită pentru a căuta duba. Asta nu însemna mare lucru.

Era posibil să se fi făcut tam-tam degeaba – poate că era vorba de soția fugară a vreunui inspector de poliție; Bertie știa că se mai întâmplase asta. Pe de altă parte însă, ar fi putut fi ceva important. Aștepta mai multe informații.

În timp ce își curăța tigaia cu apă caldă și cu o cârpă, apăru proprietăreasa. Bertie își șterse mâinile de pulover și scoase registrul pentru chirie. Doamna Keeney, care purta un șorț și bigudiuri, se uită uimită la echipamentul radio, deși îl vedea în fiecare săptămână.

Bertie îi dădu banii, iar ea semnă în registru, apoi îi înmână o scrisoare.

– Nu înțeleg de ce nu pui niște muzică frumoasă, spuse ea.

El îi zâmbi. Nu îi spusese la ce folosește radioul, fiindcă era împotriva legii să ascuți stația poliției...

– Nu sunt foarte pasionat de muzică, îi răspunse.

Femeia dădu din cap resemnată și ieși din cameră. Bertie deschise scrisoarea. Era cecul său lunar de la *Evening Post*. Avusese o perioadă bună: cecul era de 500 de lire. Bertie nu plătea taxe, așa că îi era greu să își cheltuiască toți banii. Slujba sa îl obliga să trăiască destul de simplu. Își petrecea fiecare seară în baruri, iar duminica ieșea cu mașina lui de lux, un Ford Capri nou-nouț. Vizita tot felul de locuri, precum un turist: fusese la Catedrala Canterbury, la Castelul Windsor, la Beaulieu,

St. Albans, Bath, Oxford, vizitase parcuri de safari, case impunătoare, monumente străvechi, orașe istorice, piste de curse și parcuri de distracții, cu aceeași bucurie de fiecare dată. În viața lui nu avusese atâția bani. Erau suficienți ca să-și cumpere tot ce dorea și îi mai rămânea ceva și ca să economisească.

Puse cecul într-un sertar și termină de curățat tigaia. În timp ce o punea deoparte, stația radio pârâi și un al șaselea simț îi spuse să asculte cu atenție.

– Exact, un Bedford albastru cu șase roți. Alpha Charlie London 2 0 3 mama. Ce să aibă? Semne distincte? Da, dacă te uiți înăuntru, vei observa că are un aspect extrem de neobișnuit – șase lăzi mari cu bancnote folosite.

Bertie se încruntă. Operatorul radio de la sediu glumea, evident; dar ceea ce spusese sugera că furgoneta dispărută transporta o sumă mare de bani. O astfel de dubă nu dispăruse întâmplător. Probabil că fusese jefuită.

Se așază la masă și ridică receptorul.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Când Derek Hamilton intră în încăpere, Felix Laski și Nathaniel Fett se ridicară în picioare. Laski – potențialul cumpărător – și Hamilton – vânzătorul – își strânseseră mâinile scurt, ca pugiliștii înainte de o luptă. Laski își dădu seama cu stupoare că purtau costume identice: albastru-închis cu dungi. Aveau chiar și același model de sacou cu șase nasturi, la două rânduri, fără despicături. Dar trupul masiv al lui Hamilton anula orice eleganță a stilului. Pe el, chiar și cel mai frumos costum ar fi arătat ca o bucată de cârpă înfășurată în jurul unui jeleu. Laski știa, fără să se uite în oglindă, că al lui părea mult mai scump.

Își spuse că nu era cazul să se simtă superior. O atitudine greșită ar fi putut distruge negocierea.

– Mă bucur să te văd din nou, Hamilton, îi spuse el.

Hamilton dădu din cap aprobator.

– Bună ziua, domnule Laski.

Scaunul scârțâi când se așează. Folosirea termenului „domnule” nu îi scăpă lui Laski. Hamilton folosea numele de familie simplu doar cu egalii săi.

Laski se așează picior peste picior și așteaptă ca Fett, brokerul, să treacă la treburile. Îl studie pe Hamilton cu coada ochiului. Probabil că fusese un bărbat frumos în tinerețea sa, se gândi el: avea fruntea înaltă, nasul drept și ochii albaștri și strălucitori. În momentul acela părea relaxat, ținându-și mâinile încrucișate în poală. „Deja s-a hotărât”, își spuse Laski.

– O spun în scop informativ, spuse Fett. Derek deține 510 000 de acțiuni în Hamilton Holdings Limited, companie

publică. Alte 490 000 sunt deținute de diverși parteneri și nu există acțiuni neemise. Domnule Laski, dumneavoastră vă oferiți să cumpărați acele 510 000 de acțiuni pentru suma de un milion de lire sterline, cu condiția ca vânzarea să fie cu data de astăzi și semnată la ora 12 după-amiază.

– Sau accept o adresă prin care se specifică această intenție, datată și semnată astfel.

– De acord!

Fett continuă să enunțe diverse formalități pe un ton plat, iar Laski încetă să mai fie atent. Se gândea că Hamilton merita probabil să își piardă soția. O femeie ca Ellen, atât de sprintenă și cu atât de mult sex-appeal, avea dreptul la o viață amoroasă sănătoasă: soțul ei nu avea niciun drept să își permită să se ramolească.

„Uită-te la mine, își spuse el în gând, îi fur omului soția, îi iau și munca de o viață și, cu toate astea, tot mă poate face să mă simt jenat, numindu-mă «domnule».”

– După părerea mea, concluzionă Fett, afacerea poate fi încheiată așa cum a specificat domnul Laski. Documentele sunt satisfăcătoare. Mai rămâne doar marea întrebare dacă și în ce condiții va vinde Derek.

Se lăsă pe spate cu aerul unuia care încheiase un ritual.

Hamilton se uită la Laski.

– Care sunt planurile dumneavoastră în ceea ce privește compania? întrebă el.

Laski își înăbuși un oftat. Interogatoriile nu aveau niciun rost. Era destul de liber să îi spună lui Hamilton o grămadă de minciuni. Și exact asta făcu.

– Primul pas ar fi o infuzie mare de capital, spuse el. Apoi, o îmbunătățire a serviciilor de management, o restructurare la nivel decizional în filiale și câteva eficientizări în sectoarele cu performanță scăzută.

Nimic nu putea fi mai departe de adevăr, dar dacă Hamilton voia să citească scenariul de la început, Laski era bucuros să o facă.

– Ați ales un moment decisiv pentru a vă lansa oferta.

– Nu chiar, spuse Laski. Sonda de petrol, dacă se va întâmpla, va fi un bonus. Ceea ce cumpăr eu este o companie puternică la bază, care trece printr-o perioadă grea. O voi face profitabilă fără să mă amestec în infrastructura ei. Se întâmplă ca acesta să fie talentul meu special. Zâmbi cu stângăcie, apoi adăugă: În ciuda reputației mele, sunt interesat să conduc întreprinderi reale, nu să le tranzacționez acțiunile.

Observă o privire ostilă din partea lui Fett: brokerul știa că minte.

– Așadar, de ce este termenul-limită la ora 12? îl întrebă.

– Cred că prețul acțiunilor Hamilton vor crește peste măsură dacă obțineți licența. Aceasta ar putea fi ultima mea șansă de a cumpăra la un preț rezonabil, pentru ceva timp.

– În regulă, spuse Hamilton, preluând inițiativa în locul lui Fett. Dar și eu am stabilit un termen-limită. Ce părere aveți despre asta?

– Mă bucur, minți Laski.

De fapt, era grozav de îngrijorat. Dorința lui Hamilton de a vedea banii „în mână” în momentul semnării contractului era un lucru neașteptat.

Laski plănuise să plătească un avans în ziua aceea și diferența atunci când se înmânau contractele finale. Dar, deși clauza lui Hamilton era ciudată, era perfect rezonabilă. De îndată ce avea să fie semnată adresa, Laski putea să tranzacționeze acțiunile – fie să le vândă, fie să le folosească pentru a face un împrumut. Planul lui era să folosească acțiunile la prețul lor crescut datorită petrolului, pentru a strânge banii și a-și recupera investiția inițială.

Dar căzuse în propria groapă. Îl tentase pe Hamilton cu o afacere rapidă, iar bătrânul răspunsese prea bine la ea. Nu știa ce va face, fiindcă nu avea un milion de lire – ar fi ajuns la fundul sacului pentru un avans de 100 000. Dar știa ce nu va face: nu va lăsa afacerea aceea să îi scape printre degete.

– Mă bucur, repetă el.

– Derek, probabil acum e momentul ca tu și cu mine să rămânem singuri câteva minute, spuse Fett.

– Nu cred, îl întrerupse Hamilton. Asta dacă nu cumva ai de gând să îmi spui că afacerea este plină de capcane.

– Nicidecum.

– În cazul acesta, accept, spuse Hamilton întorcându-se către Laski.

Laski se ridică în picioare și îi strânse mâna lui Hamilton. Grăsanul fu ușor jenat de gest, dar era unul în care Laski credea. Oamenii ca Hamilton puteau găsi oricând clauze derogatorii într-un contract, dar nu suportau să ignore o strângere de mână.

– Fondurile sunt în Cotton Bank din Jamaica, filiala londoneză, desigur. Presupun că nu este o problemă, spuse Laski, scoțând un carnet de cecuri din buzunar.

Fett se încruntă. Era o bancă foarte mică, dar cât se poate de respectabilă. Ar fi preferat un cec retras dintr-o bancă de compensare, dar nu prea mai putea obiecta în stadiul acesta fără să pară obstructiv: Laski știa că se va simți astfel.

Acesta scrisese cecul și i-l înmână lui Hamilton.

– Nu se întâmplă prea des ca omul să bage în buzunar un milion de lire, spuse el.

Hamilton părea binedispus. Îi răspunse zâmbind:

– Nici să cheltuie.

– Când aveam zece ani, spuse Laski, cocoșul nostru a murit, iar eu am mers cu tatăl meu la piață ca să cumpărăm altul. A costat echivalentul a... ah, trei lire. Dar familia mea economisise un an întreg ca să strângă banii aceștia. Achiziționarea acelui cocoș a implicat mai multă analiză decât orice afacere financiară pe care am făcut-o vreodată, inclusiv cea de acum.

Zâmbi, știind că bărbații erau jenați să audă povestea asta și că oricum nu le păsa.

– Un milion de lire nu înseamnă nimic, dar un cocoș poate scăpa de foame o familie întreagă.

– Foarte adevărat, îndrugă Hamilton.

Laski reveni la atitudinea sa obișnuită.

– Dați-mi voie să sun la bancă și să îi anunț că cecul este pe drum, zise el.

– Sigur că da.

Fett îl conduse la ușă și îi arătă cu degetul un birou:

– Camera aceea este liberă. Valerie îți va da un ton de apel.

– Mulțumesc. Când mă întorc, putem semna contractele.

Laski se duse în camera cea mică și ridică receptorul. Când auzi tonul, se uită afară ca să se asigure că Valerie nu trăgea cu urechea. Femeia era la dulapul cu acte. Formă numărul.

– Cotton Bank din Jamaica.

– Aici Laski. Dați-mi-l pe Jones.

Urmă o pauză.

– Bună dimineața, domnule Laski.

– Jones, tocmai am semnat un cec de un milion de lire sterline.

La început nu se auzi niciun răspuns, apoi Jones spuse:

– Doamne, dar nu aveți atâția bani!

– Chiar și așa, vei lichida cecul.

– Dar ce facem cu Threadneedle Street? întrebă managerul ridicând vocea. Nu avem destui bani în depozitul de la bancă.

– Toate la timpul lor.

– Domnule Laski, banca aceasta nu poate autoriza transferul unui milion de lire sterline din contul său de la Banca Angliei într-un alt cont de la Banca Angliei, fiindcă banca aceasta nu deține un depozit de un milion de lire la Banca Angliei. Nu cred că vă pot explica situația mai clar de atât.

– Jones, a cui este Cotton Bank din Jamaica?

Jones inspiră adânc și zgomotos.

– A dumneavoastră, domnule.

– Exact.

Laski puse receptorul în furcă.

Ora 12 după-amiaza

CAPITOLUL DOUĂZECI

Peter „Jesse“ James transpira. Soarele după-amiezii era neobișnuit de puternic, iar parbrizul mare de sticlă al furgonetei amplifică arșița, astfel încât razele soarelui îi ardeau brațele goale și cărnose și îi dogoreau pantalonii. Îi era îngrozitor de cald.

Pe lângă asta, era îngrozit.

Jacko îi spusese să conducă încet. Sfatul era inutil. La o milă de cimitirul de mașini, intrase într-un trafic peste măsură de aglomerat și de atunci condusesse bară la bară, pe jumătate din sudul Londrei. Nu s-ar fi putut grăbi nici dacă ar fi vrut.

Avea ambele uși glisante laterale deschise, dar asta nu îl ajuta. Vântul nu bătea deloc când automobilul stătea pe loc, iar când se mișca, tot ce primea era o adiere ușoară de fum cald de escapament.

Jesse considera că șofatul ar trebui să fie o aventură. Era îndrăgostit de mașini de când o furase pe prima, la vârsta de doisprezece ani: un Zephyr-Zodiac cu aripi personalizate. Îi plăcea să forțeze semafoarele, să ia curbele cu frâna de motor și să îi sperie de moarte pe șoferii de weekend. Când un alt șofer îndrăzneă să claxoneze, Jesse urla injurându-l, îi arăta pumnul și își imagina cum ar fi fost să îl împuște pe nenorocit în cap. În mașina lui ținea un pistol în torpedou. Nu fusese folosit niciodată.

Însă șofatul nu era deloc distractiv când aveai în spate o avere în bani furați. Trebuia să accelerezi treptat și să frânezi regulat, să semnalizezi de câte ori opreai, să te abții de la depășiri și să cedezi trecerea pietonilor în intersecții. Îi trecu prin minte că și un comportament prea corect ar putea da de bănuț:

un sticlete inteligent care ar vedea o dubiță condusă de un tânăr supus ca o băbuță crispată la un examen de conducere ar mirosi cu siguranță ceva.

Ajunse la o altă intersecție din interminabilul drum Circular de Sud. Culoarea semaforului trecu de la verde la galben. Instinctul îi spunea lui Jesse să calce accelerația și să nu stea la stop. Oftă obosit, își flutură brațul pe fereastră ca un idiot și opri cu grijă.

Ar fi trebuit să încerce să nu își facă prea multe griji – oamenii agitați fac greșeli. Ar fi trebuit să uite de bani, să se gândească la altceva. Condusesse mii de mile prin traficul exasperant al Londrei fără să fie oprit de poliția rutieră: de ce ar fi altfel astăzi? Nici măcar polițiștii nu puteau mirosi banii furați.

Semaforul își schimbă culoarea și Jesse înaintă. Apoi drumul se îngustă, ajungând la un centru comercial unde camioanele cu mărfuri stăteau aliniate la bordură, iar traficul era îngreunat de un grup de pietoni care traversa. Cumpărătorii se înghesuiau pe trotuarele înguste, blocate de câțiva vânzători ambulanți care își vindeau gablonțurile ieftine și husele pentru mesele de călcat.

Femeile purtau haine subțiri – acesta era unul dintre avantajele zilelor toride. Jesse începu să admire tricourile strâmte, încântătoare rochițe lejere și genunchii goi, în timp ce înainta poticnindu-se din metru în metru. Îi plăceau fetele cu fundul mare și examină cu atenție mulțimea, în căutarea unui exemplar potrivit pe care să îl dezbrace din priviri.

O văzu cam la cincizeci de metri depărtare. Purta un pulover albastru de nailon și pantaloni albi strâmți. Probabil se considera grasă, dar Jesse ar fi contrazis-o. Avea un sutien drăguț, demodat, care îi făcea sânii să arate ca niște torpile, iar pantalonii cu talie înaltă îi plesneau pe șoldurile mari. Jesse o privi atent, sperând să o vadă cu sânii săltându-i. O văzu.

I-ar fi plăcut să stea în spatele ei și să îi dea jos pantalonii încet, apoi...

Autovehiculul din față înaintă douăzeci de metri și Jesse îl urmă. Era o limuzină Marina nouă-nouță, cu plafon de vinilin. Poate avea să își ia și el una cu partea lui din câștig. Șirul de

mașini se opri din nou. Jesse trase frâna de mână și se uită după fata durdulie. Nu o regăsi decât atunci când coloana începu din nou să se miște. În timp ce apăsa pe ambreiaj o văzu cu spatele la el, uitându-se în vitrina unui magazin de pantofi. Pantalonii îi erau atât de strâmți, încât îi putea vedea tivul chiloților – două linii diagonale care marcau întâlnirea dintre coapse. Adora să le vadă chiloții pe sub pantaloni: îl excita aproape la fel de tare ca și un fund gol. „Apoi i-aș da jos chiloți, se gândi el, și...”

Brusc se auzi zgomotul oțelului pe oțel. Furgoneta se opri poticnindu-se, aruncându-l pe Jesse înainte, în volan. Ușile gli-sante se închiseră, izbindu-se de două ori. Știa ce făcuse dinainte să se uite, iar gustul fricii îl făcu să se simtă rău.

Mașina din față se oprise mai devreme decât trebuia, iar Jesse, acaparat de fata durdulie cu pantalonii strâmți, intrase fix în spatele lui.

Cobori din dubă. Șoferul limuzinei analiza deja daunele. Își ridică privirea către Jesse, cu fața roșie de furie.

– Ticălos smintit! izbucni el. Ești orb sau prost?

Avea un accent de Lancashire.

Jesse îl ignoră și se uită la barele de protecție ale celor două automobile, îndoite ca într-un sărut de oțel. Făcu un efort ca să își păstreze calmul.

– Îmi pare rău, prietene. E vina mea.

– Îți pare rău... Oamenilor ca tine ar trebui să li se interzică dracului să iasă pe drum!

Jesse se uită lung la bărbat. Era scund și solid și purta un costum. Fața sa rotundă era imaginea revoltei îndreptățite. Avea agresivitatea pripită a oamenilor scunzi și capul înclinat pe spate. Jesse îl detestă pe loc. Arăta ca un sergent-major. I-ar fi plăcut să îi tragă un pumn în față; sau, și mai bine, să îl împuște în frunte.

– Cu toții facem greșeli, spuse el cu o amabilitate forțată. Hai să facem schimb de nume și de tot ce trebuie și să ne vedem de treabă. E doar o zgârietură. Să nu facem din asta un dezastbru național.

Nu trebuia să spună asta. Bărbatul cel scund se înroși și mai tare.

– Nu scapi așa de ușor, spuse el.

Mașinile din față înaintară, iar șoferii din spate deveniră nerăbdători. Câțiva dintre ei începură să claxoneze. Un bărbat ieșise din mașină.

Șoferul limuzinei notă numărul furgonetei într-un carnetel. „Oamenii de genul ăsta au întotdeauna un carnetel și un creion în buzunarul de la sacou”, se gândi Jesse.

– Țsta e condus neglijent, la naiba! O să sun la poliție, spuse bărbatul închizând carnetelul.

– Ce-ar fi să vă mișcați voi din drum, ca noi ceilalți să putem înainta? spuse șoferul din spate.

Jesse simți în el un aliat.

– Nu-mi doresc altceva, prietene, dar tipul ăsta vrea să îl cheme pe Kojak să se ocupe de caz.

Grăsanul îl muștră cu un gest din deget:

– Îi știu eu pe cei ca tine – conduceți ca huliganii și vă bazați pe asigurare. Te dau pe mâna poliției, flăcăule.

Jesse făcu un pas în față încheștându-și pumnii, apoi se opri. Începea să îl apuce panica.

– Poliția are destule pe cap, argumentă el.

Celălalt bărbat miji ochii. Observase că Jesse se temea.

– Îi vom lăsa pe ei să decidă dacă au lucruri mai bune de făcut.

Se uită în jur și observă o cabină telefonică.

– Stai aici, îi spuse, apoi se întoarse cu spatele.

Jesse îl apucă de umăr. Era speriat acum.

– Nu e treaba poliției, îi spuse el.

Bărbatul se întoarse și îi dădu mâna la o parte.

– Dă-mi drumul, golanule...

Jesse îl apucă de rever și îl ridică pe vârfuri.

– Îți arăt eu golan...

Dintr-odată deveni conștient de mulțimea care se adunase și care privea cu interes. Erau în jur de doisprezece oameni. Se uită lung la ei. Majoritatea erau casnice cu sacoșe de cumpărături.

Pata cu pantalonii strâmți era în față. Își dădu seama că făcea numai prostii.

Hotărî să scape de situația aceea. Îi dădu drumul bărbatului păgubit și urcă apoi în dubă. Bărbatul îl privea neîncrezător. Jesse porni din nou motorul oprit și dădu cu spatele.

Când automobilele se despărțiră, se auzi o smucitură. Văzu că bara de protecție a Marinei atârna desfăcută și că stopurile erau sparte. „Cincizeci de lire ca să le reperi și zece lire dacă faci singur treaba”, își spuse el nebunește.

Grăsanul se așeză în fața dubei și rămase acolo ca zeul Neptun, dând insistent din deget.

– Nu te mișca de aici! strigă el.

Mulțimea continua să se adune pe măsură ce scandalul devenea tot mai spectaculos. Traficul din sens opus se mai calmase, iar mașinile din spate începuseră să ocolească accidentul.

Jesse băgă în viteza întâi și ambală motorul. Bărbatul nu se clinti din loc. Jesse apăsă ambreiajul brusc, cu o smucitură, și furgoneta demară.

Grăsanul sări înspre bordură, însă prea târziu. Când Jesse viră, se auzi o bufnitură surdă în aripa laterală. O mașină din spate frână cu scârțait de roți. Jesse schimbă viteza și plecă în trombă, fără să se uite înapoi.

În timp ce gonia ignorând trecerile de pietoni, virând brusc și frânând frecvent, strada i se părea îngustă și înnăbușitoare, ca o capcană. Încerca cu disperare să gândească. O făcuse de oaie. Întreaga treabă mersese minunat și Jesse James făcuse praf mașina de evadare. O dubă plină de bancnote dată de gol de o lovitură de cincizeci de lire. Rahat!

„Păstrează-ți calmul, își spuse. Dacă nu ajungi la pușcărie, nu e totul pierdut.” Încă mai era timp, numai de-ar fi putut gândi!

Încetini și ieși de pe drumul principal. Nu avea niciun rost să atragă din nou atenția asupra lui. Se strecură pe câteva străzi laterale și analiză situația.

Ce avea să se întâmple acum? Unul dintre martori avea să sune la poliție, mai ales că îl doborâse pe grăsan. Numărul

furgonetei era în carnetel; în plus, probabil că îl notase și cineva din mulțime. Avea să fie raportată ca fugă de la locul accidentului, iar numărul avea să fie transmis prin stație mașinilor de patrulare. Probabil că avea să mai dureze între trei și cincisprezece minute. Apoi, încă cinci minute și vor transmite o descriere a lui Jesse. Ce purta? Pantaloni albaștri și o cămașă portocalie. Rahat.

Ce ar fi spus Tony Cox dacă ar fi fost acolo ca să îl întrebe? Jesse își aminti fața durdulie a șefului și îi auzi vocea: „Spune care e problema, da?”

Jesse spuse cu voce tare: „Poliția are numărul și descrierea mea”.

„Gândește-te la ce ar trebui să faci ca să rezolvi problema.”

– Ce dracului să fac, Tone? Să-mi schimb numărul de înmatriculare și înfățișarea?

„Atunci, fă-o, nu?”

Jesse se încruntă. Gândirea analitică a lui Tony nu mergea mai departe de atât. De unde dracului să ia numere de înmatriculare și cum să și le pună?

Fără îndoială, era ușor.

Își găsi drumul către șoseaua principală și conduse până a ajuns la un service auto. Trase în curte. Plăcuțe magnetice, se gândi el, bună treabă!

În spatele pompelor se afla un atelier de reparații. Pe partea cealaltă descărca o cisternă.

Operatorul se apropie, curățându-și ochelarii cu o bucată de cârpă uleioasă.

– De cinci lire, spuse Jesse. Unde e buda?

– După colț.

Jesse o luă în direcția pe care i-o arătase bărbatul printr-un gest cu degetul. O alee din beton dur ducea lângă service. Găsi o ușă spartă pe care scria „Bărbați” și trecu pe lângă ea.

În spatele service-ului era un mic petic de teren nefolosit, unde se înghesuiau mai multe mașini destul de noi, aduse pentru reparație, laolaltă cu uși ruginite, aripi îndoite și piese defecte.

Jesse nu putea zări ce căuta. Intrarea din spate a atelierului de reparații se deschise lângă el, îndeajuns de larg încât să

poată intra un autobuz. Nu avea niciun rost să se ascundă. Pătrunse înăuntru.

După soarele de afară, îi luă un moment să se obișnuiască cu întunericul. Aerul mirosea a ulei de motor și ozon. La înălțimea capului, pe o rampă, era un Mini cu măruntaiele atârându-i pe scenă. Partea din față a unui camion cu remorcă era conectată la un aparat de verificare Krypton. Un Jaguar pe proptele avea rușile date jos. Nu era nimeni pe-acolo. Se uită la ceasul de la mână: probabil că luau cina. Privi în jur.

Zări lucrurile de care avea nevoie. O plăcuță de înmatriculare provizorie, de culoare albă cu scris roșu, stătea pe un butoi de ulei, într-un colț. Se duse acolo și o luă. Se uită din nou în jur și mai fură două lucruri: o salopetă curată care stătea agățată într-un cui pe zidul de cărămidă și o bucată de sfoară murdară de pe podea.

Apoi, se auzi o voce care spuse:

– Cauți ceva, frate?

Jesse se întoarse brusc, cu inima cât un purice. Un mecanic de culoare – cu gura plină de mâncare și îmbrăcat într-o salopetă soioasă – stătea în partea cealaltă a atelierului, sprijinit de aripa albă și strălucitoare a Jaguarului. Tunsoarea lui afro se mișca în timp ce mesteca. Jesse încercă să acopere plăcuța de înmatriculare cu salopeta.

– Buda. Vreau să mă schimb spuse el, ținându-și răsuflarea. Mecanicul arătă cu degetul.

– E afară, îi răspunse el.

Înghiți, apoi mai luă o îmbucătură dintr-un sandvici cu ou.

– Mersi, zise Jesse, ieșind afară în grabă.

– N-ai pentru ce, strigă mecanicul după el.

Jesse își dădu seama că bărbatul avea accent irlandez. Afroamericani irlandezi? Asta era ceva nou.

Operatorul de pompă aștepta lângă dubă. Jesse urcă și aruncă salopeta și plăcuțele de înmatriculare pe bancheta din spate. Operatorul se uită curios spre haine. Jesse spuse:

– Salopeta mea atârna la ușa din spate. Cred că e murdară. Cât costă?

– În general, noi luăm o bancnotă de cinci lire pentru cinci lire. N-am observat-o.

– Nici eu, timp de 50 de mile nenorocite. De cinci lire am zis, nu?

– Așa ai zis. Buda e gratis.

Jesse îi dădu o bancnotă de cinci lire și plecă rapid. Se alăturase puțin de la drum, ceea ce era bine. Zona era mai liniștită decât locurile prin care trecuse mai devreme. Pe fiecare parte a străzii se aflau case destul de vechi, izolate, departe de drum. În trotuare erau aliniați castani sălbatici. Văzu o stație de autobuz.

Avea nevoie de o potecă liniștită unde să facă schimbul. Se uită din nou la ceas. Probabil că trecuseră 15 minute de la accident. Nu mai era timp să se eschiveze.

Coti pe următoarea stradă, care se numea Brook Avenue. Toate casele erau oarecum izolate. Avea nevoie de un loc mai puțin expus, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-și putea schimba numerele de înmatriculare sub privirile a șaiszeci de gospodine băgărețe.

Mai întoarce o dată și încă o dată – apoi găsi un drum de acces în spatele unui mic șir de magazine. Trase acolo și opri – erau garaje, ghene și ușile din spate ale unor magazine, pe unde era furnizată marfa. Nu putea spera la ceva mai bun.

Sări peste scaun și se duse în spatele furgonetei. Era foarte cald. Se așeză pe una dintre lăzile cu bani și își trase salopeta pe picioare. Doamne, aproape reușise! „Mai dă-mi câteva minute”, își spuse în gând, aproape ca o rugăciune.

Se ridică în picioare, se aplecă și își trase salopeta peste umeri. „Dacă o dădeam în bară, Tony îmi lua gâtul”, își spuse. Se cutremură. Tony Cox era o jigodie. Avea un soi de fetiș când venea vorba de pedeapsă.

Jesse trase fermoarul salopetei. Știa despre descrierile martorilor oculari. Până acum, probabil că poliția căuta deja un personaj masiv, cu aspect violent și cu ochi furioși, îmbrăcat într-o cămașă portocalie și cu blugi. Oricine s-ar fi uitat la Jesse nu ar fi văzut decât un mecanic.

Luă numerele de înmatriculare. Sfoara dispăruse – probabil îi căzuse. Se uită pe podea. Fir-ar să fie, întotdeauna era una pe podeaua dubei! Deschise cutia cu unelte și găsi o bucată de sfoară uleioasă legată în jurul cricului.

Coborî și se duse în fața dubei. Lucră cu grijă, temându-se să nu facă lucru de mântuială, din grabă. Legă plăcuța de înmatriculare de culoare albă cu scris roșu peste numerele originale, așa cum făceau service-urile atunci când scoteau un vehicul militar pentru testul rutier. Se dădu în spate și își analiză opera. Arăta bine.

Merse în spatele dubei și repetă treaba cu plăcuța din spate. Terminase. Respiră ușurat.

– Schimbi numerele, nu?

Jesse tresări și se întoarse. I se înmuiară picioarele. Vocea care i se adresase era a unui polițist.

Asta era ultima picătură. Nu se mai putea gândi la nicio șmecherie, la nicio minciună plauzibilă, la niciun șiretlic. Instinctele îl părăsiseră. Nu mai avea absolut nimic de spus.

Polițistul se apropie de el. Era destul de tânăr, cu perciuni roșcați și cu nasul pistruiat.

– Probleme?

Jesse era uimit să îl vadă zâmbind. O rază de speranță îi pătrunse în mintea înghețată. Își găsi în final cuvintele și spuse:

– Se desfăcuseră plăcuțele, spuse el, așa că le strângeam un pic.

Polițistul dădu din cap aprobator.

– Am condus și eu una de-asta, spuse el familiar. E mai ușor decât să conduci o mașină. Foarte mișto!

Lui Jesse îi trecu prin minte că bărbatul ar fi putut juca sadi-cul joc de-a șoarecele și pisica, știind foarte bine că el era șoferul dubei care fugise de la locul accidentului, dar prefăcându-se ignorant, ca să îl șocheze în ultimul moment.

– E ușor când funcționează cum trebuie, spuse el.

Transpirația de pe față lui Jesse era rece.

– Ei bine, acum e gata. La drum, că blochezi șoseaua!

Ca un somnambul, Jesse se urcă în dubă și porni motorul. Unde era mașina polițistului? Oare avea stația oprită? Oare salopeta și numerele provizorii îl păcăliseră?

Dacă s-ar fi dus în fața furgonetei și ar fi văzut adâncitură cauzată de bara de protecție a limuzinei...

Jesse luă ușor piciorul de pe ambreiaj și conduse încet pe drumul de acces. Se opri la capătul lui și se uită în ambele părți. În oglinda laterală îl văzu pe polițist în depărtare, urcându-se într-o mașină de patrulă.

Intră pe șosea și mașina poliției dispăru.

Își șterse fruntea. Tremura.

– Doamne, ia te uită, murmură el.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Pentru prima oară în viața lui, Evan Jones bea whisky înainte de prânz. Exista un motiv. Avea un cod și îl încălcase – tot pentru prima oară. Încerca să îi explice asta prietenului său, Army Matthews, dar nu o făcea prea bine, fiindcă nu era obișnuit să bea whisky, iar prima sută i se urcase deja la cap.

– E vorba despre educația mea, înțelegi? spuse el cu accentul său muzical galez. Disciplină strictă. Am trăit respectând legea. Vezi tu, omul poate schimba un cod cu altul, dar nu poate zdruncina obiceiul supunerii, înțelegi?

– Înțeleg, spuse Army, fără să înțeleagă o iotă.

Evan era managerul filialei londoneze a Coton Bank din Jamaica, iar Army era funcționar senior la Asigurări Maritime Generale și de Incendiu și locuiau amândoi în Woking, Surrey, în case învecinate care imitau stilul Tudor. Prietenia lor era superficială, dar permanentă.

– Managerii de bancă au un cod, continuă Evan. Știi, i-am ~~am~~ surprins pe ai mei când le-am spus că vreau să mă fac bancher. În South Wales se așteaptă cu toții ca băieții de colegiu să devină profesori sau miniștri sau funcționari la Consiliul Național al Huilei sau reprezentanți de sindicat, dar nu bancheri.

– Mama mea nici măcar nu știa ce e acela un actuar, spuse Army cu compătimire, fără să înțeleagă discuția.

– Nu vorbesc despre principiile unei activități bancare corecte – regula riscului minim, mai mare decât împrumutul, o dobândă mai mare pe termen lung –, nu la asta mă refer.

– Nu.

Arny habar nu avea ce voia să spună Evan, dar simți că urma să fie indiscret și, ca toată lumea din oraș, îi plăceau indiscrețiile altora.

– Mai vrei unul? îl întrebă Arny luând paharele.

Evan încuviință din cap și îl privi mergând spre bar. Cei doi se întâlneau adesea pe holul hotelului Pollard, înainte de a lua trenul spre casă împreună. Lui Evan îi plăceau fotoliile de pluș și barmanii tăcuți și ușor servili. Nu avea timp pentru tipurile noi de bar care apăreau în Square Mile: pivnițele la modă, aglomerate, cu muzică dată tare, pentru tinerii inteligenți cu părul lung, în costumele lor din trei piese și cu cravatele de prost gust, care beau bere la halbă sau aperitive continentale.

– Mă refer la integritate, continuă Evan când Arny se întoarse. Un manager de bancă poate să fie prost și să supraviețuiască, dacă este sincer; dar dacă nu are integritate...

– Absolut.

– Uite, de exemplu, Felix Laski. E un om complet lipsit de integritate.

– El este omul care te-a dominat.

– Spre regretul meu veșnic, da. Să îți spun cum a preluat controlul?

Arny se aplecă în față pe scaun, ducând țigară la gură.

– Ok.

– Am avut un client pe nume South Middlesex Properties, implicat în afaceri cu o companie de intermediari financiare pe care o știam, iar noi aveam nevoie de un plasament bun pe termen lung. Creditul era prea mare pentru companie, dar garanția era foarte bună. Mai pe scurt, au intrat cu creditul la restanță.

– Dar voi aveați proprietatea, spuse Arny. Cu siguranță actele de proprietate erau în custodia voastră.

– Inutil. Ce aveam noi erau niște copii – și la fel și alți câțiva creditori.

– Fraudă clară.

– Într-adevăr. Deși, cumva, au reușit să facă să pară că ar fi o simplă incompetență. Cu toate astea, eram pe minus. Laski ne-a salvat în schimbul unui pachet de acțiuni majoritar.

– Șmecher.

– Mai șmecher decât îți închipui, Arny. Practic, a preluat controlul asupra companiei South Middlesex Properties. Fii atent, nu era director. Dar deținea acțiuni și era angajat de ei pe post de consultant, iar conducerea era slabă...

– Așa că a cumpărat Cotton Bank cu banii pe care i-a împrumutat și pe care nu i-a mai dat înapoi.

– Cam așa se pare, nu?

Arny scutură din cap.

– Mi-e foarte greu să cred așa ceva.

– Nu ți-ar fi dacă l-ai cunoaște pe ticălos.

La masa alăturată stăteau doi notari îmbrăcați în costume cu dungi, cu câte un pahar de bere în față, iar Evan lăsă vocea mai jos.

– Un om total lipsit de integritate, repetă el.

– Ce mai țeapă!

În vocea lui Arny se simțea un ton admirativ.

– Dacă e adevărat, puteai să mergi la ziar.

– Cine naiba ar fi publicat așa ceva, în afară de *Private Eye*?

Dar este adevărat, băiete. Omul ăsta nu are limite.

Luă o înghițitură mare de whisky.

– Știi ce a făcut astăzi?

– Nu poate fi mai rău decât afacerea cu South Middlesex, îl întărește Arny.

– Oare? Ha!

Fața lui Evan se îmbujorase puțin și paharul îi tremura în mână. Vorbi încet și cu grijă:

– M-a însărcinat – însărcinat, fii atent – să lichidez un cec de un milion de lire fără acoperire, spuse el, apoi puse paharul jos cu un gest larg.

– Păi și Threadneedle Street?

– Exact asta i-am spus și eu!

Cei doi notari se uitară în jur și Evan își dădu seama că ipso. Vorbi apoi ceva mai încet:

– Exact cuvintele mele. N-o să crezi ce mi-a spus. Cică: „A cui e Cotton Bank din Jamaica?” Apoi mi-a trântit telefonul în nas.

- Și ce ai făcut?

Evan ridică din umeri.

- Când a sunat beneficiarul, am spus că cecul este bun.

Army fluieră.

- Ce spui tu nu schimbă lucrurile cu nimic. Cea care trebuie să facă transferul este Banca Angliei. Iar când vor descoperi că nu aveți un milion...

- I-am spus toate astea.

Evan își dădu seama că îi venea să plângă și se rușină.

- Niciodată în 30 de ani de activitate bancară, de când am început în spatele teighelei de la Banca Barclays din Cardiff, nu am emis un cec fără acoperire. Până astăzi.

Își goli paharul și îl privi trist pe Army.

- Mai vrei unul? zise el.

- Nu. Și nici tu n-ar trebui să mai iei. Îți vei da demisia?

- Trebuie, spuse clătinând din cap a dezaprobare. 30 de ani! Haide, hai să mai luăm un pahar!

- Nu, spuse Army hotărât. Trebuie să mergi acasă.

Se ridică în picioare și îl apucă pe Evan de cot.

- Bine.

Cei doi bărbați ieșiră împreună din bar. Soarele ardea pe cer. La cafenele și la magazinele de sandviciuri începeau să se formeze cozile de la ora prânzului. Două secretare drăguțe trecură pe lângă ei, mâncând înghețată la cornet.

- O vreme superbă pentru perioada asta a anului, spusese Arnie.

- Minunată, spuse Evan pe un ton sumbru.

Army coborî de pe trotuar și chemă un taxi. Mașina neagră făcu un viraj și opri apoi cu un scârțâit.

- Unde te duci? îl întrebă Evan.

- Nu eu. Tu.

Army deschise portiera și îi spuse șoferului:

- Gara Waterloo.

Evan se urcă împleticindu-se și se așeză pe bancheta din spate.

- Du-te acasă până nu ești prea beat ca să mai poți merge, îi spuse Army închizând ușa.

Evan deschise geamul și spuse:

- Mulțumesc.
- Nicăieri nu-i ca acasă.

Evan dădu din cap aprobator:

- Aș vrea să știu ce o să îi spun lui Myfanwy.

Arny privi cum taxiul se pierde în zare, apoi se îndreptă spre biroul lui, gândindu-se la prietenul său. Ca manager de bancă, Evan era terminat. Reputația sincerității se clădea greu și se pierdea rapid în oraș. Era clar că el avea să și-o piardă; la fel de clar ca și în cazul în care ar fi încercat să îl facă la buzunare pe ministrul de finanțe. Probabil că avea să obțină o pensie decentă, dar nu mai putea să primească niciodată un loc de muncă.

Deși lefter, Arny era în siguranță – opusul situației dezastuoase a lui Evan, s-ar fi putut spune. Câștiga un salariu decent, dar împrumutase bani ca să-și extindă sufrageria și avea dificultăți cu plățile. Dar tocmai găsisese o modalitate de a profita de pe urma nenorocirii lui Evan. Asta îl făcea să se simtă neloyal. Totuși, se gândi el, nu se mai putea ca Evan să sufere.

Intră într-o cabină telefonică și formă un număr. Primitivul de apel și introduse o monedă.

- *Evening Post*?
- Ce departament?
- Știri locale.

Urmă o pauză, apoi o altă voce spuse:

- Biroul pentru știri locale.
- Mervyn?
- La telefon.
- Sunt Arnold Matthews.
- Bună, Arny. Ce s-a întâmplat?

Arny respiră adânc.

- Cotton Bank din Jamaica are necazuri.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Doreen, soția lui Willie Surdu', stătea țepănă pe locul din față al mașinii lui Jacko, ținându-și poșeta în poală. Fața îi era palidă și buzele schimonosite într-o expresie ciudată, un amestec de furie și de groază. Era o femeie osoasă, foarte înaltă, cu șolduri late și cu o tendință de îngrășare din cauza preferinței lui Willie pentru cartofii prăjiți. De asemenea, era îmbrăcată săr-căcios, iar asta se datora preferinței lui Willie pentru berea brună. Se uita fix în față și vorbea cu Jacko din colțul gurii.

– Atunci, cine l-a dus la spital?

– Nu știu, Doreen, minți Jacko. Probabil că o fi fost vreun jal și n-au vrut să dezvăluie cine, înțelegi? Tot ce știu e că am primit un telefon: „Willie Surdu' e la spital, spune-i nevastă-sii, zdrang”.

Făcu un gest ca și cum ar fi trântit receptorul.

– Mincinosule, spuse Doreen pe un ton sec.

Jacko tăcu.

În spatele mașinii, Billy, fiul lui Willie, se uita pierdut pe fereastră. Corpul său lung și stângaci era înghesuit în spațiul mic. În mod normal îi plăcea să călătorească cu mașina, dar astăzi mama lui era foarte tensionată, iar el știa că se întâmplase ceva rău. Dar nu era sigur ce anume: lucrurile erau derutante. Mama părea să fie supărată pe Jacko; însă el le era prieten. Jacko spusese că tata era în spital, dar nu fiindcă era bolnav; și într-adevăr, cum ar fi putut fi? Doar se simțise bine când plecase de acasă în dimineața aceea, devreme.

Spitalul era o clădire mare de cărămidă, cu un aer ușor gotic, care fusese odată reședința primarului din Southwark. În

curte fuseseră construite câteva anexe cu acoperișul plat, iar în locul spațiilor verzi erau acum parcuri asfaltate.

Jacko opri lângă intrarea de la Accidente. Nimeni nu scoase niciun cuvânt în timp ce ieșiră din mașină și meraseră spre ușă. Trecură pe lângă un bărbat de la ambulanță, cu o pipă în gură, care stătea sprijinit de un afiș contra fumatului de vizavi de mașina sa.

Trecură apoi de la căldura parcurii la frigul din spital. Stomacul lui Doreen se strânse de frică și de dezgust, din cauza mirosului familiar de antiseptic. Scaune verzi de plastic erau aliniate la perete și o masă era plasată central, vizavi de intrare.

Doreen observă un băiețel căruia i se îngrijea o tăietură, un tânăr cu brațul într-un bandaj improvizat și o fată care-și sprijinea capul în mâini. Undeva, în apropiere, gemea o femeie. Doreen simți că o cuprinde panica.

Sora medicală de la birou, ce părea indiancă, vorbea la telefon. Așteptară să termine, apoi Doreen o întrebă:

– A fost adus aici azi-dimineață un anume William Johnson?

Sora îi răspunse fără să o privească:

– Un minut, vă rog.

Notă ceva într-un carnețel, iar când afară sosi o ambulanță, Infirmiera își ridică privirea.

– Vreți să luați loc, vă rog?

Ocoli biroul și se duse spre ușă trecând pe lângă ei. Jacko se îndepărtă, cu intenția să se așeze, dar Doreen îl apucă de mânecă.

– Stai aici, îi ordonă ea. N-am de gând să aștept ore întregi – Mai aici până îmi spune.

Văzură cum este adusă o targă înăuntru. Persoana întinsă era înfășurată într-o pătură plină de sânge. Infirmiera îi conduse pe brancardieri printr-o ușă batantă.

Pe o altă ușă ieși apoi o femeie albă, grăsuță, îmbrăcată în uniformă de infirmieră-șefă, iar Doreen îi ținu calea.

– De ce nu pot afla dacă soțul meu este aici? întrebă ea tăios.

Infirmiera se opri și se uită la toți trei. Sora de culoare se întoarse la locul său, iar Doreen spuse:

– Am întrebat-o pe ea și nu vrea să îmi zică.

– Soră, de ce nu s-a ocupat nimeni de oamenii aceștia? întrebă infirmiera-șefă.

– M-am gândit că pacientul cu două membre retezate, care a suferit un accident rutier, este mai grav decât doamna aceasta.

– Ai făcut ceea ce trebuie, dar nu e nevoie să faci pe deș-teapta. Sora cea grăsuță se întoarse apoi spre Doreen și zise: Care este numele soțului dumneavoastră?

– William Johnson.

Infirmiera se uită într-un registru.

– Numele acesta nu este aici. Făcu o pauză, apoi adăugă: Dar avem un pacient neidentificat. Sex masculin, caucazian, constituție medie, de vârstă mijlocie, cu împușcături în cap.

Jacko spuse:

– El e.

– O, Doamne! spuse Doreen.

Sora luă telefonul.

– Mai bine mergeți să îl vedeți, ca să aflați dacă este soțul dumneavoastră.

Formă o singură cifră și așteptă un moment.

– Domnule doctor, sunt sora Rowe de la Accidente. Am aici o femeie care s-ar putea să fie soția pacientului împușcat. Da. Voi... ne vedem acolo.

Închise și spuse:

– Urmați-mă, vă rog.

În timp ce pășea pe podelele acoperite cu linoleum de pe holurile spitalului, Doreen se lupta cu disperarea. Se temuse de asta din ziua în care, cu 15 ani în urmă sau chiar mai mult, descoperise că se măritase cu un infractor. Întotdeauna suspectase asta – Willie îi spusese că intră în pâine, iar ea nu mai pusese nicio întrebare, fiindcă pe vremea când se curtau ei, fetele care își doreau un soț învățaseră să nu pară prea bătaioase. Dar nu era niciodată ușor să păstrezi un secret într-o căsnicie. Pe vremea când micul Billy era încă în scutece, cineva bătuse la ușă, iar Willie se uitase pe fereastra de la intrare și văzuse un polițist.

Înainte de a deschide ușa, îi spusese lui Doreen: „Aseară a avut loc aici un joc de poker: eu cu Scotch Harry, Tom Webster și bătrânul Gordon. A început la zece și a continuat până la patru dimineața”. Doreen, care stătuse trează jumătate de noapte într-o casă goală, încercând să-l adoarmă pe Billy, încuviințase din cap fără să scoată un cuvânt; iar când o întrebasese poliția, spusese ceea ce Willie o învățase să zică. De atunci își tot făcea griji.

Când ai doar o bănuială, îți poți spune că nu trebuia să îți faci griji; dar când știi că soțul tău sparge o fabrică sau un magazin sau chiar o bancă, nu poți să nu te întrebi dacă va mai veni vreodată acasă.

Nu știa de ce era atât de plină de furie și de teamă. Nu îl iubea pe Willie, nu în sensul cunoscut al cuvântului. Nu era un soț prea bun: întotdeauna pleca noaptea, nu se descurca cu banii și era un amant jalnic. Căsnicia ajunsese rapid de la tolerabilă la nefericită. Doreen pierduse două sarcini, apoi îl avusese pe Billy; după aceea renunțaseră să mai încerce. Rămăseseră împreună de dragul lui Billy, iar ea presupunea că nu erau singurul cuplu care făcea asta. Nu că Willie ar fi dus pe umeri prea mult din povara de a purta de grijă unui copil handicapat, dar asta părea să îl facă să se simtă suficient de vinovat încât să vrea să rămână însurat. Băiatul își adora tatăl.

„Nu, Willie, nu te iubesc, își spuse ea. Dar te vreau și am nevoie de tine; îmi place să te știu acolo în pat, lângă mine, uitându-te la televizor și jucând cărți la masă; iar dacă asta se numește dragoste, atunci înseamnă că te iubesc.”

Se opriră din mers, iar sora le spuse:

– Vă voi chema înăuntru atunci când doctorul este gata.

Apoi dispăru într-un salon și închise ușa în urma ei.

Doreen se uită fix la zidul gol, de culoare crem, încercând să nu se întrebe ce este în spatele lui. Mai făcuse asta o dată, după treaba plătită de la Componiparts. Dar atunci fusese altfel: veniseră la ei acasă și îi spusese că „Willie e la spital, dar e bine – doar puțin amețit”. Pusese prea mult exploziv pe ușa ușa și își pierduse complet auzul la o ureche. Ea se dusese la spital – altul – și așteptase; dar știa că el este în regulă.

După jaful acela încercase, pentru prima și singura dată, să îl aducă pe calea cea bună. Părase dispus, până când ieșise din spital și se confruntase cu perspectiva de a face ceva în această privință. Stătuse câteva zile pe-acasă, apoi – când rămăsese fără bani – dăduse o altă spargere. Mai târziu se scăpase spunând că Tony Cox îl luase în gașcă. El era mândru; Doreen era furioasă.

De atunci simțise că îl urăște pentru totdeauna pe Tony Cox. Iar el știa asta. Odată venise la ei acasă și mâncase o farfurie de cartofi prăjiți, discutând cu Willie despre box, apoi, dintr-odată, se uitase la Doreen și spusese: „Ce ai cu mine, fato?”

Willie părase îngrijorat și îi spusese: „Ia-o ușor, Tone”.

Doreen dăduse din cap în semn de dispreț și li răspunsese: „Ești un infractor”.

Tony râsese, arătându-și gura plină de cartofi prăjiți meste-cați pe jumătate, apoi spusese: „Și soțul tău la fel. Nu știi?” După aceea continuaseră să vorbească despre box.

Doreen nu avea niciodată răspunsuri spontane pentru oamenii inteligenți ca Tony, așa că tăcuse. Oricum părerea ei nu schimba lucrurile cu nimic. Lui Willie nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că, dacă ei nu îi plăcea cineva, era un motiv suficient pentru a nu-l mai aduce în casă pe omul acela. Era casa lui, chiar dacă Doreen era nevoită să plătească chiria din ce câștiga ea din catalogul de comenzi prin corespondență, o dată la două săptămâni.

Willie participase în ziua aceea la un jaf al lui Tony Cox. Doreen aflate asta de la soția lui Jacko – Willie nu dorise să îl spună. „Dacă Willie moare, se gândi ea, jur pe Dumnezeu că îl spânzur pe Tony Cox. Te rog, Doamne, să fie bine...”

Ușa se deschise și sora își scoase capul din salon.

– Vreți să intrați, vă rog?

Doreen intră prima. Un medic scund, negricios, cu părul des și negru stătea în picioare lângă ușă. Îl ignoră și se duse direct lângă marginea patului. La început fu derutată. Persoana din patul înalt, cu cadru metalic, era acoperită cu un cearșuf până la gât și bandajată de la bărbie până în creștetul capului.

Se așteptase să îi vadă fața și să știe pe loc dacă e Willie. Pentru un moment, nu știu ce să facă. Apoi ingenunche și trase ușor cearșaful la o parte.

– Doamnă Johnson, acesta este soțul dumneavoastră? o întrebă doctorul.

– O, Doamne, Willie, ce ți-au făcut? spuse ea.

Capul îi căzu încet înainte, până când fruntea ajunsese să i se odihnească pe umărul gol al soțului ei. Din depărtare îl auzi pe Jacko spunând: „El este. William Johnson”. Apoi preciză vârsta și adresa lui Willie. Doreen începu să-și dea seama că Billy era lângă ea. După câteva momente, băiatul îi atinse umărul. Prezența lui o obligă să-și nege durerea sau cel puțin să o amâne. Se adună și se ridică în picioare.

Medicul avea o expresie gravă.

– Soțul dumneavoastră va trăi, spuse el.

Doreen își cuprinse fiul cu brațul.

– Ce i-au făcut?

– Alice de pușcă. Trase de aproape.

Doreen își dădu seama că îl strângea foarte tare de umăr pe Billy. Nu voia să plângă.

– Dar va fi bine?

– Am spus că va supraviețui, doamnă Johnson. Însă e posibil să nu îi putem salva vederea.

– Poftim?

– Va orbi.

Doreen închise ochii strâns și tipă: „Nu!” Apoi, foarte repede, se adunară cu toții în jurul ei – se așteptaseră la o criză de isterie. Doreen îi respinse. Văzu chipul lui Jacko în fața ei și strigă:

– Tony Cox a făcut asta, nenorocitul! Îl lovi și continuă să strige: Nenorocitul!

Apoi îl auzi pe Billy suspinând și se calmă imediat. Se întoarse spre băiat și îl trase lângă ea, îmbrățișându-l. Era cu câțiva centimetri mai înalt decât ea.

– Gata, gata, Billy, șopti ea. Tatăl tău trăiește, bucură-te de asta.

– Ar trebui să mergeți acasă acum, spuse doctorul. Avem un număr de telefon la care vă putem găsi.

- O duc eu, spuse Jacko. E telefonul meu, dar locuiesc aproape.

Doreen se îndepărtă de Billy și se îndreptă spre ușă. Sora i-o deschise. Afară stăteau doi polițiști.

- Ce înseamnă asta? întrebă Jacko, cu un aer revoltat.

- În cazuri de genul acesta suntem obligați să informăm poliția, îi răspunse doctorul.

Doreen observă că unul dintre polițiști era femeie. Dorința de a divulga faptul că Willie fusese împușcat într-un jaf de-a lui Tony Cox puse brusc stăpânire pe ea: asta l-ar fi distrus pe Tony. Dar în cei cincisprezece ani de căsnicie cu un hoț dobândise obiceiul de a induce în eroare poliția. Și știu, de îndată ce gândul îi trecu prin minte, că Willie nu ar fi iertat-o niciodată pentru denunț.

Nu putea spune poliției. Dar știu brusc cui putea spune.

- Vreau să dau un telefon, zise ea.

Ora 1 p.m.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Kevin Hart alergă pe scări și intră în redacția *Evening Post*. Stagiatar îmbrăcat într-o cămașă în carouri și cu pantofi cu formă trecu pe lângă el, cărând un teanc de ziare: ediția de ra unu. Kevin înșfăcă unul și se așează la un birou.

Articolul lui era pe prima pagină. Titlul era: ȘEFUL PETRO-UI SE PRĂBUȘEȘTE. Pentru o clipă, Kevin se uită lung la întâtoarele cuvinte: „de Kevin Hart”. Apoi citi în continuare:

Subsecretarul de stat Tim Fitzpeterson a fost găsit astăzi inconștient, în apartamentul său din Westminster. Lângă el a fost descoperit un flacon gol de pastile.

Domnul Fitzpeterson, ministru al Departamentului de Energie, responsabil cu politica privind petrolul, a fost dus de urgență la spital, cu ambulanța.

Am sunat la apartamentul său pentru a-i lua un interviu, în același timp cu ofițerul de poliție Ron Bowler, care fusese trimis în verificare după ce ministrul nu a apărut la o reuniune a comitetului.

L-am găsit pe domnul Fitzpeterson prăbușit la biroul său. A fost chemată imediat o ambulanță.

Un purtător de cuvânt al Departamentului de Energie a declarat: „Se pare că domnul Fitzpeterson a luat din greșeală o supradoză. Urmează o anchetă completă”.

Tim Fitzpeterson, în vârstă de 41 de ani, este căsătorit și are trei fiice.

Mai târziu, un purtător de cuvânt al spitalului a declarat: „A fost scos de pe lista critică”.

Kevin mai citi încă o dată tot articolul, abia venindu-i să adă ce citește. Povestea pe care o dictase prin telefon fusese

rescrisă și era de nerecunoscut. Se simți gol și amărât. Acestu trebuia să fie momentul lui de glorie, dar un redactor fără coloană vertebrală i-l ruinase.

Unde era pontul anonim conform căruia Fitzpeterson avea o iubită? Dar apelul primit de la el însuși, în care pretindea că este șantajat? Ziarele ar fi trebuit să spună adevărul, nu?

Se înfurie și mai tare. Nu intrase în domeniu ca să devină un scriitor de duzină, fără minte. Una era exagerarea – era desul de pregătit să transforme o încăierare la beție într-un război între găști de dragul poveștii, într-o zi proastă –, dar alta era anularea faptelor importante, în special cu privire la politicieni, care nu făcea parte din joc.

Dacă reporterii nu puteau insista asupra adevărului, atunci cine dracului putea?

Se ridică în picioare, împături ziarului și traversă încăperea, îndreptându-se către biroul de știri.

Arthur Cole tocmai încheia o convorbire telefonică. Ridică privirea spre Kevin, iar el îi vârî ziarul sub nas.

– Ce-i asta, Arthur? Avem un politician șantajat care încearcă să se sinucidă și *Evening Post* spune că a fost o doză accidentală!

Cole se uită dincolo de el.

– Barney, strigă, vino aici un minut.

– Ce se întâmplă, Arthur? Întrebă Kevin.

Cole îl privi și spuse:

– Ia mai du-te dracului!

Kevin se uită fix la el.

Cole i se adresează reporterului pe nume Barney:

– Sună la poliția din Essex și află dacă au fost alertați să caute furgoneta evadată.

Kevin se întoarse uluit. Fusese pregătit pentru o discuție, o ceartă, chiar și pentru un scandal – dar nu pentru o respingere atât de degajată. Se așează din nou în partea cealaltă a camerei, cu spatele la biroul de știri, uitându-se în gol la ziar. Oare asta știau inveterații provinciali când îl avertizaseră cu privire la

Fleet Street? Oare asta voiau să spună nebunii de stânga de la colegiu când afirmau că presa e o târfă?

„Nu e ca și cum aș fi un idealist idiot, se gândi el. Voi apăra curiozitatea noastră exagerată și goana după senzational și voi spune la fel ca toți ceilalți cum că oamenii primesc ziarele pe care le merită. Dar nu sunt complet cinic, nu încă, pentru numele lui Dumnezeu! Eu cred că ne aflăm aici ca să descoperim adevărul și apoi să îl tipărim.“

Începu să se întrebe dacă își dorea cu adevărat să fie ziarist. În cea mai mare parte a timpului, era plictisitor. „Există din când în când câte un moment de euforie, se gândi el, când ceva merge bine, o poveste care se dovedește a fi bună și numele îți apare pe prima pagină; sau când e dată în vileag câte o informație importantă și șase sau șapte dintre noi se reped la telefoane, lufundu-ne la întrecere cu concurența sau între noi” – ceva de genul ăsta se întâmpla acum – un furt de bani, de exemplu, dar Kevin era nemulțumit. „90% din timpul tău îl petreci așteptând: așteptând ca detectivii să iasă din secțiile de poliție, așteptând ca jurații să dea verdictele, așteptând să sosească celebritățile, așteptând ca o poveste să iasă la iveală.“

Kevin crezuse că pe Fleet Street va fi altfel decât la ziarul de ~~seară~~ *Midlands* căruia i se alăturase când își încheiase studiile. Pusese mulțumit ca reporter stagiar, intervievând consilieri obscuri și cu nasul pe sus, publicând plângerile exagerate ale locatarilor clădirilor de locuințe finanțate de comunitățile locale și scriind știri despre teatre de amatori, câini pierduți și nenumerate tâlhării mărunte. Din când în când, făcuse lucruri de care era destul de mândru: un serial despre problemele imigranților din oraș, un articol controversat despre cum risipea primăria bani, reportaje despre o anchetă de planificare complexă și de lungă durată. Transferul la Fleet Street, pe care și-l închipuise cu drag, ar fi însemnat să facă știri importante la nivel național și să renunțe în întregime la fleacuri. În schimb, descoperise că de toate subiectele serioase – politică, economie, industrie, arte – se ocupau specialiștii și că, pentru aceste

posturi, stăteau la cozi lungi oameni la fel de străluciți și de talentați ca și el. Avea nevoie de ceva care să îl facă să strălucească – ceva ce l-ar fi făcut pe directorii de la *Post* să îl observe și să spună: „Tânărul Hart este bun – oare îl folosim la întreaga lui capacitate?” O știre senzațională ar fi putut face asta: un pont bun, un interviu exclusiv, o inițiativă spectaculoasă.

Crezuse că găsisese acel ceva astăzi, dar se înșelase. Iar acum se întreba dacă se va întâmpla vreodată.

Se ridică în picioare și se duse la toaletă. „Ce altceva poți face? se întreabă. Aș putea intra oricând în domeniul calculatoarelor, al publicității, al relațiilor publice sau al managementului de vânzări cu amănuntul. Însă vreau să părăsesc presa triumfător, nu ca un ratat.”

În timp ce se spăla pe mâini, intră Arthur Cole. Bătrânul îi vorbea lui Kevin peste umăr. Spre uimirea lui, îi spuse:

– Îmi pare rău pentru chestia aia, Kevin. Știi cum e la biroul de știri câteodată.

Kevin trase o bucată de prosop. Nu știa ce să spună. Cole se apropie de lavoar.

– Fără resentimente?

– Nu mă simt jignit, spuse Kevin. Nu mă deranjează că înjurați. Nu mi-ar păsa nici dacă m-ați numi „cel mai mare nenorocit din lume”.

Ezită. Nu asta voia să spună. Se uită un moment în oglindă, apoi făcu pasul hotărâtor.

– Dar când povestea mea apare în ziar fără jumătate din fapte, încep să mă întreb dacă ar trebui să mă fac programator de calculatoare, adăugă el.

Cole umplu bazinul cu apă rece și își dădu câțiva stropi pe față. Băjbâi după prosop și se șterse.

– Ar trebui să știi asta, dar îți voi spune oricum, începu el. Articolul pe care îl publicăm în ziar constă în ceea ce știm, doar în ceea ce știm. Știm că Fitzpeterson a fost găsit inconștient și că a fost dus de urgență la spital și mai știm că lângă el era un flacon gol, fiindcă tu ai văzut toate astea. Te-ai aflat la momentul

potrivit în locul potrivit, lucru care, întâmplător, este un talent important pentru un reporter. Bun, ce altceva mai știm? Știm că am primit un pont anonim care spunea că bărbatul a petrecut noaptea cu o prostituată și că cineva a sunat, pretinzând că este Fitzpeterson, și a spus că e șantajat de Laski și de Cox. Vezi tu, dacă publicăm aceste două fapte, nu putem decât să sugerăm că au legătură cu supradoza; că, într-adevăr, a luat o supradoză fiindcă era șantajat din cauza prostituției.

– Dar aluzia asta e atât de evidentă, încât cu siguranță vom dezamăgi oamenii dacă nu o vom publica! spuse Kevin.

– Și dacă apelurile au fost false, dacă tabletele erau pastile pentru indigestie și bărbatul este în comă diabetică, iar noi îi distrugem cariera?

– Nu e puțin cam neverosimil?

– Ba sigur că da, Kevin. Sunt 90% sigur că adevărul este cel din articolul tău original. Dar nu suntem aici ca să ne publicăm suspiciunile. Acum, haide să ne întoarcem la treabă!

Kevin îl urmă pe Arthur spre ușă și traversară împreună redacția. Se simțea ca eroina aceea de film care spunea: „Sunt atât de confuză, încât nu știu ce să fac!” Pe de o parte, tindea să creadă că Arthur avea dreptate; pe de altă parte însă, simțea că lucrurile nu ar trebui să fie așa.

Pe un birou la care nu se afla nimeni sună un telefon, iar Kevin răspunse:

– Redacția.

– Sunteți reporter?

Era vocea unei femei.

– Da, doamnă. Numele meu este Kevin Hart. Cu ce vă pot ajuta?

– Soțul meu a fost împușcat și vreau dreptate.

Kevin oftă. O crimă conjugală însemna un proces, ceea ce însemna, în schimb, că nu exista nicio posibilitate ca ziarul să scoată o știre din asta. Presupuse că femeia urma să îi spună cine îl împușcase pe soțul ei și să îl roage să publice acest lucru. Însă cei care hotărau cine îl împușcase erau jurații, nu ziarele.

– Cum vă numiți, vă rog? o întrebă Kevin.

– Doreen Johnson, 5 Yew Street, est I. Willie al meu a fost împușcat într-un jaf. Vocea femeii se schimbă brusc atunci când adăugă: A fost orbit. Apoi începu să țipe: A fost una dintre afacerile lui Tony Cox, așa că publicați asta!

După care convorbirea se întrerupse. Kevin puse telefonul jos încet, încercând să asimileze informația. În privința apelurilor telefonice, se dovedea a fi o zi nemaipomenită. Își luă carnetelul și se duse la biroul de știri.

Arthur îl întrebă:

– Ai ceva?

– Nu știu, spuse Kevin. A sunat o femeie. Mi-a dat numele și adresa. A spus că soțul ei a fost implicat într-un jaf, că a fost împușcat în față și că a orbit și că a fost una dintre afacerile lui Tony Cox.

Arthur se uită lung la el.

– Cox? zise el. Cox?

Cineva strigă: „Arthur!”

Kevin ridică privirea, enervat de întrerupere. Vocea îi aparținea lui Mervyn Glazier, editorul de știri locale, un tânăr îndesat, cu pantofi ponosiți din piele de căprioară și cu o cămașă cu urme de transpirație.

Glazier veni mai aproape și spuse:

– S-ar putea să am o poveste pentru paginile tale în după-amiaza asta. Posibilul eșec al unei bănci. E vorba despre Cotton Bank din Jamaica, proprietatea unui bărbat pe nume Felix Laski.

Cei doi se uitară unul la celălalt. Arthur spuse:

– Laski? *Laski*?

– Iisuse Hristoase! spuse Kevin.

Arthur se încruntă, se scărpină în cap și spuse cu uimire:

– Ce dracului se întâmplă?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Morrisul albastru încă mergea în urma lui Tony Cox. Îl observase în parcare când ieșise din bar. Spera că nu vor face pe nebunii punându-l să sufle în fiolă: băuse trei halbe de bere, împreună cu sandviciurile sale cu somon afumat.

Detectivii ieșiseră din parcare la câteva secunde în urma Rollsului. Tony nu era îngrijorat. Mai scăpase de ei o dată în viaa aceea și o putea face din nou. Cea mai simplă modalitate ar fi fost să găsească o scurtătură și să apese pe accelerație. Cu toate acestea, ar fi preferat ca ei să nu știe că i-au pierdut urma, cum se întâmplase de dimineată.

Nu avea să fie dificil.

Traversă râul și intră pe West End. Croindu-și drum prin trafic, se întrebă ce motive avea poliția ca să îl urmărească. Pe de o parte, era sigur că nu era decât o bătaie de cap pentru ei. Cum se numea asta în procese? Hărțuire. Se gândiseră că dacă îl urmăreau îndeajuns de mult, se va enerva sau va deveni neglijent și va face o prostie. Dar asta era doar o scuză: adevăratul motiv era probabil undeva în tertipurile de la Scotland Yard. Probabil că șeful poliției (de la Departamentul de Criminalistică) amenințase să retragă gașca lui Tony Cox din responsabilitatea echipei de informatori confidențiali și să o transfere brigăzii mobile, așa încât informatorii confidențiali începuseră supravegherea ca să poată spune că făceau ceva.

Atâta vreme cât nu deveneau prea serioși în privința asta, pe Tony nu îl deranja. Făcuseră asta o dată, în urmă cu câțiva ani. Pe vremea aceea, gașca lui Tony era sub ochiul de vultur al Departamentului de Investigații Criminale de la West End

Central. Tony avea o înțelegere strânsă cu inspectorul care lucra la cazul său. Într-una dintre săptămâni, inspectorul îi refuzase banii pe care îi lua de obicei și îl avertizase pe Tony că jocul se încheiase. Singurul mod prin care Tony reușise să îl mituiască fusese prin sacrificarea câtorva dintre oamenii lui. Împreună cu inspectorul, întinsese o capcană pentru cinci infractori din conducerea intermediară, care fuseseră acuzați de camătă. Cei cinci ajunseseră la închisoare, presa lăudase Departamentul de Investigații Criminale pentru că redusese influența găștii asupra orașului, iar afacerea continuase ca de obicei. Din nefericire, mai târziu, inspectorul acela se duse și el la fund, pentru că acoperise un student care deținea canabis: un final regretabil al unei cariere promițătoare, considera Tony.

Opri mașina într-o parcare supraetajată din Soho. Rămase la intrare și așteptă mult până își luă tichetul de la aparat, timp în care urmări Morrisul albastru în oglinzile retrovizoare. Unul dintre detectivi sări din mașină și alergă peste drum pentru a păzi ieșirea pentru pietoni. Celălalt găsi un loc de parcare la câțiva metri mai încolo – o poziție din care putea vedea mașinile care ieșeau din clădire. Tony dădu din cap mulțumit.

Urcă la primul etaj și opri Rollsul la doi pași de service. Înăuntru dădu peste un tânăr pe care nu îl cunoștea.

– Sunt Tony Cox, îi spuse el. Vreau să parchezi mașina mea și să îmi dai una dintre mașinile tale care stau de mult aici – una care nu va fi ridicată astăzi.

Bărbatul se încruntă. Avea părul creț și neingrijit și purta niște blugi pătați de ulei, cu fundul tocit.

– Nu pot face asta, prietene, îi spuse.

Tony bătu din picior nervos.

– Nu-mi place să mă repet, băiete. Sunt Tony Cox.

Tânărul răsă. Puse jos o revistă de benzi desenate, se ridică în picioare și spuse:

– Nu mă interesează cine ești, băi...

Tony îl lovi în stomac. Pumnul său mare ateriză cu un zgomot surd. Era ca și cum ar fi lovit într-o pernă de puf. Îngrijitorul se aplecă în față, gemând și găfâind.

- Nu am prea mult timp, băiete, spuse Tony.

Ușa biroului se deschise și apărură un bărbat mai în vârstă, care purta o șapcă de baseball.

- Ce se întâmplă? Ah, Tony, tu ești. Ai probleme?

- Unde erai? Fumai? întrebă Tony aspru. Vreau o mașină după care să nu pot fi identificat și mă grăbesc.

- Nicio problemă, spuse bătrânul, apoi luă un mănunchi de chei dintr-un cui de pe peretele de azbest. Am aici o Granada frumoasă, de vreo două săptămâni. Automată, consumă trei litri, culoare frumoasă, bronz...

- Mă doare-n fund ce culoare e, spuse Tony luând cheile.

- Acolo, spuse bărbatul arătând cu degetul. O voi parca pe a ta.

Tony ieși din service și se urcă în Granada. Își puse centura de siguranță și plecă. Se opri lângă mașina lui, în care stătea acum bărbatul cu șapcă.

- Cum te cheamă? întrebă Tony.

- Sunt Davy Brewster, Tony.

- Bine, Davy Brewster.

Își căută portofelul și scoase două bancnote de 10 lire.

- Ai grijă ca puștiul să își țină gura, ok?

- Nicio problemă. Mersi foarte mult.

Davy luă banii și Tony se îndepărtă. În timp ce conducea, își puse ochelari de soare și o șapcă de stofă. Când ieși în stradă, Morrisul albastru se afla la distanță, în dreapta lui. Își puse cotul drept pe marginea ferestrei, acoperindu-și fața, și manevră volanul cu mâna stângă. Al doilea polițist, cel din stânga lui Tony, era cu spatele la drum, astfel încât să poată vedea ieșirea pentru pietoni. Se prefăcea că se uită în vitrina unei librării de cărți religioase.

Tony privi în oglindă în timp ce se îndepărta accelerând. Niciunul dintre ei nu îl văzuse.

- Cât de ușor, spuse el cu voce tare.

Conduse spre sud. Mașina era destul de plăcută, cu motor automat și servodirecție asistată. Cum avea casetofon, începu

să caute printre casete și găsi un album de Beatles pe care îl puse să ruleze. Apoi își aprinse o țigară.

În mai puțin de o oră avea să fie la fermă, numărând banii.

Tony se gândi că meritase cu adevărat să se împrietenească cu Felix Laski. Se cunoscuseră în restaurantul unuia dintre cluburile sale. Cazinourile Cox serveau cea mai bună mâncare din Londra. Era musai. Mottoul lui Tony era: dacă servești alune, vei avea drept clienți doar maimuțe. Își dorea oameni bogați în cluburile sale de jocuri de noroc, nu mitocani care să ceară bere la halbă și cartofi prăjiți de cinci penny. Nici lui nu-i plăcea mâncarea sofisticată, dar în seara în care îl cunoscuse pe Laski mânca un excelent biftec, la o masă apropiată de cea a bancherului.

Bucătarul era furat de la Prunier¹. Tony nu știa ce făcea cu fripturile, dar rezultatul era senzațional.

Bărbatul înalt și elegant de la masa alăturată îi acaparase imediat privirea: era cu siguranță un bărbat atrăgător pentru vârsta lui. Era însoțit de o fată tânără pe care Tony o etichetase imediat drept cocotă.

Când se întâmplase accidentul, Tony își terminase friptura și se înfrupta dintr-un munte de trifle². Ospătarul îl servea pe Laski cu cannelloni și, cumva, a vărsat o jumătate de sticlă de Bordo.

Prostituata țipase sărind de la masă și câteva picături de vin stropiseră cămașa albă și strălucitoare a lui Laski.

Tony acționase imediat. Aruncase șervetul pe masă, se ridicase în picioare și chemase trei ospătari și pe șeful de sală. Mai întâi vorbise cu cel care provocase scandalul.

– Du-te și schimbă-te. Vineri să îți ridici actele.

Apoi se întorsese către ceilalți.

– Bernardo, o cârpă. Giulio, încă o sticlă de vin. Monsieur Charles, altă masă și fără notă de plată pentru domnul acesta.

În cele din urmă le vorbise mesenilor.

¹ Renumit restaurant francezesc (n.tr.)

² Desert englezesc care conține tort sau pandișpan înmuiat în vin de Xeres, rom sau coniac, acoperit cu straturi de gem sau jeleu, cremă și frișcă (n.tr.)

– Eu sunt Tony Cox, proprietarul. Vă rog să acceptați cina din partea casei, împreună cu scuzele mele, și sper că veți consuma cele mai scumpe feluri din meniu, începând cu o sticlă de Dom Perignon.

– Se mai întâmplă, spusese Laski.

Vocea lui era pătrunzătoare și cu un ușor accent.

– Dar este drăguț să primim scuze atât de generoase și de demodate, îi spusese zâmbind.

– Pe rochia mea n-a sărit, spusese cocota.

Accentul îi confirma lui Tony bănuiala referitoare la profesia ei: se trăgea din aceeași partea a Londrei ca și el.

– Domnule Cox, e plin. Nu mai e nicio masă, spusese șeful de sală.

Tony arătase către masa lui:

– Aceea ce are? Eliberează-o repede.

– Vă rog, nu, spusese Laski. Nu am vrea să vă lipsim de ea.

– Insist.

– Atunci, vă rog să stați cu noi.

Tony îi privise pe amândoi. Era evident că prostituatei nu îi plăcea ideea. Oare domnul era doar politicoș sau chiar vorbea serios? El bine, Tony aproape că terminase, așa că – dacă hicrurile nu mergeau cum trebuie – putea pleca de la masă desigur de repede.

– Nu vreau să deranjez...

– Nu veți deranja, îi zisese Laski. Și îmi puteți spune cum să câștig la ruletă.

– S-a făcut!

Rămăsese cu ei toată seara. El și Laski se înțeleseseră excelent și fusese foarte clar de la început că părerea fetei nu conta. Tony îi povestise despre ticăloșiile din lumea cluburilor de jocuri de noroc, iar Laski îl egalase, anecdotă contra anecdotă, cu povești despre escrocheriile bursei de valori. Se dovedise că Laski nu era un jucător, dar că îi plăcea să aducă oamenii la club. Când intraseră în cazinou, cumpăraseră jetoane în valoare de 50 de lire și i le oferiseră fetei. Seara se încheiase

când Laski – care era deja destul de beat, spusese: „Cred că ar trebui să o duc acasă și să i-o trag”.

După aceea se mai întâlniseră de câteva ori în club – niciodată planificat – și întotdeauna sfârșeau îmbătându-se împreună.

După un timp Tony îl anunțase că e homosexual, iar Laski nu făcuse nimic în privința aceasta – lucru din care Tony trăsese concluzia că bancherul era un heterosexual tolerant. Îi făcea plăcere să știe că putea fi prieten cu cineva de rangul lui. Scena din restaurant fusese partea cea mai ușoară și fusese bine interpretată: gesturi largi, postură autoritară, curtoazie considerabilă și o domolire conștientă a accentului.

Însă menținerea legăturii cu un om ca Laski – atât de inteligent, de bogat și de obișnuit să se învârtă prin cercurile aproape aristocratice – părea o realizare destul de mare.

Laski fusese cel care făcuse prima mișcare către o relație mai profundă. Se lăudaseră la beție, în primele ore ale unei dimineți de duminică, iar Laski vorbise despre puterea banilor.

– Având în vedere că am o grămadă de bani, spusese el, pot să aflu orice în oraș – chiar până și combinația de la seiful Băncii Angliei.

– Sexul este mai bun, îi răspunsese Tony.

– Cum adică?

– Sexul este o armă mai bună. Eu pot afla orice în Londra folosindu-mă de sex.

– Ei bine, de asta mă îndoiesc, spusese Laski, ale cărui dorințe sexuale erau bine controlate.

Tony ridicase din umeri.

– Foarte bine. Provoacă-mă.

Acesta fusese momentul în care Laski acționase.

– Licența pentru terenul petrolifer Shield. Află cine o are – înainte ca guvernul să facă anunțul.

Tony văzuse licărirea din ochii bancherului și bănuise că întreaga discuție fusese premeditată.

– De ce nu îmi ceri ceva mai dificil? replicase el. Politicienii și funcționarii publici sunt o treabă mult prea ușoară.

- E de ajuns, zâmbise Laski.
 - Ok. Dar trebuie să te provoc și eu.
- Laski mijise ochii.
- Continuă.

Tony rostise primul lucru care îi trecuse prin minte:

- Află programul de furnizare a bancnotelor uzate către instalația de distrugere a Băncii Angliei.

- Asta nici măcar n-o să mă coste vreun ban, spusese Laski cu convingere.

Și așa începuse totul.

Tony zâmbea în timp ce conducea Fordul prin sudul Londrei. Nu știa cum reușise Laski să își respecte partea lui de înțelegere; dar pentru el fusese un fleac. Cine deține informația pe care o vrei? Ministrul. Cum este el? Aproape ca un virgin: un soț credincios. Primește păsărică de la nevastă-sa? Nu prea. O să pună botul la cel mai vechi truc al jocului? Cât ai zice pește.

Caseta se sfârși și o întoarse pe partea cealaltă. Se întrebă câți bani erau în furgonetă - o sută de mii? Poate chiar și un sfert de milion. O sumă mai mare ar fi fost incomodă. Nu puteai intra în Banca Barclays cu saci plini de bancnote uzate de cinci lire fără să trezești suspiciuni. În jur de 150 de miare ar fi fost ideal. Cinci mii pentru fiecare dintre băieți, încă alte câteva mii pentru cheltuieli și în jur de 50 de mii adăugate pe furiș la cășugurile din diverse afaceri legitime din noaptea aceea. Cluburile de jocuri de noroc erau extrem de folositoare pentru ascunderea veniturilor ilicite.

Băieții știau cum să cheltuie cinci mii: să achite câteva datorii, să cumpere o mașină la mâna a doua, să pună câteva sute în fiecare dintre conturile deschise la două sau trei bănci, să le cumpere soțiilor o haină nouă, să le împrumute soacrelor câțiva șilingi, să petreacă o noapte într-un bar și zbang! - s-au dus! Dar dă-le douăzeci de mii, că încep să le vină idei prostesti. Când șomerii și oamenii buni la toate erau auziți vorbind despre vile în sudul Franței, poliția începea să devină suspicioasă.

Tony zâmbi în sinea lui. „Ar trebui să îmi fac griji fiindcă am prea mulți bani, se gândi el. Problemele legate de succes sunt cele care îmi plac. Socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg, spunea câteodată Jacko. S-ar putea ca furgoneta să fie plină cu monede uzate de jumătate de penny pentru topire. Ce-aș mai râde!”

Aproape ajunsese. Începu să fluiera.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Felix Laski stătea în biroul lui, uitându-se la televizor și rupând un plic în fâșii înguste. Televizorul cu circuit închis era echivalentul modern al benzii de telegraf, iar Laski se simțea ca un broker îngrijorat dintr-un film vechi despre criza din 1929. Aparatul afișa continuu știri de piață și mișcări ale prețurilor în acțiuni, mărfuri și valută. Nu se menționase nimic despre licența petrolului. Acțiunile Hamilton scăzuseră cu cinci puncte ieri, iar tranzacționarea fusese moderată.

Termină de distrus plicul și aruncă bucățile într-un coș de gunoi metalic. Licența pentru petrol ar fi trebuit să fie anunțată deja de o oră.

Luă telefonul albastru și formă 123.

– La al treilea semnal va fi ora unu, patruzeci și șapte de minute și cincizeci de secunde.

Anunțul întârziase cu mai mult de o oră. Formă numărul de la Departamentul de Energie și ceru biroul de presă.

O femeie îi spuse:

– Secretarul de stat este în întârziere. Conferința de presă va începe de îndată ce va sosi, iar anunțul va fi făcut imediat ce se va deschide conferința.

„La dracu' cu întârzierile voastre, se gândi Laski. Am pus la bătaie o avere pentru asta.”

Apăsă butonul de interfon.

– Carol?

Nu primi niciun răspuns. Strigă:

– Carol!

Fata își băgă capul pe ușă.

– Îmi cer scuze, eram la dulapul cu dosare.

– Adu-mi niște cafea.

– Sigur că da.

Luă din tava de „Intrări” un dosar intitulat: Precision Tubing – Raport de vânzări, Primul trimestru. Era un spionaj de rutină pentru o firmă pe care se gândea să o preia. Avea o teorie conform căreia mijloacele de producție aveau tendința de a merge bine atunci când se sfârșea o criză. Dar oare Precision avea această capacitate de creștere? se întreba el.

Aruncă o privire pe prima pagină a raportului, se strâmbă din cauza exprimării greu de digerat a directorului de vânzări și aruncă dosarul deoparte. Când mergea la noroc și pierdea, putea accepta asta cu resemnare, însă situațiile în care ceva mergea prost din motive necunoscute îl puneau în încurcătură. Știa că nu se va putea concentra la nimic până când nu se rezolva afacerea Shield.

Își pipăi cu degetele dungile ascuțite ale pantalonilor și se gândi la Tony Cox. Începuse să îl placă pe tânărul huligan, în ciuda homosexualității lui evidente, fiindcă simțise în el un spirit înrudit – așa cum îl numeau englezii. Ca și Laski, Cox ajunsese de la sărăcie la bogăție prin hotărâre, oportunism și cruzime. Și tot ca și el, încercase să își reducă obiceiurile de clasă inferioară, măcar într-o mică măsură: Laski o făcea mai bine, dar doar pentru că exersase mai mult. Cox își dorea să fie ca el și avea să reușească – când urma să ajungă la vârsta de 50 de ani, avea să fie un domn de oraș distins, cu părul cărunț.

Laski își dăduse seama că nu exista nici măcar un motiv logic pentru a avea încredere în Cox. Bineînțeles, instinctul lui fusese cel care îi spusese că tânărul era cinstit cu oamenii pe care îi cunoștea: dar cei precum Tony Cox, care aparțineau lumii ăsteia, erau niște escroci experimentați. Oare pur și simplu inventase toată chestia cu Tim Fitzpeterson?

Televizorul afișa din nou prețul acțiunilor de la Hamilton Holdings: acesta scăzuse cu încă un punct. Laski și-ar fi dorit

el nu folosească fontul acela nenorocit de calculator, plin de linii orizontale și verticale: îi forța ochii.

Începu să calculeze ce risca să piardă dacă Hamilton nu primea licența. Dacă ar fi putut vinde cele 51 000 de acțiuni chiar atunci, ar fi pierdut doar câteva mii de lire. Dar nu ar fi fost posibil să scape de pachetul de acțiuni la valoarea pieței. Și prețul continua să scadă. Să zicem că ar fi avut o pierdere de douăzeci de mii cel mult. Și un regres psihologic – daune asupra reputației sale de învingător.

Mai risca și altceva? Ceea ce plănuia Cox să facă cu informația pe care i-o furnizase Laski era cu siguranță un act penal. Cu toate acestea, din moment ce Laski nu știa, nu putea fi acuzat de complot.

Mai era și Legea Secretelor Oficiale a Marii Britanii – blândă, după standardele est-europene, însă un act normativ terifiant. Era ilegal să abordezi un funcționar public și să obții de la el date confidențiale. Ar fi fost dificil de demonstrat că Laski făcuse asta, dar nu imposibil. Îl întrebasese pe Peters dacă îl aștepta o zi mare, iar Peters îi spusese: „Una dintre zilele acelea”. Apoi, Laski îi spusese lui Cox: „Astăzi e”. Ei bine, dacă Peters și Cox ar fi putut fi convinși să depună mărturie, atunci Laski ar fi putut fi condamnat. Dar Peters nici măcar nu știa că divulgase un secret și nimeni nu s-ar fi gândit să îl întrebe pe el. Să presupunem că Tony Cox avea să fie arestat. Poliția Britanică avea metodele sale de a smulge informații de la oameni, chiar dacă nu foloseau bâte de baseball. Cox ar fi putut spune că are informația de la Laski, apoi ei ar fi verificat ce făcuse Laski în ziua aceea și ar fi putut descoperi că băuse cafeaua cu Peters...

Era o posibilitate destul de vagă. Mai îngrijorat era de încheierea afacerii Hamilton.

Telefonul sună și Laski răspunse:

– Da?

– Vă caută domnul Ley de la Threadneedle Street, spuse Carol.

– Cum să nu? pufni Laski. Probabil că are legătură cu Cotton Bank. Fă-i legătura cu Jones.

– A sunat la Cotton Bank, iar domnul Jones a plecat acasă.

– A plecat acasă? Bine, răspund eu.

O auzi pe Carol spunând:

– Vă fac legătura cu domnul Laski acum.

– Laski?

Vocea era ascutită, cu un accent aristocratic târăgănat.

– Da.

– Aici Ley, de la Banca Angliei.

– Ce mai faci?

– Bună ziua. Ascultă, bătrâne... – Laski își dădu ochii peste cap când auzi acest apelativ – ...ai completat un cec destul de mare pentru Fett & Company.

Laski deveni brusc galben la față.

– Dumnezeule, l-au prezentat deja?

– Da, mă rog, am înțeles că cerneala era umedă încă. Acum, treaba e că a fost emis pe Cotton Bank, așa cum evident știi, iar biata bancă nu îl poate acoperi. Mă asculți?

– Bineînțeles că te ascult.

Nenorocitul îi vorbea ca unui copil – nimic nu-l enerva mai tare pe Laski.

– În mod clar, instrucțiunile mele referitoare la mijloacele de furnizare a acestor fonduri nu au fost urmate. Cu toate acestea, probabil că voi putea invoca faptul că angajații mei s-au gândit că nu au timp de pierdut. Mmm... Ar fi fost drăguț, serios, să ai fondurile pregătite înainte de a semna chestia aia, știi? Doar ca să fii în siguranță, nu crezi?

Laski gândi repede. La naiba, asta nu s-ar fi întâmplat dacă anunțul ar fi fost făcut la timp. Și unde dracului era Jones?

– Probabil ai ghicit că cecul reprezintă plata pentru un pachet majoritar la Hamilton Holdings. Mă gândesc că acțiunile acelea pot fi luate drept garanție...

– O, vai de mine, nu, îl întrerupse Ley. Asta chiar nu va merge. Nu este treaba Băncii Angliei să finanțeze speculațiile de pe piața de capital.

„Poate că nu, se gândi Laski, dar dacă anunțul ar fi fost făcut și ai fi știut că Hamilton Holdings deține acum o sondă

de petrol, nu ai fi făcut un asemenea tam-tam.” Îi trecu prin cap că Hamilton nu primise sonda de petrol și că probabil ei i-l făcuseră asta, drept care urmase apelul lui Ley. Se infurie.

– Uite ce e, sunteți o bancă, spuse el. Vă voi plăti rata pentru 24 de ore...

– Banca nu este obișnuită să fie pe piața monetară.

Laski ridică vocea:

– Știi al naibii de bine că pot acoperi cecul ăla fără probleme, în condiția să am puțin timp! Dacă îl returnezi, reputația mea e dusă. Ai de gând să mă distrugi peste noapte de dragul unui milion nenorocit și al unui obicei idiot?

Vocea lui Ley deveni foarte rece când spuse:

– Domnule Laski, obiceiurile noastre există tocmai cu scopul de a-i distruge pe oamenii care semnează cecuri pe care nu le pot onora. Dacă acest cec nu poate fi lichidat astăzi, voi cere beneficiarului să îl remită. Asta înseamnă, de fapt, că aveți o oră și jumătate pentru a face un depozit de un milion de lire în numerar, la Threadneedle Street. O zi bună.

– Du-te dracului, spuse Laski, dar linia era deja moartă.

Trânti telefonul în furcă, crăpându-i plasticul. Gândurile începură să i se amestece în cap. Trebuia să existe o modalitate prin care să strângă un milion imediat... nu-i așa?

Cafeaua îi sosise pe când vorbea la telefon, dar nu o observase pe Carol intrând. Sorbi din ea și se strâmbă.

– Carol! strigă.

Ea deschise ușa.

– Da?

Cu fața roșie și tremurând, aruncă ceașca fragilă de porțelan în coșul metalic de gunoi, unde se sparse zgomotos, apoi urlă:

– Cafeaua asta nenorocită e rece!

Fata făcu stânga-mprejur și dispăru.

Ora 2 p.m.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Tânărul Billy Johnson îl căuta pe Tony Cox, numai că tot uita lucrul acesta. Ieșise din casă destul de repede după ce se întorseseră cu toții de la spital. Mama lui țipa foarte mult, câțiva polițiști stăteau prin preajmă, iar Jacko fusese dus la secție ca să ajute la anchetă. Vecinii și rudele care tot apăreau îi sporeau confuzia. Lui Billy îi plăcea liniștea.

Nimeni nu părea prea dispus să îi dea să mănânce de prânz sau să îi acorde atenție, așa că mâncase un pachet de biscuiți cu ghimbir și ieșise prin spate, spunându-i doamnei Glebe – care locuia trei case mai jos – că se duce la mătușica lui ca să se uite la televizorul ei color.

În timp ce se plimba, încerca să își pună gândurile în ordine. Mersul pe jos îl ajuta să gândească. Când se simțea derutat, se putea uita pentru o vreme la mașini, la magazine și la oameni, ca să-și odihnească mintea.

La început mersese spre casa mătușii lui, până când își amintise că nu prea voia să se ducă acolo; spusese asta doar ca să o împiedice pe doamna Glebe să îi facă necazuri. În acest caz, trebuia să se gândească unde să se ducă. Se opri pentru a privi în vitrina unui magazin de discuri, citind cu toată silința numele de pe copertele tipătoare și încercând să le asocieze cu melodii pe care le auzise la radio. Avea un pick-up, dar nu avusese niciodată bani ca să cumpere discuri, iar gusturile părinților lui nu se potriveau cu ale sale. Mamei lui îi plăceau cântecele sentimentale, tatălui îi plăcea muzica de fanfară, iar lui – rock and rollul. Singura persoană pe care o cunoștea și căreia îi plăcea rock and rollul era Tony Cox...

Asta era. Îl căuta pe Tony Cox.

O luă în direcția despre care presupunea că ducea spre Bethnal Green. Cunoștea foarte bine zona East End – fiecare stradă, fiecare magazin, toate zonele demolate, porțiunile de teren abandonat, canalele și parcurile –, dar o cunoștea pe porțiuni. Trecu pe lângă un teren în demolare și își aminti că bunicu Parker locuise acolo și că nu se clintise din sufrageria ei în timp ce casele vechi de pe fiecare parte erau demolate, până când făcuse pneumonie și murise, salvând astfel autoritatea publică locală a sectorului Tower Hamlets al Londrei de problema referitoare la mutarea ei. Billy urmărise povestea cu interes: era ca la televizor. Da, cunoștea fiecare părticică a peisajului din East London, însă mintea lui nu le putea conecta una cu cealaltă. Cunoștea Commercial Road și Mile End Road, dar nu știa că se intersectau la Aldgate. În ciuda acestui lucru, reușea aproape întotdeauna să găsească drumul spre casă, chiar dacă uneori îi lua mai mult timp decât se aștepta; și, dacă chiar se rătăcea, poliția îl aducea înapoi acasă într-o mașină de patrulă. Toți gaborii îl cunoșteau pe tatăl lui.

Până ajunse la Wapping, își uită din nou destinația, dar se gândi că probabil se ducea să vadă vapoarele. Intră în zonă printr-o gaură în gard: aceeași gaură pe care o folosisese cu Snowy White și cu Tubby Toms în ziua în care prinseseră un șobolan și ceilalți îi spusese lui Billy să i-l ducă acasă mamei sale fiindcă o să se bucure și o să îl gătească când vor lua ceaiul. Ea nu se bucurase, desigur: sărise în sus, scăpase punga de zahăr din mână și țipase, iar mai târziu plânsese și spusese că n-ar trebui ca băieții să își bată joc de Billy. Oamenii îi făceau adesea farse, dar el nu se supăra, fiindcă era plăcut să aibă prieteni.

Cutreieră o vreme. Avea senzația că erau mai multe vapoare acolo pe vremea când era el mic. În ziua aceea însă erau doar unul mare, destul de departe, cu un nume pe o parte, pe care nu-l putea citi. Bărbații întindeau o conductă de la vapor la un depozit.

Stătu și se uită o vreme, apoi îl întrebă pe unul dintre bărbați

- Ce e în ea?

Bărbatul care purta o șapcă de stofă și o vestă se uită la el.

- Vin, amice.

Billy fu surprins.

- În vapor? Numai vin? Plin?

- Da, amice. Chateau Morocco, vechi, cules cam joia trecută.

Toți bărbații râseră, dar Billy nu înțelegea. Râse și el. Bărbații mai lucrară o vreme, apoi cel cu care vorbise îl întrebă:

- Dar ce faci aici?

Billy se gândi o clipă, apoi spuse:

- Am uitat.

Bărbatul îl cercetă cu privirea și îi șopti ceva unuia dintre ceilalți. Billy auzi o parte din răspuns: „...ar putea să cadă naibii în ocean”.

Primul bărbat intră în depozit. După o vreme, apără un polițist portuar care întrebă:

- El e tânărul?

Ei dădură din cap aprobator și polițistul i se adresă lui Billy:

- Te-ai rătăcit?

- Nu, spuse Billy.

- Unde te duci?

Billy dădu să spună că nu se ducea nicăieri, dar i se păru un răspuns greșit. Apoi, dintr-odată, își aminti:

- La Bethnal Green.

- Foarte bine, vino cu mine și o să te îndrum eu pe drumul cel bun.

Întotdeauna doritor să aleagă calea cea mai ușoară, Billy marse alături de polițist către poarta docului.

- Ia spune, unde locuiești? îl întrebă bărbatul.

- Pe Yew Street.

- Mama ta știe unde ești?

Billy își spuse că polițistul era un fel de doamna Glebe și că are nevoie de o minciună.

- Da. Mă duc la mătușica mea.

- Sigur știi drumul?

– Da.

Ajunseră la poartă. Polițistul se uită la el suspicios, apoi se hotărește.

– Bine, atunci. Du-te. Nu mai rătăci pe docuri. Ești mai în siguranță afară.

– Mulțumesc, spuse Billy.

Când avea dubii, le mulțumea oamenilor. Se îndepărta.

Începea să îi fie mai ușor să își amintească. Tata era în spital. Avea să-și piardă vederea și era vina lui Tony Cox. Billy cunoștea un om orb – mă rog, doi, dacă îl puneai la socoteală și pe Squint Thatcher, care era orb doar când mergea cu acordeonul său în partea de vest a orașului. Dar orb cu adevărat era domnul Hopcraft, care locuia singur într-o casă urât mirositoare de pe Insula Câinilor și care purta un baston alb. Oare tata va trebui să poarte ochelari de soare și să meargă foarte încet, atingând bordura cu un băț? Gândul acesta îl supăra pe Billy.

De obicei, oamenii îl credeau incapabil să se supere, fiindcă nu plângea niciodată. Așa își dăduseră seama că este diferit, pe când era bebeluș: obișnuia să se lovească și să nu plângă. „Simt lucrurile, dar nu o arată niciodată”, spunea câteodată mama lui.

Tatăl său obișnuia să spună că mama se supăra oricum destul de des, cât pentru doi.

Când se întâmplau lucruri cu adevărat îngrozitoare, precum gluma cu șobolanul pe care i-o făcuseră Snowy și Tuhly, Billy se trezea că fierbe pe dinăuntru și voia să facă ceva extrem, să țipe de exemplu, dar pur și simplu asta nu se întâmpla niciodată. Omorâse șobolanul și asta îl ajutase. Îl ținuse cu o mână, iar cu cealaltă îl lovide în cap cu o cărămidă, până când acesta se oprise din zbătut.

Ceva de genul acesta i-ar fi făcut și lui Tony Cox. Îi trecu prin cap că Tony era mai mare decât un șobolan – ba, mai mult, mai mare și decât Billy. Gândul acesta îl zăpăcea, așa că și-l alungă din minte.

Se opri în capătul unei străzi. Casa din colț avea la parter un magazin – unul dintre magazinele obișnuite în care se vindeau

o grămadă de chestii. Billy o cunoștea pe fiica proprietarului, o fată drăguță cu părul lung, pe nume Sharon. Cu vreo doi ani în urmă, îl lăsase să îi pună mâna pe sâni, apoi fugise de el și nu îi mai vorbise. Zile întregi după aceea, nu se gândise la nimic altceva în afară de umflăturile rotunde de sub bluza ei și felul în care se simțise când le atinsese. În cele din urmă însă, își dăduse seama că experiența aceea fusese unul dintre lucrurile frumoase care în general nu se întâmplă de două ori.

Intră în magazin. Mama lui Sharon era în spatele tejghelei, purtând o salopetă de nailon în dungi roz. Nu îl recunoscuse pe Billy.

El zâmbi și spuse „bună ziua“.

– Te pot ajuta cu ceva?

Părea neliniștită.

– Ce mai face Sharon? o întreabă Billy.

– Bine, mulțumesc. Momentan e plecată. O cunoști?

– Da.

Billy se uită prin magazin la diversitatea de produse alimentare, feronerie, cărți, articole de modă, tutun și dulciuri. Voia să spună „odată, m-a lăsat să îi pun mâna pe țâțe“, dar știa că n-ar fi fost bine.

– Obişnuiam să mă joc cu ea.

Se pare că era răspunsul pe care îl aștepta femeia: părușurată. Zâmbi, iar Billy văzu că avea pete maro pe dinți, la fel ca tatăl său.

– Te pot servi cu ceva? îl întreabă ea apoi.

Clămpănitul unor pantofi se auzi pe scări și Sharon intră în magazin pe ușa din spatele tejghelei. Billy fu surprins: arăta mult mai mare. Avea părul scurt, iar sânii îi erau destul de mari și îi săltau pe sub tricou. Avea picioare lungi, în blugi mulați. Strigă:

– Pa, mamă.

Era pe fugă.

– Bună, Sharon! spuse Billy.

Fata se opri și se uită lung la el. Chipul îi tresări când îl recunoscuse.

– Ah, bună, Billy. Nu pot sta...

Apoi dispăru. Mama ei păru jenată.

– Îmi pare rău, am uitat că e încă sus...

– Nu-i nimic. Și eu uit o mulțime de lucruri.

– Deci, te pot servi cu ceva? repetă femeia.

– Vreau un cuțit.

Gândul acesta îi apăru lui Billy în minte de nicăieri, dar știu imediat că asta trebuia să facă. Nu avea niciun rost să îl lovească cu o piatră în cap pe Tony Cox, care era un bărbat puternic - nu ar fi făcut altceva decât să îl lovească și el. Așa că trebuia să îl înjunghie pe la spate, ca un indian.

– Pentru tine, pentru mama ta?

– Pentru mine.

– Pentru ce îți trebuie?

Billy știu că nu trebuia să îi spună. Se încruntă și răspunse.

– Să tai chestii. Sârmă și altele.

– Aaa...

Femeia căută în vitrină și scoase un cuțit într-o teacă, apoi cum aveau cercetașii. Billy își scoase toți banii din buzunarul pantalonilor. La bani nu se pricepea - întotdeauna îl lăsa pe vânzător să ia cât era nevoie.

Mama lui Sharon se uită și spuse:

– Dar nu ai decât opt penny.

– Ajung?

– Nu, îmi pare rău, oftă ea.

– Atunci, îmi puteți da niște gumă de mestecat?

Femeia puse cuțitul înapoi în vitrină și luă un pachet de gumă de pe un raft.

– Șase penny.

Billy îi oferă pumnul de bani, iar femeia luă câteva monede.

– Mulțumesc, spuse Billy.

Își înstrădă și desfăcu pachetul. Îi plăcea să-l bage în gură pe tot deodată. Își continuă drumul, mestecând cu plăcere. Pentru moment uitase încotro se ducea.

Se opri să privească niște bărbați care săpau o groapă pe trotuar. Capetele lor erau la nivelul tălpilor lui Billy. Observa.

cu interes, că peretele șanțului își schimba culoarea pe măsură ce cobora. Mai întâi era trotuarul, apoi o chestie neagră ca o smoală, apoi un pământ maro afânat, apoi un lut umed. La fund văzu o conductă din beton nou și curat. „Oare de ce or fi pus conducte sub trotuar?” se întreabă Billy. Habar nu avea. Se aplecă și întreabă:

– De ce punei o conductă sub trotuar?

Un muncitor se uită în sus la el și îi spuse:

– O ascundem de ruși.

– Aha...

Billy dădu din cap, ca și cum ar fi înțeles. După câteva clipe, plecă mai departe. Îi era foame, dar avea ceva de făcut înainte de a merge acasă să ia prânzul. Prânzul? Mâncase un pachet de blăcuți pentru că tata era în spital. Asta avea de-a face cu motivul pentru care se afla acolo, în Bethnal Green, dar nu prea putea face legătura.

Dădu colțul, se uită la numele străzii – scris pe un semn prins sus, pe un zid – și văzu că se afla pe Quill Street. Acum își amintea. Aici locuia Tony Cox – la numărul 19. Avea să bată la ușă...

Nu. Nu știa de ce, dar era convins că trebuia să se strecoare pe ușa din spate. În spatele terasei se afla o cărare. Billy merse de-a lungul ei până când ajunse în spatele casei lui Tony.

Guma de mestecat își pierduse tot gustul, așa că o scoase din gură și o aruncă, apoi deschise în liniște poarta și pătrunse înăuntru.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Tony Cox conducea încet de-a lungul drumului noroios brăzdat cu fâgașe, mai degrabă din respect pentru propriul confort decât pentru proprietarul mașinii „împrumutate”, Străduța, care nu avea niciun nume, ducea de la un drum secundar către o fermă cu hambar. Casa goală și dărăpănată, hambarul și pogonul de pământ nefertil care le înconjura erau proprietatea unei companii numite Land Development Ltd, ce îi aparținea la rândul ei unui cartofor înrăit, iar acesta îi datoră lui Tony Cox o grămadă de bani. Hambarul era folosit din când în când pentru a depozita mărfuri distruse de foc, cumpărate la prețuri extrem de mici, așa că nu era ceva neobișnuit ca o furgonetă și o mașină să tragă în curtea fermei.

Poarta cu cinci bare de la capătul aleii era deschisă, iar Tony intră în curte cu mașina. Nu era nici urmă de furgonetă albăstră, dar Jesse stătea rezemat de zidul casei și fuma o țigară. Se apropie ca să deschidă ușa mașinii lui Tony.

– Nu a mers totul ca uns, Tony, îi spuse el imediat.

Tony coborî din mașină.

– Banii sunt aici?

– În dubă, spuse Jesse, făcând un semn din cap înspre hambar. Dar n-a mers totul ca pe roate.

– Hai să mergem înăuntru – e prea cald aici.

Tony deschise ușa hambarului și pătrunse înăuntru. Jesse îl urmă. O treime din podea era ocupată de o mulțime de lăzi. Tony citi etichetele de pe câteva: conțineau haine și uniforme militare uzate. Furgoneta albastră se afla vizavi de ușă. Tony

observă că peste numerele originale fuseseră legate cu sârmă numere provizorii.

– Ce-ai făcut? întrebă el sceptic.

– O, la naiba, Tony, stai să vezi ce a trebuit să fac.

– Păi, zi-mi naibii odată!

– Păi, m-am bușit cu unu', înțelegi? Nimic grav, doar o lovitură mică. Dar boșorogu' iese din mașină și vrea să sune la poliție. Așa că m-apucă dracii, corect? Dar el îmi stă în drum, așa că îl pocnesc.

Tony înjură încet. Pe chipul lui Jesse se citea deja teama.

– Deci, știam că poliția o să mă caute, corect? Așa că m-am oprit la un service, m-am dus în spate la budă și am ciordit un set de numere provizorii și salopeta asta.

Dădu din cap entuziasmat, ca și cum și-ar fi aprobat singur acțiunile.

– Apoi am venit aici, continuă el.

Tony se uită la el uimit, apoi izbucni în râs.

– Ticălos nebun! chicoti el.

Jesse păru ușurat.

– Am făcut ce-a fost mai bine, nu-i așa?

Râsul lui Tony se potoli.

– Ticălos nebun, repetă el. Uită-te la tine, ai în dubă o avere în bani furați și tu te oprești – pieptul i se clătină când începu din nou să râdă – tu te oprești la un service și ciordești o salopetă!

Zâmbi și Jesse, nu fiindcă era amuzat, ci din plăcerea de a fi scăpat de teamă. Apoi, deveni din nou serios.

– Cu toate astea, am și vești proaste.

– Fir-ar să fie! Ce mai e?

– Șoferul dubei a încercat să facă pe eroul.

– Sper că nu l-ai omorât! spuse Tony neliniștit.

– Nu, doar l-am lovit în cap. Dar arma lui Jacko s-a declanșat în timpul încăierării – pronunță „încălecării” – și l-a împușcat pe Willie Surdu'. În moacă. E nasol, Tone.

– O, la dracu'...

Tony se lăsă brusc pe un scăunel cu trei picioare.

– Oh, sărmanul Willie! L-au dus la spital, nu?

Jesse dădu din cap aprobator.

– D-aia nu e Jacko aici. El l-a dus. Dacă a mai ajuns viu acolo...

– Așa de rău e?

Jesse încuviință din cap.

– Fir-ar să fie!

Pentru o vreme nu mai spuse nimic.

– N-are pic de noroc Willie Surdu'. Cu o ureche deja nu mai aude, băiatul lui e dus cu capu', nevastă-sa seamănă cu Henry Copper¹ – și acum asta.

Plescăi din buze întristat.

– O să îi dăm dublu, dar asta n-o să îi vindece capul.

Se ridică în picioare. Jesse deschise duba, ușurat că reușise să transmită vestea fără să-i stârnească lui Tony furia.

– Bun, hai să aruncăm o privire la ce avem aici, spuse Tony frecându-și palmele.

În spatele furgonetei văzu nouă lăzi gri de oțel. Arătau ca niște valize de metal strivite, fiecare cu mânere la ambele capete și securizate cu un lacăt dublu. Erau grele. Cei doi bărbați le descărcară una câte una și le aliniară în mijlocul hambarului.

Tony se uită la ele cu lăcomie. Pe chipul său se citea o plăcere aproape carnală.

– E ca în Ali Baba și cei 40 de hoți, prietene, spuse el.

Jesse scotea explozibili plastici, cabluri și detonatoare dintr-o geantă din colțul hambarului.

– Mi-aș dori să fie și Willie aici, ca să facă el bum-bum, zise el.

– Mi-aș dori să fie aici, punct, spuse Tony.

Jesse se pregăti să arunce lăzile în aer, ca să le deschidă. Liplă explozibilul gelatinos în jurul lacătelor, atașă detonatoarele și cablurile și conectă fiecare bombă la mecanismul de declanșare de tip pompă.

Urmărindu-l, Tony spuse:

¹ Pugilist britanic de categorie grea (3 mai 1934 – 1 mai 2011) (n.tr.)

- Pari să știi ce faci.

- L-am văzut pe Willie făcând asta destul de des, spuse el ambind. Poate că aş putea deveni eu spărgătorul de case de hani al găştii...

- Willie n-a murit, îl întrerupse Tony țăfnos. Nu din câte ştim noi.

Jesse ridică sistemul de declanşare şi, târând cablurile după el, îl scoase afară. Tony îl urmă şi îi spuse:

- Scoate duba afară, în caz că ia foc... înţelegi ce zic?

- Nu e niciun pericol...

- N-ai mai spart niciodată seifuri şi nu îmi asum riscul.

- Ok.

Jesse închise uşile din spate şi duse furgoneta în curtea fermei, apoi deschise capota şi folosi câteva clipsuri-crocodil pentru a conecta declanşatorul la bateria dubei.

- Ține-te bine, spuse el, apoi apăsă butonul.

Se auzi imediat o bubuitură înfundată. Cei doi bărbați se întoarseră înăuntru - lăzile stăteau în linie, cu capacele deschise în niște unghiuri imposibile.

- Ai făcut treabă bună, spuse Tony.

Lăzile erau umplute ordonat şi compact. Sulurile de bancnote erau aşezate astfel: 20 în lungime, 10 în lăţime şi cinci în adâncime: o mie de suluri per ladă. Fiecare sul conţinea o sută de bancnote. Asta însemna 100 de mii de bancnote per ladă.

În primele şase lăzi erau bancnote de zece şilingi scoase din circulaţie şi fără valoare.

- Doamne Dumnezeule! spuse Tony.

Următoarea ladă conţinea bancnote de o liră, dar aceasta nu era tocmai plină. Tony numără 800 de suluri. În penultima erau tot hârtii de o liră, dar lada era plină.

- Aşa mai merge. Aproape perfect, spuse Tony.

Ultima ladă era plină ochi cu bancnote de zece lire.

- Doamne ajută! şopti Tony.

Jesse făcu ochii mari.

- Câţi sunt, Tony? întrebă el.

- Un milion o sută optzeci de mii de lire sterline, fiule. Jesse scoase un chiuuit de bucurie.
- Suntem bogați! Avem o grămadă!
- Chipul lui Tony era posomorât.
- Presupun că putem arde toate bancnotele de zece lire.
- Ce vorbești? spuse Jesse, uitându-se la el ca la un nebun.

Cum adică să le ardem? Ai luat-o razna?

Tony se întoarse și îl apucă pe Jesse de braț, strângând cu putere.

- Ascultă-mă! Dacă te duci la Rose and Crown, ceri un pahar de bere și o plăcintă cu carne și plătești cu o bancnotă de zece lire - și faci asta în fiecare zi timp de o săptămână - ce vor crede oamenii ăia?

- Or să creadă că am avut o combinație. Mă doare mâna, Tone.

- Și cât o să dureze până când unul dintre nenorociții ăia de turnători de acolo va merge la poliție și ne va da în gât? Cinci minute? Îi dădu drumul la braț, apoi adăugă: E prea mult, Jesse. Problema ta e că tu nu gândești. Atâția bani trebuie (inuți) undeva - iar dacă îi ții undeva, poliția îi poate găsi.

Jesse găsi prea radical acest punct de vedere pentru a-l înțelege.

- Dar nu poți arunca banii...

- Tu nu ascuți ce spun, nu-i așa? Ei știu de Willie Surdu, corect? Șeful lor va face legătura dintre el și jaf, corect? Și mai știu că Willie e în gașca mea, așa că vor ști că noi am dat spargerea, corect? Poți să bagi mâna-n foc că în seara asta vor fi la tine acasă, tăindu-ți saltelele și căutând în sacul de cartofi. Așadar, cinci mii în bancnote de o liră ar putea fi economiile tale de o viață, dar 50 de mii în bancnote de zece sunt incriminatoare, corect?

- Nu m-am gândit niciodată așa, spuse Jesse.

- Se numește „exces“.

- Presupun că nu poți depune atâția bani la Abbey National. Oricine poa' să stea la mititica o noapte, dar dacă ai prea mult, asta dovedește că ai dat o spargere, înțelegi?

Jesse îi explica la rândul său lui Tony, ca și cum ar fi vrut să-i demonstreze că înțelesese.

- Asta e, corect?

- Da.

Tony își pierduse interesul de a-i mai face morală. Încerca să se gândească la o modalitate sigură de a se descotorosi de banii murdari în cantitate mare.

- Și nu poți să te duci la banca Barclays cu peste un milion de lire și să le ceri să-ți deschidă un cont de economii, corect?

- Începi să te prinzi, spuse Tony sarcastic.

Dintr-odată, îl privi pe Jesse cu atenție.

- Ah, dar cine poate intra într-o bancă cu un teanc de bani fără să ridice suspiciuni?

Jesse se pierdu.

- Păi, nu poate nimeni, zise el.

- Crezi?

Tony arată spre cutiile cu haine militare uzate.

- Deschide vreo două cutii din alea. Vreau să te îmbraci ca un marinăr din Marina Regală. Tocmai mi-a venit o idee a naibii de ingenioasă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

O ședință de după-amiază cu editorul era ceva rar. Uneori spunea: „Diminețile sunt pentru distracție, iar după-amiezile pentru muncă”. Până la ora prânzului, eforturile sale erau alocate producerii ziarului. La ora două era deja prea târziu ca să mai facă ceva important: conținutul ziarului era mai mult sau mai puțin stabilit, majoritatea edițiilor zilei erau publicate și distribuite, iar editorul își întorsese deja gândurile către ceea ce numea el „gunoi administrativ”. Dar trebuia să fie prin preajmă, în caz că intervenea ce ar fi necesitat o decizie la nivel înalt. Arthur Cole considera că apăruse o astfel de situație.

Cole, editorul de știri adjunct, se așeză vizavi de biroul alb, supradimensionat al editorului. În stânga sa se afla reporterul Kevin Hart, iar în dreapta Mervyn Glazier, redactorul de știri locale.

Editorul termină de semnat un teanc de adrese și își ridică privirea.

– Ce avem?

Cole spuse:

– Tim Fitzpeterson va supraviețui, anunțul referitor la petrol a fost amânat, jefuitorii dubei cu bani au scăpat cu peste un milion și echipa Angliei depune toate eforturile în meciul de fotbal.

– Și?

– Și se întâmplă ceva.

Editorul își aprinse o țigară. Sincer, îi cam plăcea să fie întrerupt din „gunoiul administrativ” cu ceva interesant, cum ar fi fost o poveste.

– Continuă.

Cole spuse:

- Vă amintiți, probabil, că în timpul conferinței de dimineață a venit Kevin un pic prea entuziasmat din cauza unui telefon primit, chipurile, din partea lui Tim Fitzpeterson.

Editorul zâmbi cu indulgență.

- Dacă reporterii tineri nu se aprind, cum naiba vor fi atunci când vor îmbătrâni?

- Ei bine, e posibil să fi avut dreptate când a spus că e o lovitură. Vă amintiți numele persoanelor despre care se presupune că l-ar șantaja pe Fitzpeterson? Cox și Laski.

Cole se întoarse către Hart.

- Ok, Kevin.

Hart își desfăcu picioarele și se aplecă în față.

- Încă un apel, de data asta de la o femeie care mi-a dat numele și adresa ei. Aceasta mi-a spus că soțul ei, William Johnson, a fost implicat în jaful dubei cu bani, că a fost împușcat și a orbit și că e una dintre afacerile lui Tony Cox.

Editorul spuse:

- Tony Cox! Ai urmărit treaba până la capăt?

- Există în spital un William Johnson, cu răni la față provocate de împușcături. Iar la căpătâiul lui se află un detectiv, care așteaptă să își revină. Am fost să mă întâlnesc cu soția, dar n-au vrut să vorbească.

Editorul, care fusese cândva reporter de investigații, spuse:

- Tony Cox e o persoană foarte influentă. Aș crede orice despre el. Nu e deloc un om cumsecade. Continuă.

- Mervyn are următoarea poveste, spuse Cole.

- O bancă are probleme, începu redactorul de știri locale. Cotton Bank din Jamaica este o bancă străină cu o filială în Londra. Face o grămadă de tranzacții în Marea Britanie. În fine, îi aparține unui bărbat pe nume Felix Laski.

- De unde știm asta? întrebă editorul. Că are probleme, vreau să spun.

- Păi, am primit un pont de la un contact. Am sunat la Threadneedle Street ca să verific. Desigur, nu au vrut să-mi dea

un răspuns direct, însă vacarmul pe care l-au făcut inclină să confirme pontul.

– Spune-mi exact ce s-a vorbit.

Glazier își scoase carnețelul. Putea stenografia o sută cincizeci de cuvinte pe minut, iar notițele sale erau întotdeauna impecabile.

– Am vorbit cu un bărbat pe nume Ley, care cel mai probabil se ocupă de asta. Se întâmplă să îl cunosc, pentru că...

– Sari peste reclamă, Mervyn, îl întrerupse editorul. Știm cu toții cât de bune sunt legăturile tale.

Glazier rânji.

– Scuze. Mai întâi l-am întrebat dacă știe ceva despre Cotton Bank din Jamaica. Mi-a spus: „Banca Angliei știe destul de multe despre fiecare bancă din Londra”. Eu i-am spus: „Atunci, știi cât de viabilă este Cotton Bank în momentul de față”. El mi-a spus: „Desigur. Ceea ce nu înseamnă că îți voi spune ție”. Eu i-am răspuns: „E pe cale să dea faliment – adevărat sau fals?” El a spus: „Pas”. Eu am zis: „Haide, Donald, asta nu e *Mastermind*¹ – e vorba despre banii oamenilor”. El a spus: „Știi că nu pot vorbi despre genul acesta de lucruri. Băncile sunt clienții noștri. Le respectăm încrederea”. Eu am spus: „Voi publica un articol care va spune despre Cotton Bank că e pe cale să dea faliment. Ai de gând sau nu să îmi spui dacă e o știre falsă?” El mi-a spus: „Ceea ce îți spun este să îți verifici mai întâi dovezile”. Cam asta ar fi tot.

Glazier închise carnețelul.

– Dacă banca ar fi fost în siguranță, cu siguranță mi-ar fi spus asta.

Editorul dădu aprobator din cap.

– Nu mi-a plăcut niciodată modul acesta de gândire, dar în cazul de față probabil că ai dreptate.

Își scutură trabucul într-o scrumieră mare de sticlă.

– La ce ne duce asta? continuă el.

¹ Board game pentru doi jucători, inventat în anul 1970 de către israelianul Mordecai Meirowitz, diriginte de poștă și expert în telecomunicații (n.tr.)

Cole rezumă:

– Cox și Laski îl șantajază pe Fitzpeterson. Fitzpeterson încearcă să se sinucidă. Cox organizează un jaf. Laski dă faliment. Ridică din umeri și adăugă: Ceva se întâmplă.

– Ce vrei să faci?

– Să aflăm. Nu pentru asta suntem aici?

Editorul se ridică în picioare și se duse la fereastră, ca și când și-ar fi luat un scurt timp de gândire. Ridică puțin storurile și camera deveni un pic mai luminoasă. Pe covorul albastru aprins apărură câteva raze de soare, care scoteau în evidență modelul reliefat. Se întoarse apoi la biroul său și se așeză.

– Nu, zise el. O vom lăsa așa și am să vă spun de ce. Unu: nu putem prezice falimentul unei bănci, pentru că predicția noastră în sine ar fi de ajuns pentru a-i provoca acel faliment. Numai îndoiala cu privire la viabilitatea băncii ar zgudui orașul. Doi: nu putem încerca să descoperim autorii unui jaf de bani. Asta este treaba poliției. În orice caz, ceea ce am putea descoperi nu va putea fi publicat, pentru ca nu cumva să influențăm procesul. Adică: dacă noi știm că e vorba despre Tony Cox, trebuie să știe și poliția; iar legea spune că, de vreme ce știm că un arest este iminent sau probabil, povestea va ajunge în instanță. Trei: Tim Fitzpeterson nu va muri. Dacă facem gafa de a umbla prin Londra interesându-ne despre viața lui sexuală, vor apărea cât ai zice pește întrebări în parlament despre reporterii de la *Evening Post*, care cutreieră țara după mizeriile politicianilor. Să se ocupe de chestiunile de genul asta ziarele de scandal de weekend.

Își lăsă mâinile pe birou, cu palmele în jos.

– Îmi pare rău, băieți.

Cole se ridică.

– Ok, hai să ne întoarcem la treabă.

Cei trei jurnaliști plecară. Când ajunseră înapoi în redacție, Kevin Hart spuse:

– Dacă ar fi el editor la *The Washington Post*, Nixon ar câștiga în continuare alegerile, mergând tot pe lege și ordine.

Nu râse nimeni.

Ora 3 p.m.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

- Vă caută de la Smith și Bernstein, domnule Laski.

- Mulțumesc, Carol. Fă-mi legătura. Alo, George?

- Felix, ce mai faci?

Laski zâmbi. Nu îi era ușor.

- Sunt în al nouălea cer. Ți-ai îmbunătățit vreun pic serviciul? întrebă el.

George Bernstein juca tenis.

- Deloc. Știi că îl învățam pe George junior să joace?

- Da.

- Acum mă bate el pe mine.

Laski râse.

- Și Rachel ce face?

- La fel de bine. Vorbeam despre tine aseară. Ea spunea că ar trebui să te căsătorești. Eu i-am zis: „Nu știai? Felix e gay”. Ea a spus: „Gay? Și de ce nu pot fi însurați oamenii fericiți?” I-am spus: „Nu, am vrut să zic homosexual, Rachel”. I-a căzut lucrul din mână. M-a crezut, Felix! Îți vine să crezi?

Laski se forță încă o dată să râdă. Nu știa cât mai putea face față situației.

- Mă gândesc la asta, George.

- La căsătorie? Să n-o faci! N-o face! Asta m-ai sunat să ți-l spui?

- Nu, asta e doar un gând neînsemnat care îmi tot trece prin cap.

¹ Joc de cuvinte intraductibil în limba română – termenul „gay” are în limba engleză semnificația de „vesel”, „fericit”, dar și de „homosexual”. (n.tr.)

– Deci, cu ce te pot ajuta?

– Un fleac. Am nevoie de un milion de lire pentru 24 de ore și m-am gândit să te rog pe tine.

Laski își ținu răsufarea. Urmă o tăcere scurtă.

– Un milion. De cât timp e Felix Laski pe piața banilor?

– De când am descoperit cum să fac profit real peste noapte.

– Să-mi spui și mie secretul, ok?

– În regulă. După ce îmi împrumuți banii. Nu glumesc, George: o poți face?

– Sigur că putem. Ce garanție oferi?

– Ah... nu-i așa că în mod normal nu ceri garanție pentru un împrumut pe 24 de ore?

Laski strânse receptorul în pumn până când degetele i se albiră.

– Ai dreptate. Dar în mod normal nu împrumutăm sume ca aceasta unor bănci ca a ta.

– Bine. Garanția mea constă în 510 000 de acțiuni la Hamilton Holdings.

– Un minut.

Urmă o tăcere. Laski și-l imagină pe George Bernstein: un bărbat indesar, cu capul mare, cu nasul gros și un permanent zâmbet larg, stând la masa lui cea veche dintr-un birou sărăcăcios cu vedere spre catedrala St. Paul și verificând cifrele din *Financial Times*, în timp ce lovea ușor cu degetele tastele unui calculator.

Bernstein reveni pe fir.

– La prețul de astăzi nu e nici pe departe suficient, Felix.

– Haide, e doar o formalitate! Știi că n-am să îți trag vreun teapă. Sunt eu, Felix, prietenul tău.

Își șterse fruntea cu mâneca.

– Mi-ar plăcea s-o pot face, dar am un partener.

– Partenerul tău doarme atât de adânc, încât umblă zvonul că a murit.

– O afacere ca asta l-ar trezi și dacă ar fi în mormânt. Încearcă la Larry Wakely, Felix. S-ar putea să poată face câte ceva pentru tine.

Laski încercase deja la Larry Wakely, dar nu îi spusese asta.

– Voi încerca. Ce zici de un meci în weekendul ăsta?

– Mi-ar plăcea! Ușurarea din vocea lui Bernstein era evidentă. Sâmbătă dimineață la club? adăugă el.

– Zece lire meciul?

– Mi-ar sfâșia inima să îți iau banii.

– Abia aștept. La revedere, George!

– Ai grijă de tine.

Laski închise ochii pentru o clipă, lăsând telefonul să îi căzeară în mână. Știuse că Bernstein nu îi va împrumuta banii, dar pur și simplu încerca orice acum. Își frecă fața cu degetele. Încă nu era învins.

Apăsă pe furcă și primi un ton de apel. Formă numărul cu un creion mestecat la un capăt.

Sună îndelung. Laski avea de gând să închidă și să formeze din nou, când cineva îi răspunse.

– Departamentul de Energie.

– Biroul de presă, vă rog, spuse Laski.

– Încerc să vă fac legătura.

Apoi, vocea unei alte femei:

– Biroul de presă.

– Bună ziua, spuse Laski. Îmi puteți spune când va face secretarul de stat anunțul referitor la terenul petrol...

– Secretarul de stat întârzie, îl întrerupse femeia. Redacția dumneavoastră de știri a fost informată despre asta și există o explicație completă pe adresa Asociației de Presă.

Apoi închise.

Laski se lăsă pe spătarul scaunului. Începea să i se facă teamă și nu îi plăcea asta. Era misiunea lui să domine situațiile de acest gen: îi plăcea să fie singurul la curent, manipulatorul care îi făcea pe toți ceilalți să alerge încercând să își dea seama ce se întâmplă. Nu era stilul lui să se milogească în fața cămătarilor.

Telefonul sună din nou și Carol spuse:

– Un anumit domn Hart este pe fir.

– Ar trebui să îl cunosc?

– Nu, dar spune că are legătură cu banii de care are nevoie Cotton Bank.

– Fă-mi legătura. Alo, aici Laski.

– Bună ziua, domnule Laski.

Era vocea unui tânăr.

– Sunt Kevin Hart de la *Evening Post*, adăugă el.

Laski tresări.

– Parcă a zis că... în fine.

– Banii de care are nevoie Cotton Bank... Da, păi o bancă cu probleme are nevoie de bani, nu-i așa?

– Nu cred că vreau să vorbesc cu dumneata, tinere, spuse Laski.

Înainte să apuce să închidă, Hart spuse:

– Tim Fitzpeterson.

Laski se îngălbeni la față.

– Poftim?

– Problemele de la Cotton Bank au vreo legătură cu tentativa de sinucidere a lui Tim Fitzpeterson?

De unde naiba știa? Gândurile începură să îi vuiască prin cap. Poate că nu știa. Probabil ziceau la nimereală – sondau terenul, așa numeau ei asta –, pretinzând că știu ceva ca să vadă dacă oamenii vor nega.

– Editorul dumneitale știe că ai dat acest telefon? întrebă Laski.

– Mmm... bineînțeles că nu.

Ceva din vocea reporterului îi spuse lui Laski că acesta începuse să se teamă. Insistă.

– Nu știu ce fel de joc joci, tinere, dar dacă mai aud ceva despre toate prostiile astea, voi ști de unde au pornit zvonurile

– Care este relația dumneavoastră cu Tony Cox? întrebă Har..

– Cu cine? La revedere, tinere.

Laski închise telefonul. Se uită la ceasul de la mână: era 3.15. Nu avea nicio șansă să facă rost de un milion de lire în cinci-sprezece minute. Părea că totul se sfârșise. Banca avea să dea faliment, reputația lui Laski avea să fie distrusă și probabil că urma să fie implicat în procese penale. Se gândi să părăsească

para în după-amiaza aceea. Nu va apuca să ia nimic cu el. Să o ia de la capăt în New York sau în Beirut? Era prea bătrân. Dacă ar fi rămas, ar fi putut să salveze suficient din imperiul lui cât să trăiască bine tot restul vieții. Dar ce fel de viață ar mai fi fost aia?

Se roti cu scaunul și privi pe fereastră. Ziua se răcea; la urma urmei, nu era vară. Clădirile înalte ale orașului aruncau umbre lungi pe ambele părți ale străzii. Laski privi traficul și se gândi la Ellen Hamilton.

Dintre toate zilele, exact astăzi se hotărâse să o ceară de soție. Era o ironie dureroasă. În ultimii douăzeci de ani, ar fi putut să aleagă pe oricine: modele, actrițe, debutante, chiar și prințese. Și, când în sfârșit alesese una, dăduse faliment. Un bărbat superstițios ar fi luat-o ca pe un semn că nu trebuia să se căsătorească.

Iar opțiunea asta putea să nici nu mai fie valabilă pentru el. Felix Laski, playboy-ul milionar, era una; Felix Laski, fost condamnat falimentar, era altceva. Era sigur că relația lui cu Ellen nu implica genul de dragoste care ar fi putut supraviețui unui dezastru de asemenea proporții. Dragostea lor era o chestie senzuală, autoindulgentă, hedonistă, destul de diferită de devotamentul etern din *Cartea rugăciunii comune*.

Cel puțin, așa fusese întotdeauna. Laski filosofă că afecțiunea permanentă ar fi putut veni mai târziu, prin simplul fapt că ar fi locuit împreună și ar fi împărțit diverse lucruri; la urma urmei, dorința carnală, aproape isterică, ce îi apropiase avea cu siguranță să se stingă în timp.

„N-ar trebui să filosofez, își spuse, la vârsta mea ar trebui să știu.”

În dimineața aceea, decizia de a se căsători cu ea părea o alegere pe care ar fi putut s-o facă oarecum cu răceală, cu ușurință, chiar cu cinism, estimând cu ce s-ar alege din asta, de parcă ar fi fost o altă lovitură la bursă. Însă acum, când nu mai avea control asupra situației, își dădu seama că avea extrem de multă nevoie de ea și simți gândul acesta ca pe o lovitură fizică. Își dorea un devotament veșnic: își dorea pe cineva care să aibă grijă de el, care să se bucure de compania lui și să îi atingă umărul cu

dragoste atunci când trecea pe lângă scaunul lui; cineva care să fie mereu lângă el, cineva care să îi spună „te iubesc”, cineva care să își petreacă bătrânețea cu el. Fusesse singur toată viața era de ajuns.

După ce își recunosc toate acestea, merse chiar și mai departe. Dacă ar fi putut s-o aibă, ar fi privit cu bucurie cum i se năruie imperiul, cum eșuează afacerea cu Hamilton Holdings, cum îi este distrusă reputația. Ar fi mers chiar și la pușcărie cu Tony Cox dacă ar fi știut că ea îl va aștepta când va ieși.

Își dorea să nu-l fi cunoscut niciodată pe Tony Cox. Își închipuise că îi va fi ușor să controleze un delincvent de doi bani ca el. O fi fost el grozav de puternic în lumea lui cea mică, dar cu siguranță nu putea atinge un om de afaceri respectabil. Poate că nu, însă când omul acela de afaceri devenea partener – deși neoficial – cu huliganul, înceta să mai fie respectabil. Cel compromis de această asociere era Laski, nu Cox.

Când auzi ușa biroului deschizându-se, se întoarse în scaun și îl văzu cu stupoare pe Tony Cox intrând. Laski rămase cu gura deschisă – era ca și cum ar fi văzut o fantomă.

Carol alerga cu pași mărunți în spatele lui, ținându-se după el ca un câțel. Îi explică rapid lui Laski:

– L-am rugat să aștepte, dar n-a vrut – pur și simplu a chibuzna!

– E în regulă, Carol, mă ocup eu de asta.

Fata ieși, închizând ușa. Laski izbucni:

– Ce dracului cauți aici? Nimic nu poate fi mai periculos! Deja m-au sunat de la ziar și m-au întrebat de tine și de Fitzpeterson. Știi că a încercat să se sinucidă?

– Calmează-te. Nu-ți pierde firea, îi spuse Cox.

– Să mă calmez? Toată chestia asta e un dezastru! Am pierdut totul, iar dacă sunt văzut cu tine, o să sfârșesc în pușcărie!

Cox făcu un pas mare în față, îl luă pe Laski de gât și îl scutură bine.

– Închide-ți gura! mârâi el, aruncându-l înapoi în scaun. Acum, ascultă-mă. Vreau să mă ajuți.

– Nici gând, mormăi Laski.

– Taci din gură! Vreau să mă ajuți și ai s-o faci – sau o să mă migur că vei infunda pușcăria, la naiba! Bun, știi că azi-dimineață am organizat un jaf – o dubă cu bani.

– Habar n-am de așa ceva.

Cox ignoră asta.

– Ei bine, n-am unde să ascund banii, așa că o să îi depun la îne în bancă.

– Nu fi ridicol, spuse Laski încet, încruntându-se apoi.

Căți sunt?

– Puțin peste un milion.

– Unde?

– Afară, în dubă.

Laski sări în picioare.

– Ai un milion de lire în bani furați afară, într-o dubă nenorocită?

– Da.

– Ești nebun.

Gândurile începură să i se învârtă în cap.

– În ce formă sunt banii? zise el apoi.

– Diverse bancnote uzate.

– Sunt în lăzile originale?

– Nu sunt atât de tâmpit! Au fost transferate în cutii de ambalaj.

– Cu seriile la întâmplare?

– Încet-încet, începi să prinzi ideea. Dacă nu faci ceva, vor ridica duba pentru parcare pe linia galbenă.

Laski se scărpină în cap.

– Cum o să îi duci în trezorerie?

– Am șase băieți afară.

– Nu pot lăsa șase dintre scandalagiii tăi să care toți banii aceia în trezoreria mea! Angajații vor intra la bănuieli....

– Sunt îmbrăcați în uniforme: jachete, pantaloni, cămăși și cravate bleumarin. Arată ca niște agenți de pază, Felix. Dacă

vrei să ne jucăm de-a întrebările, hai s-o lăsăm pentru mai târziu, ce zici?

Laski se hotări.

– Bine, să mergem.

Îl conduse pe Cox afară și îl urmă până în biroul lui Carol.

– Sună jos la trezorerie, îi spuse el fetei. Spune-le să se pregătească imediat pentru primirea unui lot de numerar. De acte o să mă ocup personal. Și dă-mi o linie externă pe telefon.

Se întoarse apoi în birou, ridică receptorul și formă numărul Băncii Angliei. Se uită la ceas. Era 3.25. I se făcu legătura cu domnul Ley.

– Laski aici, spuse el.

– Ah, da?

Bancherul părea circumspect. Laski se strădui să rămână calm.

– Am rezolvat problema aceea, Ley. Banii necesari sunt în trezoreria mea. Așadar, pot aranja transferul imediat, așa cum ai sugerat mai devreme, sau poți verifica astăzi și să faci transferul mâine.

– Mmm... Ley se gândi o clipă, apoi adăugă: Nu cred că va fi nevoie nici de una, nici de alta, Laski. Ne-ar fi peste mână să numărăm atâția bani, atât de târziu în după-amiaza asta. Dacă poți face transferul mâine-dimineață la prima oră, vom lichida cecul mâine.

– Mulțumesc.

Laski se hotări să pună un pic de sare pe rană.

– Îmi pare rău că te-am enervat atât de tare mai devreme.

– Probabil că am fost un pic cam aspru. La revedere, Laski.

Închise telefonul. Gândea încă rapid. Presupuse că putea obține aproximativ o sută de mii în numerar, peste noapte. Probabil că Tony Cox ar fi putut acoperi suma aceasta de la cluburile sale. Ar fi putut schimba banii cu două sute de mii din bancnotele furate. Era doar o măsură de precauție: dacă bancnotele pe care le transfera a doua zi erau prea uzate pentru a fi puse din nou în circulație, cineva s-ar fi putut gândi la coincidența dintre

furtul ce avusese loc în ziua aceea și depozitul din ziua următoare. Influența unor bani într-o condiție bună ar fi înlăturat această suspiciune.

Părea că se gândise la toate, așa că își permise să se relaxeze pentru un moment. „Am făcut-o din nou și am câștigat“, își spusese el, apoi izbucni într-un hohot de victorie absolută.

Acum trebuia să supravegheze detaliile. Ar fi fost bine să coboare în trezorerie, ca să-i liniștească pe angajații săi, fără îndoială năucii. Și voia să îi vadă pe Cox și pe oamenii lui plecați din sediu cât mai repede.

Apoi avea să o sune pe Ellen.

CAPITOLUL TREIZECI

Ellen Hamilton fusese acasă aproape toată ziua. Drumul la cumpărături despre care îi spusese lui Felix fusese inventat: avea doar nevoie de o scuză ca să meargă să-l vadă pe el. Era o femeie foarte plictisită. Călătoria spre Londra nu îi luase mult: la întoarcere își schimbase hainele, își refăcuse coafura și îi luase mult mai mult decât ar fi fost necesar ca să pregătească un prânz din brânză de vaci, salată, fructe și cafea neagră fără zahăr. Spălase vasele – foarte puține –, practic bătându-și joc de mașina de spălat vase, și o trimisese sus pe doamna Tremlett, ca să dea cu aspiratorul. Se uitase la televizor la știri și la o telenovelă, începuse să citească un roman istoric și îl lăsase jos după cinci pagini, se plimbase prin casă, din cameră în cameră, curățând lucruri care nu aveau nevoie să fie curățate, și coborâse să înoate în piscină, răzgândindu-se apoi în ultimul minut.

Acum stătea dezbrăcată pe podeaua de gresie a casei răcoare de vară, cu costumul de baie într-o mână și cu rochia în cealaltă, gândindu-se: „Dacă nu mă pot hotărî dacă să merg sau nu să înot, cum voi avea vreodată voința de a-mi părăsi soțul?”

Aruncă hainele și își relaxă umerii. Pe perete era o oglindă mare, dar nu se uită în ea. Avea grijă de felul în care arăta din considerente morale, nu din vanitate: așadar găsea oglinzile destul de rezistibile.

Se întrebă cum ar fi fost oare să înoate goală. Astfel de lucruri erau de neconceput în tinerețea ei: în plus, întotdeauna fusese inhibată. Știa asta și nu se împotriva, fiindcă de fapt îi plăceau inhibițiile ei – ofereau stilului ei de viață forma și stabilitatea de care avea nevoie.

Podeaua era seducător de rece. Era tentată să se întindă și să se rostogolească, bucurându-se de atingerea gresiei reci pe pielea fierbinte. Luă în calcul din nou probabilitatea ca Pritchard sau doamna Tremlett să intre peste ea și hotări că riscul era prea mare. Se îmbracă din nou.

Casa de vară era așezată destul de sus. Din ușă puteai vedea aproape toată curtea – erau nouă hectare. Era o grădină incântătoare datând de la începutul secolului trecut, amenajată excentric și plantată cu zeci de specii diferite de copaci. Îi oferește multă plăcere, însă în ultima vreme își pierduse farmecul, ca și restul celorlalte lucruri.

Locul arăta cel mai bine în răcoarea după-amiezii. O briză ușoară făcea ca rochia de bumbac imprimat a lui Ellen să fluture ca un steag. Trecu pe lângă piscină și intră într-o dumbravă în care razele soarelui se strecurau printre frunze, creând modele schimbătoare pe pământul uscat.

Felix spunea despre ea că e lipsită de inhibiții, dar cu siguranță se înșela. Pur și simplu își crease o părțică a vieții în care stabilitatea era sacrificată de dragul bucuriei. În plus, nu mai era un lucru lipsit de tact să ai un amant, cu condiția să fii discret – iar ea era extrem de discretă.

Problema era că îi plăcea gustul libertății. Își dăduse seama că se afla la o vârstă periculoasă. Revistele pentru femei pe care le răsfoia (dar pe care nu le citea niciodată, de fapt) îi spuneau continuu că aceea era vârsta la care femeia își număra anii care îi mai rămăsese, dându-și seama că mai erau șocant de puțini, și hotăra să îi umple cu toate lucrurile care îi lipsiseră până atunci. Scriitorii tineri, degajați și la modă o avertizau că de aici înainte va trage dezamăgirea. De unde știau ei? Își dădeau și ei cu părerea, ca toată lumea.

Bănuia că nu avea nimic de-a face cu vârsta. Când va avea 70 de ani, va reuși să găsească un nanogenar plin de viață care să saliveze după ea, dacă i-ar mai păsa la vârsta aceea. Nu avea nimic de-a face nici cu menopauza, de care trecuse de mult. Pur și simplu, pe zi ce trecea îl găsea pe Felix din ce în ce mai atrăgător, iar

pe Derek din ce în ce mai puțin. Ajunsesse în punctul în care diferența dintre ei era prea mult de suportat pentru ea.

Îi anunțase pe amândoi care era situația, în stilul ei indirect. Zâmbi când își aminti cât de serioși arătau amândoi după ce le transmisese ultimatumurile ei voalate. Își cunoștea bărbotii: fiecare dintre ei avea să analizeze ce spusese ea, să înțeleagă după o vreme și să se felicite pentru perspicacitatea lui. Niciunul dintre ei nu își va da seama că e amenințat.

Îeși din dumbravă și se rezemă de un gard de la marginea unui câmp. Un măgar și o iapă bătrână împărțeau pășunea: măgarul era acolo pentru nepoți, iar iapa fiindcă fusese odăulă calul de vânătoare preferat al lui Ellen. Pentru ei era bine – ei nu știau că îmbătrânesc.

Traversă câmpul și urcă terasamentul până la o cale ferată dezafectată. Pe vremea când ea și Derek erau tineri, mondeni și veseli, dansând pe muzică jazz, bând prea multă șampanie și organizând petreceri pe care nu prea și le permiteau, pe acolo pufăiau motoare cu aburi. Ellen se plimbă printre șinele ruginite, sărind din traversă în traversă, până când ceva mic și blănos o zbughi de sub lemnul negru și putred și o sperie. Merge cu pași grăbiți de-a lungul terasamentului și se îndreaptă înapoi spre casă, urmând cursul pârâului prin terenul accidentat al pădurii. Nu mai voia să fie o tipă tânără și veselă, dar își dorea în continuare să fie îndrăgostită.

Ei bine, dăduse cărțile pe față – așa cum erau ele – cu ambii săi bărbați. Lui Derek îi spusese că munca lui o îndepărta pe soția sa din viața lui și că va trebui să se schimbe dacă voia să o păstreze. Felix fusese avertizat că nu va fi amanta lui pentru totdeauna.

Era posibil ca ambii bărbați să îi facă pe plac, lucru care ar fi însemnat să rămână în continuare cu problema alegerii. Sau era posibil ca amândoi să decidă că puteau trăi fără ea, caz în care nu i-ar mai fi rămas nimic de făcut decât să se lase cuprinsă de depresie, ca o fetișcană dintr-un roman de Françoise Sagan; și știa că așa ceva nu i s-ar potrivi.

În fine, dacă ar fi presupus că amândoi erau pregătiți să facă cum voia ea, pe cine avea să aleagă? În timp ce cotea pe lângă casă, se gândi: pe Felix, probabil.

Observă surprinsă că mașina era în parcare și Derek cobora din ea. De ce venise acasă atât de devreme? Îi făcu cu mâna. Părea fericit.

Alergă spre el prin pietriș și, plină de remușcări, îl sărută.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Kevin Hart ar fi trebuit să își facă griji, dar oricum nu-și putea aduna energia necesară.

Editorul le spusese destul de explicit să nu investigheze Cotton Bank. Kevin nu ascultase, iar Laski îl întrebase: „Editorul tău știe că ai dat acest telefon?”

Intervievații indignați puneau adesea întrebarea aceasta, iar răspunsul era întotdeauna un „nu” lipsit de îngrijorare – cu excepția cazului în care, desigur, editorul interzisese apelul. Așadar, dacă lui Laski i-ar fi trecut prin cap să sune la editor – sau chiar la șef –, Kevin avea să dea de bucluc.

Și-atunci, de ce nu era îngrijorat?

Ajunse la concluzia că nu îi mai păsa de slujba lui atât de mult ca azi-dimineață. Editorul avea motive bune să îngroape știrea, desigur; întotdeauna existau motive bune pentru lașitate. Toată lumea părea să accepte că „e împotriva legii” era un argument final; dar marile ziare din trecut încălcaseră întotdeauna legile – legi totodată mai dure și mai strict aplicate decât cele de astăzi. Kevin considera că ziarele ar fi trebuit să publice, chiar dacă ar fi fost date în judecată sau chiar interzise. Îi era ușor să gândească așa, fiindcă el nu era editor.

Așadar, se așează în redacție în apropierea biroului de știri, sorbind din ceaiul la dozator și citind rubrica de bârfe din propriul ziar, compunând în acest timp discursul eroic pe care i-ar fi plăcut să i-l țină editorului. Era sfârșitul zilei în ceea ce privea ziarul. Acum, tot ce mai putea ajunge la tipar ar fi fost o crimă majoră sau un dezastru cu morți multiple. Jumătate dintre

reporteri – cei care lucrau în ture de opt ore – plecaseră acasă. Kevin lucra zece ore, patru zile pe săptămână. Corespondentul pr probleme de industrie, care băuse opt halbe de Guinness la prânz, dormea într-un colț. O mașină de scris stingheră tăcâner discontinuu, în timp ce o reporteriță în blugi scria o știre nedatată, pentru prima ediție de a doua zi. Copiatorii se confrunziceau în privința fotbalului și redactorii formulau texte umoristice pentru ilustrațiile amuzante, râzând zgomotos unul la glumele celuilalt. Arthur Cole se plimba de colo-colo, rezistând tentației de a fuma și sperând în secret la un incendiu la Buckingham Palace. Din când în când se oprea și frunzărea toate exemplarele puse în țepușa de pe biroul lui, de parcă și-ar fi făcut griji că ar fi putut omite marea știre a zilei.

După un timp, Mervyn Glazier veni agale din micul său regat. Cămașa îi atârna. Se așeză lângă Kevin, aprinzându-și pipa cu tijă de oțel și odihnindu-și un pantof uzat pe marginea coșului de gunoi.

– Cotton Bank din Jamaica, spuse el ca un fel de introducere, vorbind încet.

Kevin zâmbi.

– Și tu ai fost băiat obraznic?

Mervyn ridică din umeri.

– Ce să fac dacă oamenii mă sună să-mi dea informații? În orice caz, dacă banca asta a fost vreodată în pericol, acum a scăpat.

– De unde știi?

– De la contactul meu discret de la Threadneedle Street. „De când cu telefonul tău, am urmărit mai îndeaproape Cotton Bank și am descoperit că este într-o stare financiară excelentă”. Am încheiat citatul. Cu alte cuvinte, a fost salvată pe tăcute.

Kevin își termină ceaiul și strivi paharul de plastic cu zgomot.

– S-a zis și cu asta.

– Am auzit, de asemenea, de la o sursă independentă, însă destul de apropiată de Consiliul Bursei de Valori, că Felix Laski a cumpărat pachetul majoritar al companiei Hamilton Holdings.

– Asta înseamnă că are o grămadă de bani. Consiliul este interesat?

– Nu. Știu despre asta, dar nu îl deranjează.

– Crezi că am făcut ditamai tam-tamul pentru nimic?

Mervyn clătină încet din cap.

– În niciun caz.

– Nici eu.

Pipa lui Mervyn se stinsese și o goli în coșul de gunoi. Preț de o clipă, cei doi jurnaliști se uitară neajutorați unul la celălalt, apoi Mervyn se ridică și plecă.

Kevin își întoarse atenția la rubrica de bârfe, dar nu se nămi putea concentra. Citi un fragment de patru ori fără să îl înțeleagă, apoi renunță. În ziua aceea avusese loc o ditamai țeapa și era nerăbdător să știe despre ce era vorba – cu atât mai mult cu cât simțea că începe să înțeleagă.

Arthur îl chemă.

– Poți să stai aici până mă duc eu la toaletă, te rog?

Kevin ocoli biroul de știri și se așeză în spatele mormanului de telefoane și panouri de control ale editorului de știri. Chestia asta nu îi dădu niciun fior: primise sarcina pentru că, în momentul acela al zilei, nu prea mai conta. Era pur și simplu persoana cea mai apropiată care stătea degeaba.

Pierderea de vreme era inevitabilă la ziare, cugetă Kevin. Era necesar ca angajații să fie suficient de mulți ca să facă fuțt unei zile mari, așa că într-o zi obișnuită erau obligatoriu preu mulți. „La unele ziare îți dau sarcini stupide de făcut doar ca să te țină ocupat: să scrii articole din pliante publicitare și comunicate de presă ale administrației locale, chestii care nu ar fi publicate niciodată”, se gândi el. Era deprimant – o activitate care te făcea să pierzi timpul – și doar cei mai nesiguri dintre directorii ziarului îți cereau asta.

Un stagiar veni din sala teleimprimătorului, aducând o știre a Asociației de Presă pe o bucată lungă de hârtie. Kevin o luă și aruncă o privire. O citi cu un sentiment crescând de șoc și de exaltare:

Un sindicat condus de Hamilton Holdings a câștigat astăzi licența de a forța petrol în Shield, ultimul teren petrolifer din Marea Nordului.

Secretarul de stat pentru Energie, domnul Carl Wrightment, a anunțat numele candidatului câștigător în cadrul unei conferințe de presă, ce a fost pusă în umbră de boala subită a subsecretarului său, domnul Tim Fitzpeterson.

Se aștepta ca anunțul să ofere un impuls mult așteptat acțiunilor slabe ale trustului de presă Hamilton, ale cărui rezultate de jumătate de an, publicate ieri, au fost dezamăgitoare.

Se estimează că Shield deține rezerve de petrol care, în cele din urmă, ar putea ajunge la jumătate de milion de barili pe săptămână.

Partenerii grupului Hamilton din consorțiu îi includ pe Scan, gigantul ingineriei, și pe British Organic Chemicals.

După ce a făcut anunțul, domnul Wrightment a adăugat: „Cu tristețe trebuie să vă anunț despre boala subită a domnului Tim Fitzpeterson, a cărui activitate privind politica petrolieră a guvernului a fost atât de neprețuită”.

Kevin citi știrea de trei ori, abia venindu-i să creadă care erau implicațiile. Fitzpeterson, Cox, Laski, jaful, criza bancară, preluarea – toate duseseră, printr-un cerc mare și înspăimântător, înapoi la Tim Fitzpeterson.

– Nu poate fi asta, spuse el cu voce tare.

– Ce ai aflat? se auzi din spatele lui vocea lui Arthur. Merită atenție?

Atenția era ceea ce publicul numea „informații de ultimă oră”.

Kevin îi înmână știrea și își eliberă scaunul.

– Cred că povestea asta îl va convinge pe editor să se răzgândească, spuse el încet.

Arthur se așeză ca să citească, în timp ce Kevin îl privea cu nerăbdare. Voia ca bătrânul să reacționeze – să sară în sus și să strige: „Puneți-o pe prima pagină!” sau ceva asemănător. Însă el rămânea calm.

Într-un final, aruncă bucata de hârtie pe birou și îl privi pe Kevin cu răceală.

- Și ce? spuse el.

- Nu e evident? spuse Kevin entuziasmat.

- Nu. Spune-mi tu.

- Uite: Laski și Cox îl șantajează pe Fitzpeterson ca să le spună cine a câștigat licența Shield. Cox, poate cu ajutorul lui Laski, jefuiește duba cu bani și obține un milion de lire. Cox îi dă banii lui Laski, iar el îi folosește ca să cumpere compania care a obținut licența.

- Și ce ai vrea să facem noi în privința asta?

- Pentru numele lui Dumnezeu! Am putea bate șaua ca să priceapă iapa sau am putea porni o anchetă sau am putea spune poliției - măcar să spunem poliției! Suntem singurii oameni care știu totul - nu îi putem lăsa pe nenorociții ăia să scape!

- Tu chiar nu știi nimic? spuse Arthur cu amărăciune.

- Cum adică?

Vocea lui Arthur era sumbră ca un mormânt.

- Hamilton Holdings este compania parteneră a lui *Evening Post*. Făcu o pauză, apoi îl privi pe Kevin în ochi și spuse:

- Felix Laski este noul tău șef.

Ora 4 p.m.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Se așezară în sufrageria mică, de o parte și de cealaltă a mesei rotunde.

– Am vândut compania, o anunță el.

Ea zâmbi și spuse calm:

– Derek, sunt atât de bucuroasă!

Apoi, împotriva voinței ei, ochii i se umplură de lacrimi și autocontrolul ei de gheață își pierdu puterile și dispăru, pentru prima oară de la nașterea lui Andrew. Printre lacrimi văzu expresia șocată a lui Derek când își dădu seama cât de mult însemna asta pentru ea. Ellen se ridică în picioare și deschise un dulap spunând:

– Trebuie să bem pentru asta!

– Am luat un milion de lire pe ea, spuse el, știind că nu o interesează.

– E bine?

– Întâmplător, da. Dar, și mai important, este suficient să fim confortabil pentru tot restul vieții.

Ellen își prepară un gin tonic.

– Vrei să bei ceva? îl întreabă ea.

– Apă minerală, te rog. Am hotărât să mă las de băut.

Îi dădu paharul și se așeză în fața lui.

– Ce te-a făcut să te hotărăști?

– Absolut nimic. Faptul că am vorbit cu tine și cu Nathaniel, spuse el sorbind din apa minerală. În principal,

discuția cu tine. Lucrurile pe care le-ai spus despre stilul nostru de viață.

– Când devine definitivă?

– A devenit deja. Nu mă mai întorc niciodată la birou.

Își îndepărtă privirea de la ea și se uită spre peluză prin ferestrele franțuzești.

– Am demisionat la ora 12 după-amiază și de atunci nu am mai simțit ulcerul. Nu e minunat?

– Ba da.

Ellen îi urmări privirea și văzu soarele roșiatic strălucind printre crengile copacului ei preferat, pinul scoțian.

– Ți-ai făcut vreun plan?

– M-am gândit că am putea face asta împreună, li răspunse el, zâmbindu-i deschis. Dar am să mă trezesc târziu și am să mă mănânc trei mese pe zi, întotdeauna la aceleași ore, o să mă uit la televizor și o să văd dacă mai știu să pictez.

Ea aprobă din cap. Se simțea ciudat – amândoi se simțeau ciudat. Dintr-odată, între ei se instaurase o nouă relație și orbecăiau, neștiind ce să spună sau cum să se comporte. Pentru el situația era simplă: făcuse sacrificiul pe care i-l ceruse ea, îi oferise sufletul său; iar acum voia ca ea să recunoască asta, să accepte darul printr-un gest. Dar, pentru ea, gestul acesta ar fi însemnat ca Felix să dispară din viața ei. „Nu pot face asta”, își spusese, iar cuvintele îi răsunară în minte precum silabele puter-nice ale unui blestem.

– Ce ți-ar plăcea să facem? o întrebă el.

Era ca și cum i-ar fi intuit impasul și ar fi vrut să îi forțeze mâna, să o facă să vorbească despre ei doi ca despre un întreg.

– Mi-ar plăcea să ne gândim bine și apoi să ne hotărâm, spuse ea.

– Bună idee.

Derek se ridică în picioare.

– Mă duc să mă schimb.

– Vin cu tine sus.

Își luă băutura și îl urmă. Părea surprins și, pe drept cuvânt, și ea era puțin șocată: trecuseră 30 de ani de când nu se mai priviseră unul pe celălalt dezbrăcându-se.

Traversară holul și urcară scara principală împreună. El găfâi de efort și spuse:

– În șase luni o să alerg pe aici.

Privea în viitor cu atât de multă plăcere, iar ea cu atât de multă groază... Pentru el, viața începea din nou. Ce bine ar fi fost dacă ar fi făcut asta înainte să îl cunoscă pe Felix!

Îi deschise ușa dormitorului și inima începu să îi bată tare. Odată, gestul acesta era un ritual, un semn al lor, un cod al iubirilor. Începuse pe când erau tineri. Ellen observase că devenea aproape stânjenitor de curtenitor cu ea când îl apucau poftele și îi spusese în glumă: „Îmi deschizi ușile numai când vrei să facem dragoste“. Apoi, bineînțeles, de fiecare dată când el deschidea o ușă pentru ea, se gândeau la sex, așa că devenise modul lui de a o anunța că își dorește asta. Pe vremea aceea simțea nevoia să primească astfel de semnale: astăzi, se simțea destul de mulțumită când îi spunea lui Felix: „Hai să o facem pe podea“.

Oare Derek își amintea? Oare acum îi spunea că asta era confirmarea pe care și-o dorea? Trecuseră ani de zile și el era atât de dezgustător! Oare era posibil?

Intră în baie și dădu drumul la robinete. Ellen se așeză la masa de toaletă și începu să își perie părul. Îl privi în oglindă cum iese din baie și începe să se dezbrace. Încă o făcea la fel: mai întâi pantofii, apoi pantalonii, apoi sacoul. Îi spusese odată că așa trebuia să se întâmple, pentru că pantalonii se puneau pe umeraș înaintea sacoului, iar pantofii trebuiau scoși înaintea pantalonilor.

Ea îi spusese cât de ciudat arăta un bărbat în cămașă, cu cravată și șosete. Amândoi râseseră.

Își scoase cravata și își desfăcu gulerul cămășii, oftând ușurat. Întotdeauna îl deranjaseră gulerile. Poate că nu trebuia să le mai poarte închise la nasturi.

Își scoase cămașa, apoi șosetele, apoi vesta și, în cele din urmă, chiloții. Apoi îi surprinse privirea în oglindă. În ochii lui se citea ceva ce semăna a sfidare, de parcă ar fi spus: „Așa arată un bătrân, așa că ai face bine să te obișnuiești cu asta”. Îi întâlni privirea pentru o clipă, apoi se uită în altă parte. Se duse în baie, iar ea auzi clipocitul apei când intră în cadă.

Acum, că nu îl mai vedea, se simți mai liberă să gândească, de parcă înainte el ar fi putut să îi audă gândurile. Dilema ei fusese expusă în cel mai brutal mod: putea sau nu să facă față gândului de a face sex cu Derek? În urmă cu câteva luni, poate că ar fi putut – nu, nu poate, sigur ar fi putut, și chiar cu nerăbdare –, însă de atunci atinsese trupul ferm și musculos al lui Felix și își redescoperise propriul trup în carnalitatea perfectă a relației lor.

Se forță să își imagineze trupul gol al lui Derek: gâtul gros, pieptul gras, cu smocuri de păr alb-gri pe sfârcuri, stomacul uriaș cu săgeata de păr care se întindea până la vintre, iar acolo... ei bine, măcar acolo el și Felix erau cam la fel.

Se imagină în pat cu Derek și se gândi la felul în care ar atinge-o el, la cum ar săruta-o și la ce i-ar face ea lui – și, dintr-odată, își dădu seama că ar putea s-o facă și că îi va plăcea, pentru ceea ce însemna asta: poate că degetele lui Felix erau mai pricepute și cunoscătoare, însă pe Derek îl ținuse de mână ani de zile; poate că ajunsese să zgârie umerii lui Felix de pasiune, dar știa că pe ai lui Derek se putea sprijini: Felix era cu adevărat foarte arătos, însă în chipul lui Derek erau ani întregi de bunătate și alinare, de compasiune și înțelegere.

Probabil că îl iubea pe Derek. Și poate că era prea bătrână ca să se mai schimbe.

Îl auzi ridicându-se în picioare în cadă și se pierdu cu firea. Nu avusese suficient timp – nu era încă pregătită să ia o hotărâre irevocabilă. Nu putea – chiar acolo și atunci – să accepte

gândul că nu-l va mai simți niciodată pe Felix înăuntrul ei. Era prea curând.

Trebuia să vorbească cu Derek. Trebuia să schimbe subiectul – să strice cheful amândurora. Ce putea spune?

El ieși din cadă. Acum se ștergea cu prosopul și într-un moment avea să fie acolo, își spuse ea.

Strigă:

– Cine a cumpărat compania?

Răspunsul lui nu se auzi, iar în momentul acela sună telefonul. Traversând camera ca să răspundă, repetă:

– Cine a cumpărat compania?

Ridică receptorul, iar Derek strigă:

– Un bărbat pe nume Felix Laski. L-ai cunoscut. Îți amintești?

Ellen îngheță cu receptorul la ureche, fără să vobească. Erau prea multe de asimilat: implicațiile, ironia, trădarea.

Vocea din telefon îi spuse în ureche:

– Alo, alo?

Era Felix.

– O, Doamne, nu, spuse ea în șoaptă.

– Ellen? Tu ești?

– Da.

– Am o grămadă de lucruri să-ți spun. Ne putem vedea?

Ea se bâlbâi:

– N... nu cred.

– Nu fi așa...

Vocea lui profundă, shakespeariană, era precum muzica unui violoncel.

– Vreau să te măriți cu mine.

– O, Doamne!

– Ellen, răspunde-mi. Vrei să te măriți cu mine?

Dintr-odată știu ce își dorește, iar când își dădu seama, începu să se calmeze. Respiră adânc.

– Mai mult ca sigur n-o voi face, îi spuse.

Închise și rămase în picioare, fixând telefonul cu privirea pentru câteva clipe. Încet și conștient își scoase toate hainele și le puse într-un teanc ordonat pe un scaun.

Apoi se băgă în pat și se întinse, așteptându-și soțul.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Tony Cox era un om fericit. Asculta radioul în timp ce conducea încet spre casă, pe străzile din East London, în Rollsul său. Se gândea cât de bine mersese totul și uitase ce i se întâmplase lui Willie Surdu'. Bătea cu degetele în volan pe o melodie pop cu un ritm săltăreț. Era mai rece acum. Soarele apunea, iar pe cerul albastru se vedeau fâșii de nori albi. Traficul devenise mai dificil fiindcă se apropia ora de vârf, dar în seara aceea Tony avea toată răbdarea din lume.

Până la urmă, mersese bine. Băieții își luaseră partea, iar Tony le explicase că restul banilor fuseseră ascunși într-o bancă și de ce. Le promisese că îi va mai plăti o dată peste vreo două luni, iar ei fuseseră mulțumiți.

Laski acceptase banii furați mai prompt decât se așteptase Tony. Poate că vicleanul acela nenorocit se gândea că putea fura o parte din ei: numai să îndrăznească! Ar fi trebuit să inventeze amândoi un plan pentru a ascunde adevărata natură a oricărei retrageri pe care Tony ar fi făcut-o din acele fonduri. N-ar fi trebuit să fie dificil însă...

În seara aceea nimic nu putea fi dificil. Se întreba ce să facă în restul serii. Probabil că avea să se ducă într-un bar pentru homosexuali și să agațe un prieten pentru o noapte. Se va aranja, își va pune niște bijuterii luxoase și va îndesa în buzunar un teanc de bancnote de zece lire. Va găsi un băiat mai tânăr cu câțiva ani decât el și îl va copleși cu favorurile: o masă minunată, un spectacol, șampanie – apoi, înapoi în apartamentul din Barbican. O să îi tragă vreo două, doar ca să îl îmblânzească, apoi...

Avca să fie o noapte frumoasă. De dimineață, băiatul avea să plece cu buzunarele pline de bani, vânat, dar fericit. Lui Tony îi plăcea să îi facă pe oameni fericiți.

Pe neașteptate, parcă în fața unui magazin de cartier și intră înăuntru. Era un chioșc de ziare, cu un decor modern de culoare deschisă și cu rafturi noi pentru cărți și reviste de-a lungul pereților. Tony ceru cea mai mare cutie de bomboane de ciocolată din magazin.

Tânăra din spatele tejghelei era grasă, plină de pete și îndrăzneată. Întinse mâna după cutia cu bomboane, lăsând salopeta de nailon să i se ridice aproape până la fund. Tony privi în altă parte.

– Cine e norocoasa? îl întrebă fata.

– Mama mea.

– Hai, lasă vrăjeala!

Tony plăti și ieși repede din magazin. Nu era nimic mai scandalos decât o femeie scandaloasă.

Îndepărtându-se, își spuse: „Pe bune, cu un milion de lire ar trebui să fac ceva mai mult decât să ies o noapte în oraș”. Dar nu își mai dorea altceva. Și-ar fi putut cumpăra o casă în Spania, dar i-ar fi fost prea cald acolo. Mașini avea destule, croazierele în jurul lumii îl plictiseau, nu își dorea un conac la țară și nu colecționa nimic. Când privi lucrurile în felul acesta, îi veni să râdă: devenise milionar într-o zi și singurul lucru pe care se gândea să îl cumpere era o cutie de bomboane de ciocolată de trei lire.

Cu toate astea, banii chiar însemnau siguranță. Dacă ar fi trecut printr-o perioadă grea – chiar și dacă, Doamne ferește, ar fi intrat la pușcărie –, ar fi putut avea grijă de băieți pe termen nelimitat, mai mult sau mai puțin. Conducerea găștii putea fi costisitoare uneori. În total erau aproape douăzeci de tipi și fiecare dintre ei aștepta de la el câteva lire în fiecare vineri, indiferent dacă aveau sau nu vreo combinație. Oftă. Da, responsabilitățile lui aveau să cântărească mai ușor acum. Măcar pentru asta și tot meritase.

Parcă în fața casei mamei sale. Ceasul de la bord arăta 4.35. Ceiul mamei va fi gata în curând: probabil un pic de brânză cu pâine prăjită sau o farfurie de fasole coaptă; apoi, niște prăjitură cu fructe sau chec Battenberg și compot de pere cu lapte condensat, pentru final. Sau poate îi făcuse preferatele lui: gogoși cu gem. Va mai mânca o dată în seara aceea, mai târziu. Întotdeauna avea poftă de mâncare.

Intră în casă și închise ușa în spatele lui. Pe hol era dezordine. Aspiratorul stătea abandonat undeva la jumătatea scării, o haină de ploaie căzuse din cuierul de pe hol pe podeaua de gresie, iar lângă ușa de la bucătărie era un fel de murdărie. Părea că mama fusese chemată undeva pe neașteptate: spera că nu primise vești proaste.

Ridică haina de ploaie și o agăță în cuier. Și câinele era tot afară – nu auzi niciun lătrat de bun venit.

Se duse în bucătărie și se opri cu un picior încă pe hol. Mizeria era îngrozitoare. La început, nu reuși să își dea seama ce era. Apoi simți mirosul de sânge. Era peste tot: pe pereți, pe podea, pe tavan, pe tot frigiderul, pe aragaz și pe scurgerea de la chiuvetă. Duhoarea de abator îi umplu nările și simți că i se face rău. Dar de unde venea? Care era cauza? Se uită cu disperare în jur după un indiciu, dar nu era nimic – doar sânge.

Traversă bucătăria din doi pași mari și apăsați și deschise ușa din spate.

Atunci înțelese.

Căteaua lui stătea întinsă pe spate în mijlocul curții mici de beton. Cuțitul era încă în ea – același cuțit pe care îl ascuțise prea tare în dimineața aceea. Tony îngenunche lângă cadavrul mutilat. Trupul era zbârcit, ca un balon spart.

Înjură și huli de câteva ori. Se uită la numeroasele tăieturi și la fâșiile de material dintre dinții dezveliți ai câinelui și șopti: „Te-ai luptat cu dârzenie, fato“.

Se duse la poarta grădinii și privi afară, ca și când ucigașul ar mai fi fost încă acolo. Tot ce văzu fu un cocoloș mare și roz de gumă de mestecat pe pământ, aruncat la întâmplare de un copil.

În mod evident, mama fusese plecată când se întâmplase asta, ceea ce era o binecuvântare. Tony se hotări să curețe înainte ca ea să se întoarcă.

Luă o lopată de prin acareturi. Între curte și poarta grădinii era un petic mic de teren, nu prea mănos, pe care bătrânul obișnuia să-l cultive din când în când. Acum era acoperit cu prea multe buruieni. Tony își scoase sacoul, trasă un mic pătrat pe pământ și începu să sape.

Nu îi luă mult să sape mormântul. Era puternic și furios. Călca lopata cu brutalitate și se gândea la ce i-ar face ucigașului dacă l-ar găsi vreodată. Și avea să îl găsească. Nenorocitul o făcuse din ură, iar când oamenii făceau lucruri de genul acesta, era imposibil să nu se laude cu ele, fie înainte, fie după, altfel nu ar fi demonstrat nimănui nimic în afară de lor înșile, iar asta nu era niciodată suficient. Cunoștea genul. Cineva avea să audă ceva și să îi spună unuia dintre băieți, în speranța unei recompense.

Îi trecu prin minte că era posibil ca poliția să fie în spatele acestei întâmplări. Totuși, era neverosimil – nu era stilul lor. Atunci, cine? Avea o mulțime de dușmani, dar niciunul dintre ei nu era îndeajuns de dușmănos și de tupeist ca să facă un spectacol ca acela. Când Tony întâlnea vreun tip cu atât de multă îndrăzneală, de obicei îl angaja.

Înfășură câinele mort în sacou și puse cu grijă legătura în groapă. Acoperi înapoi cu pământ și netezi suprafața cu dosul lopeții. Pentru câini nu se spuneau rugăciuni, nu? Nu.

Se întoarse în bucătărie. Mizeria era îngrozitoare. Nu avea cum să o curețe singur. Mama avea să se întoarcă în orice clipă – era o minune că fusese plecată atât de mult timp. Trebuia să facă rost de ajutor. Se hotări s-o sune pe cumnata lui. Trecu prin bucătărie, încercând să nu împrăstie sângele. Părea îngrozitor de mult, chiar și pentru un boxer.

Se duse în salon ca să își sune cumnata și iat-o! Probabil încercase să ajungă la telefon. Un fir subțire de sânge ducea de la ușă la cadavrul care stătea întins pe covor. Fusese înjunghiată doar o dată, dar tăietura fusese fatală.

Groaza împietrită de pe chipul lui Tony se transformă încet, iar trăsăturile i se schimonosiră, ca o pernă presată, într-o expresie de disperare. Își ridică încet brațele și își apăsă obrajii cu palmele. Deschise gura.

În cele din urmă, cuvintele ieșiră și urlă ca un taur.

– Mamă! țipă el. O, Doamne, mama!

Căzu în genunchi lângă cadavru și plânse: suspine uriașe, ngomotoase, chinuite, ca plânsul unui copil suferind.

Afară, în stradă, o mulțime de oameni se adunase la fereastră salonului, dar nimeni nu îndrăznea să intre.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

City Tennis Club era un local care nu avea nimic de-a face cu tenisul, ci doar cu băutul în mijlocul zilei. Kevin Hart era adesea uimit de caracterul neplauzibil al denumirii sale. Aflut pe o alee din spatele străzii Fleet, înghesuit între o biserică și un bloc de birouri, abia dacă aveai loc să joci tenis de masă, nici vorbă de cel de câmp. Dacă tot ce intenționau era să aibă o scuză pentru a servi băuturi atunci când barurile erau închise, se gândi Kevin, cu siguranță ar fi putut găsi ceva mai credibil, ca filatelia sau trenurile în miniatură. În realitate, puteau juca tenis doar la un aparat cu fise care afișa un teren în miniatură pe un ecran tv: îți mișcai jucătorul acționând o manetă.

Cu toate astea, avea trei baruri și un restaurant și era un loc bun să întâlnești oameni de la *Daily Mail* sau de la *Mirror*, care într-o zi ți-ar fi putut oferi o slujbă.

Kevin ajunsese aici un pic înainte de ora cinci. Cumpără o halbă de bere și se așează la o masă, vorbind într-o doară cu un reporter de la *Evening News* pe care îl știa vag. Dar mintea nu îi era la conversație: în sinea lui, încă fierbea. Reporterul plecă după o scurtă vreme, iar Kevin îl văzu pe Arthur Cole intrând și mergând către bar.

Spre surprinderea lui, redactorul-adjunct de știri își aduse băutura la masa lui și se așează.

– Strașnică zi! spuse Arthur în loc de salut.

Kevin aprobă din cap. Chiar nu își dorea compania bătrânului – voia să fie singur ca să își dea seama cum se simte.

Arthur dădu pe gât jumătate de bere și puse paharul jos, plescăind satisfăcut.

– N-am băut niciuna la prânz, explică el.

Doar ca să fie politicos, Kevin spuse:

– Ai avut grijă de toate singur.

– Da.

Cole scoase un pachet de țigări și o brichetă și le puse pe masă.

– Toată ziua am refuzat să fumez. Mă întreb cât voi mai rezista.

Kevin se uită pe furiș la ceas și se întrebă dacă să se mute la El Vino.

– Probabil te gândești că ai făcut o greșală când ți-ai ales profesia asta, spuse Arthur.

Kevin era uimit. Nu îl socotise pe Cole atât de perspicace.

– Așa e.

– S-ar putea să ai dreptate.

– Foarte încurajator.

Cole oftă.

– Asta e problema ta, să știi. Vei ieși în evidență cu remarcile astea inteligente.

– Dacă trebuie să ling pantofi, mi-am greșit profesia.

Arthur întinse mâna după țigări, apoi se răzgândi.

– Ai învățat ceva astăzi, nu-i așa? Începi să înțelegi despre ce e vorba, iar dacă ai vreun merit, e faptul că ai dobândit o urmă de umilință.

Tonul lui superior îl enervă pe Kevin.

– Mă uimește că, după tot ceea ce s-a întâmplat astăzi, nimeni nu are sentimentul eșecului!

Cole râse cu amărăciune, iar Kevin își dădu seama că atinsese o coardă sensibilă: în cazul lui Arthur, sentimentul eșecului trebuie să fi fost mai mult sau mai puțin permanent.

– Voi sunteți o rasă nouă și presupun că avem nevoie de voi, spuse bătrânul. Vechea modalitate de a-i face pe toți să înceapă de jos și să avanseze treptat era mai eficientă în producerea de reporteri decât de directori. Dumnezeu știe că există o lipsă de creier în conducerea ziarului. Sper că vei rezista până la capăt. Mai vrei o halbă?

- Mulțumesc.

Arthur se duse la bar. Kevin era oarecum uimit. Nu primise niciodată din partea lui Cole altceva în afară de critici și, cu toate astea, omul îi cerea să rămână în presă și să devină manager. Lucrul acesta nu făcea parte din planurile lui, dar asta numai fiindcă nu se gândise niciodată la asta. Nu era ceea ce își dorea: lui îi plăcea să descopere lucruri, să scrie, să lucreze pentru adevăr.

Nu era sigur, dar avea să se gândească la asta.

Când Arthur se întoarse înapoi cu băuturile, Kevin spuse:

- Dacă asta se întâmplă chiar și când fac rost de o știre importantă, cum o să reușesc vreodată?

Arthur râse din nou amar.

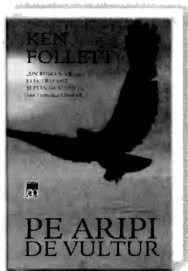
- Crezi că ești singurul? Îți dai seama că eu am fost editor de știri azi? Cel puțin pentru tine va exista o altă poveste.

Se întinse după pachetul de țigări și de data asta își aprinse una. Kevin îl privi inhalând fumul.

„Da, își spuse el, pentru mine va exista o altă poveste. Pentru Arthur, nu.”

DESCOPERIȚI ÎN LIBRĂRII

Pe aripi de vultur KEN FOLLETT

Pe aripi de vultur este povestea adevărată a unui colonel din cadrul Beretelor Verzi, care este chemat, după ce se pensionează, să conducă un raid secret, organizat de magnatul H. Ross Perot. El este desemnat în fruntea unui comando ce are misiunea de a elibera dintr-o închisoare iraniană doi angajați americani ai lui Perot, directori executivi specializați în computere ai unei corporații texane, luați ostatici în timpul Revoluției iraniene, mai exact în timpul crizei ostaticilor din anul 1979. „O lucrare magnifică, rară, remarcabilă... O poveste care te ține cu sufletul la gură, un roman tulburător...” (USA TODAY)